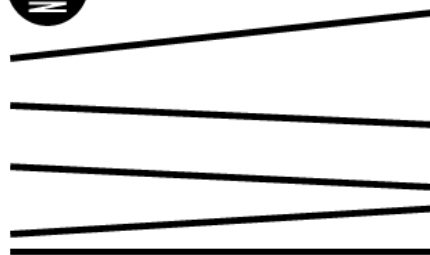

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.
Titel Title:	<u>Poesier</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : C. A. Reitzel, 1836-1838
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Poesier

af

Fr. Paludan-Müller.

Anden Deel: -

Første og Page. Poetiske Fortællinger. Blandede Digte.

K i ø b e n h a v n.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1838.

In d h o l d.

	Side.
Fyrste og Page, Skuespil	1.

Poetiske Fortællinger:

Beatrice	169.
Vestalinden	201.
Slaven	235.

Blandede Digte:

En Drøm	269.
Lucifers Fald	277.
Sorgen	288.
Dandsemusik	302.
Nattevagt	306.
Gjensyn	308.
Paa Møens Klint	311.
St. Helena	315.
Grevens Død	321.
Tankefuld	330.
Bondens Syn	332.
Pocalen	335.
Donna Rosa	338.
Seiladsen	377.
Baaren	379.

	Side.
Tilbagefald	381.
Bella Donna	383,
Billedet	386.
I en Stam bog	389.
Dødens Hule	390.
Gravlægning	391.
Den Hedenfarne	394.
Til Luna	396.
En Sommernat	297.
Perlen	398.
Det store Bærsted	400.
Den ottende Kunst	416.

Fyrste og Page.

Skuespil i 3 Acter.

Den geniale Konstnerinde

Fru Johanne Luise Heiberg ..

tilegnet.

Personer.

Aurora, Fyrstinde af Provence.

Alexander, Hertug af Savoyen.

Grev Robert af Anduze.

Balliot, Marschal.

Eysander, en Hofmand.

Carocco, en gammel Ridder.

Billo, Syngemester.

Gilius, Staldmester hos Grev Robert.

Felix, Page.

Felicia, hans Søster.

Raadsherrer, Damer, Riddere og Soldater.

Handlingen foregaaer i Provence, ved Fyrstinde Auroras Hof.

2000

1. The first part of the report
describes the general situation
of the country in 1950.
2. The second part of the report
describes the situation in 1951.
3. The third part of the report
describes the situation in 1952.
4. The fourth part of the report
describes the situation in 1953.
5. The fifth part of the report
describes the situation in 1954.

1955
1956
1957
1958
1959
1960

Første Act.

Første Scene.

(Et Forværelse. Carocco og Billo træde ind, hver fra modsat Sidedør, med et Papir i Haanden, hvori de læse medens de af og til staae stille. Uden at see op, gaae de mod hinanden til de støde sammen midt paa Scenen. Begge see pludselig iveiret og træde tilbage.)

Carocco.

Uha, Hr. Billo!

Billo.

Hr. Carocco!

Carocco.

Min ædle Ven!

Billo.

Min tappre, fortræffelige Ridder!

(De trykke hinanden i Haanden.)

Carocco.

Undskyld min Paatrængenhed, men jeg var saa

fordybet i Læsning af dette høist tiltrækkende Document.

Billo.

Undskyld ogsaa min Paatrængenhed, men jeg kunde ikke vende Dinene fra dette velsignede Papir.

Carocco.

For tusinde Dæble! Turde man spørge, hvad dette Papir forkynnder?

Billo.

For alle Helgene! Turde man blive deelagtig i dette Documents Indhold?

Carocco.

Hvorfor ikke, min capitale Ven! Det er Marshallens Program i Anledning af de store Festligheder.

Billo.

Høist mærkeligt! Det samme er Indholdet af mit Papir, og var just Gjenstand for mit omhyggelige Studium.

Carocco.

O, min kjære Billo! Hvilke Udsigter for de kommende Dage! Alle geistige og corporlige Nydelser; Alt hvad det Torre og Baade kan frembringe til Trost og Oplivelse for en gammel, forsøgt Krigsmand —

Alt har vi ivente. Ved Mars! jeg vilde ønske jeg var et Amphibium, at jeg paa eengang kunde svælge i to Elementer.

Billo.

Jeg deler Jer Henrykkelse, min ærede Ven. Men sandt at sige, kan vi ogsaa trænge til lidt Opmuntring. Siden den salig Fyrste døde, har vi jo levet som i Kloster. Prindsesse Aurora — forresten en høist udmærket Dame — Gud bevare's! — synes aldeles ikke at finde Smag i de sandselige Glæder, der dog alene kan holde Liv og Humeur i Folk.

Carocco.

Ja, det er sandt. Tænk Jer bare! Hun sover hver Nat — jeg veed det fra en sikker Haand — hun sover hver Nat kun 9 à 10 Timer. Hendes Føde — er det ikke mærkeligt? — skal kun bestaae af Fuglevinger og Fiskehaler, hvortil hun spiser Vandfranskbrød. Har i hørt det? Vandfranskbrød, intet andet end Vandfranskbrød; og hendes Drikke — det er endnu det Vidunderligste — skal være puurt og bart Kildevand. Kildevand! Forstaaer I det, Billo, hvordan et Menneske, der har den største Biinkjelder i Landet, kan leve af Kildevand? Gik jeg ikke andet

end Vandfranskbrød og Kildevand blot i otte Dage, er jeg vis paa jeg var død, før de fire vare omme.

Billo.

Efter den Regning kom I fire Dage paa Vand og Brød i Himlen.

Carocco.

Fy for en Ulykke! Men har jeg Ret eller Uret? Er det en Levemaade, som anstaaer en Prindsesse?

Billo.

Giv Jer tilfreds; thi nu vil hun slaae sig løs som I seer.

Carocco.

Ja, takket være den fremmede Prinds, den lange Faste er forbi, og den umaadelige Overflødighed begynder. Tag Jert Papir! Jeg vil tage mit; saa vil vi gjensidig opbygge hinanden med Indholdet. Sligt kan ikke nydes for tidt.

Billo.

Belan da! (læser) I dag den . . . ja, det er jo idag?

Carocco (seer i sit Papir).

Ganske rigtig, det er idag.

Billo (læser).

Idag ... nei, det er i Aften. „Stor Jagt i Parken ved Maaneskin. Herrer og Damer have at iføre sig Jagtcostume, samt muntert Sind og smilende Miner.“ — Lad mig see, Carocco! har I Jere Smilehuller istand?

Carocco.

Ti for eet, min gode Billo! Men videre!

Billo (læser).

„Efter Jagten stort Taffel i Haven til Musik af Baldhorn. Efter Taflet afbrændes et Fyrværkeri paa Søen.“

Carocco (gnider sine Hænder).

Pofker i Bold med Fyrværkeriet! Men Taflet, Taflet, min gode Billo, det forstaaer man hvad er. Sa, naar man saadan sidder ved et godt Bord med en 15 à 16 Flasker foran sig, mellem brave Venner (tager Billos Haand), da veed man først hvad det er at leve. Pocalerne klinge — Sangen toner — Mavnen styrkes — Hjertet udvides — Ideerne klares — Ved Mars! en sliq Fest trækker altid 30 Aar fra mine 60. Jeg bliver en Yngling; mit Hjerte flaaer som da jeg første Gang var forelsket — hu! alene Tanken begejstrer mig. Bacchus leve! Bacchus og

alle smukke Piger leve! (lægger Haanden paa Kaarden)
den, som ikke drikker sit Glas ud, er en Slynge og
skal smage min Klinge!

Billo.

Spar Jer, min ærede Ven. Festen har For-
bring paa alle vore Kræfter. Men læs nu J, at vi
kan see, om Alt stemmer.

Carocco (læser).

Imorgen: stort Valparé. Herrer og Damer i
Ridderdragt. Mellem Dandsene opføres Chor af
Syngende.. Py! det gi'er jeg ikke en Pibe Tobak for.

Billo.

Sig ikke det, Carocco! — J er nu Soldat, og
har formodentlig været i nogle Slag...

Carocco.

Om jeg har? J hundrede for eet, min kjære
Ven.

Billo.

Nu, seer J, ved saadan et Liv faaer man kun
Sands for de raa Glæder; men de finere, de ædlere
Nydelse — Konsten forstaaer J Jer ikke paa. Den
Glæde jeg føler, den usigelig salige Fornemmelse, som
jeg fornemmer, naar jeg saadan hører Toner og Tril-

ler fra en ægte Brykstemme; den Lethed, der kommer i alle mine Lemmer, i mine Been og mit Hjerte, naar jeg seer den ædle Dandsekonst i al sin Glæds — see det, min gode Ven, det er finere Glæder, som I ikke har Sands for. Imorgen, det er just en Dag for mig.

Carocco.

Pokker i Bولد med alle Konster og Narrestreger! Nei, den store Bolle efter Ballet, den er det, jeg glæder mig til.

Billo.

Den Glæde gaaer I Glip af. Efter at den fyrstelige Trolovelse er declareret, gaaer hver til Sit.

Carocco.

Trolovelse? Declaration? — Hvad er det? Derom har jeg jo ikke hørt et Ord. Hvoraf veed I alt dette?

Billo.

Det skal jeg sige Jer. Vi To er, som i selv veed, Enden af Høffet, nemlig i god Betydning. Men medens nu I søger Jert Selskab i Staldene, blandt Soldaterne, blandt Jægerne o. s. v., har jeg min Gang ikke alene hos vor naadige Prindsesse selv, men i mange store Huse. Der erfarer man Alt,

man er om sig, man lytter, speider, man lurer af og til en Smule, og saaledes er Intet skjult for Gen. Seer I, medens I nu troer, at alle disse Fester ere ene til Grev for den fremmede Hertug, under hans Ophold paa en Gjennemreise, seer jeg dybere i Tingene. Jeg veed, at hans Besøg her er et Frierbesøg; jeg veed, at Sagen allerede er overveiet fra alle Sider, og at Prindsessen har givet sit Samtykke; jeg veed endnu mere, nemlig, at det er derfor, at Grev Robert af Anduze er reist til Italien, for at søge om Dispensation til dette Giftermaal, hvilket han da ogsaa har faaet; og endelig ved jeg, at samme høie Minister — jeg mener Grev Robert — vil indtræffe her allerede imorgen eller overmorgen, for at slaae Hovedet paa Sømmet. Seer I, Alt dette, hvoraf I ikke aner det Mindste, Alt det veed jeg.

Carocco.

Jeg taber Paryk og Anebelshart af Forbauselse. Men siden I veed saa meget, kan I vel ogsaa sige mig, hvorfor, som I her seer (viser Papiret) Rubrikken Overmorgen er aldeles bar. Intet Taffel — ingen Jagt — ingen Commerce. Hvorfor skal vi faste i overmorgen, mens vi forresten skal svælge hele Ugen?

Billo.

Ogsaa det veed jeg. I overmorgen skal den høifalige Fyrstes Testament aabnes. Prindsessen bliver da 24 Aar. Det er da affurat eet Aar siden hendes Fader, den salig Fyrste, døde. Efter hans Villie skulde Testamentet først aabnes efter et Aar, og overmorgen er Dagen.

Carocco.

Men hvad staaer der da i Testamentet?

Billo.

Ja derom vides Intet. Dog formoder man, det vil indeholde betydelige Donationer og Gaver til Forskjellige, f. Ex. ...

Carocco (afbrændende).

For Exempel til mig! O, jeg er vis derpaa. For en Ulykke! var jeg ikke den salig Fyrstes høire Haand? Fulgte jeg ham ikke paa alle Tog? Var det ikke mig, som i Krigen mod hans Broder, Hertug Ludvig, bidrog meest til Seiren?

Billo.

Derom har jeg jo aldrig hørt det Mindste. Saa vidt jeg erindrer, laae I jo syg under Felttoget.

Carocco.

Hør Syngemester! min ellers gode Ven, gør mig ikke vred. Jeg var med, siger jeg endnu engang, som jeg allerede tyve Gange har sagt Jer det. Jeg var med paa Wrens Mark; jeg stred som en Løve; jeg bidrog usigelig meget til, at vi vandt det store Slag ved Bouteille — hvad jeg vilde sige: Bouteille, hvor den store Hertug Ludvig faldt. Jeg blev forflyttet til Arriergarden fra Avantgarden. — Jeg gjorde Underværker af Tapperhed. Jeg var den Første paa Bolden, da den fiendtlige Leir blev erobret. Jeg havde isinde at bemægtige mig den unge Prinds Victor, den faldne Hertugs eneste Søn. Jeg var lige paa Rippet at faae Fingre i den unge farlige Mand — da Efterretning indløb, at Prindsens Amme allerede 14 Dage iforveien var flygtet med det lille prindselige Noer, som endnu laae i Buggen. Seer I, det gjorde jeg — det var min Krigsskole — der sankede jeg mine Laurbær — for en Ulykke! hvoraf leer I?

Billo.

Huster I da ikke, at jeg maatte skaffe Jer Attest fra Doctoren da Krigen udbrod? Huster I ikke, at I havde Koldfeber? Huster . . .

Carocco.

For Fanden! Intet huster jeg. Bagvaskelse er det, skjændig Bagvaskelse.

Billo.

Nu, lad det gaae for hvad det er. Men jeg vil dog raade Jer, ikke at omtale Eders Bedrifter for høit; thi skjøndt Historien er 15 Aar gammel, flinger den ikke godt i Prindsessens Dre.

Carocco.

Min Dolk skal giennemboere hvert Ord, som desangaaende vil trænge til Prindsessen. Billo, brave Ven! I kan dog tie? Hvad kan jeg for, at jeg er tapper? Men fra nu af skal jeg lade mine Bedrifter gaae paa Hosesokker. Sagte — ganske sagte skal de gaae; sagte . . .

Billo.

Stille! der er Prindsessens Page.

Anden Scene.

Felix, de Forrige.

Felix.

Ridder Carocco! Fyrstinden venter Jer i sit Gemak.

Carocco (til Billo).

Hun skulde dog ikke allerede have erfaret, hvad vi nys talte om?

Billo.

Meget muligt; ved Høffet have Bæggene Dren.

Carocco.

Det var skræffeligt, hvis det var saa; men kanskee er det om Jagten hun vil høre min Mening.
(til Felix) Jeg gaaer og parerer Ordre.

(Carocco bort).

Felix.

Jeg følger Jer.

Billo (holder ham tilbage).

Et Ord, Hr. Felix!

Felix.

Hvad er til Tjeneste?

Billo.

Min kjære unge Ven! Længe har jeg søgt Leilighed til at tale med Jer i Genrum; nu træffer det sig jo ret beleiligt. Hvordan har I det? Hvordan er det fat med Jer? I er jo reent forandret paa den sidste Tid. I seer saa melankolsk ud som Natten, og gaaer saa gravitetisk som om I fulgte Piig. Felix

Felix! min unge Ven! I skulde dog vel aldrig være smittet af politiske Ideer, og gaae frugtsommelig med en Revolution i Staten? Tag Jer dog for Alting i Agt for disse Griller. Betro Jer til mig; I veed, at jeg er Jer sande Ven. Eder og Eders Søster, den lille Felicia, elsker jeg som mine egne Børn. Derfor, ud med Sproget! Hvad mishager Jer i vor Statsforfatning? Er det ved Hoffet eller i Armeen at I ønsker Reformer? Er det . . .

Felix.

I er en Nar. Lad mig gaae!

Vilho.

Nei, jeg slipper Jer ikke, før I betroer Jer til mig. (Affides: veed jeg alle Hemmeligheder ved Hoffet, vil jeg vide denne med). Siig mig, tager jeg Feil? Er det maaskee ikke Statsfager, som har forvandlet Jer fra en Sommerfugl til en Ugle.

Felix.

Uglen er I selv! Slip mig og lad mig gaae!

Vilho.

Eller er I kanskee forelsket — I bliver rød — o, her tog jeg ikke Feil. I er forelsket — ja tænkte jeg det ikke nok! I er forelsket i et eller andet Fruen-

timmer. Fy, skam Jer noget! Kun 17 Aar gammel, og tænker allerede paa Sligt. Men hvem kan det være? Den lille Annette, Huushofmesterens Datter — hvad? Eller Hofgartnerens smaa Julie? Eller . . .

Felix.

Eller Jer selv, Hr. Billo! Jeg vil ikke længer høre paa Jer. Farvel!

Billo.

Nei, nei! For saa godt Kjob slipper J ikke. Noget er der i Veien med Jer, det er vist. For hed J altid den gale Page, thi J havde kun Galsskab og Lystighed i Panden; nu kunde man gjerne kalde Jer den fornuftige, den forfnytte, den forgiorte Page; thi Noget maae J have gjort, hvorfor J altid hænger med Næbbet, og ikke mere tør see Folk i Dinene.

Felix.

Ha, Uforstammede!

Billo.

Saa, det hjalp; nu seer J ordentlig vred og majestætisk ud. Naa, ud med Sproget! Hvad tryk-
ker Jer? Hvorfor synger og dandser J aldrig mere? Hvorfor kryber J nu som en Snegl paa Jorden, mens J før fløi som en Fugl i Luften? Tal, for

Guds Skyld tal, bedste kjæreste Hr. Felix! og let en
Steen fra Eders faderlige Bens Hjerte.

Felix (idet han halv vender sig fra Billo).

Saae du i Skovens Dyb det ranke Træ,

Hvis Krone over alle stolt sig hæved?

I Træet Fuglen sad, den underfulde,

Med store, gyldne, purpurflædte Vinger,

Hvormed den fængslede mit Blik, mens Dret

Verustes af dens klare Trylletoner.

Hver Dag jeg vandrede om dette Træ,

Og meer og mere blev min Sjæl fortryllet,

Og Liv og Glæde drog tilsidst mit Hjerte

Run af den syngende, den gyldne Fugl.

Da drev min Længsel mig i Træet op;

Jeg steg fra Green til Green — fra Green til Green

Fløi paa den samme Tid min Fugl iveiret,

Og mellem mig og den blev samme Afstand,

Og lige fjern dens Herlighed og Sang.

Dog opad drev en Magt mig end bestandig,

Den sidste Green jeg naaede, paa hvis Spidse

I Lusten hvit den stolte Fugl sig ghynged.

Alt strakte ud jeg Haanden for at naae den,

Al Haab og Glæde svulmed Hjertet alt —

Men Fuglen steg mod Solen i det Samme,
Og Grenen brast, og jeg til Jorden faldt.

(Gaaer.)

Billo.

Ih, Gud bevare's! forrykt er han bleven. Al-
deles, totaliter forrykt og assindig.

(følger ham).

Credie Scene.

Alexander og Eysander,

som ere i Jagtflædning, træde ind.

Alexander.

Vi er' de Første her paa Pletten.

Eysander.

Ja;

Men det kan ei forundre, Herre! Damer
J veed vil søges og vil ventes paa.

Alexander.

Nu, min Taalmodighed er ei den mindste;
Men dog jeg higer efter Jagten — efter
At komme bort, for at desjnarere
Jeg vende kan tilbage her igjen.

Eysander.

J bliver ved Jert Forsæt?

Alexander.

Ja, igaar

Da Marschal Balliot invitered mig
Til denne Jagtfest, jeg af ham erfared,
At mens Prindsessens Damer hende følge,
Felicia bli'er ene her tilbage.

Eysander.

Og nu har I besluttet? . . .

Alexander.

Ja, du spørger,

Som ei du allerede Alting vidste.

Ja, nu har jeg besluttet, at forsøge
Min Lykke her hos Damen, mens I Andre
Ved Maanens Straaler iage Skovens Hjort.

Eysander.

Elgiv, min ædle Hertug! For romantisk,
Og, tør jeg sige til, for uklog synes
Mig denne Plan, og Alt, hvortil den fører.

Alexander.

Så, spør mig dine Taler! Hundred Gange
Har jeg mig sagt det Samme.

Eysander.

Dog, min Hertug? . . .

Alexander.

Dog gjør jeg hvad jeg vil — nei, hvad jeg maa.

Eysander.

Nu, hvad man maa, det maa man. Men tillad mig,
Thi Vennens Frihed har I selv mig skjenket;
Tillad mig kort at minde Jer om Alt.

Alexander.

Tal!

Eysander.

Forst Eder jeg om Stedet vil erindre,
Som for Savoyens Fjelde vi har byttet.

Alexander

Her i Provence er vi.

Eysander.

Rigtig, Herre;

Her i Provence ved Fyrstindens Hof.

Alexander.

Hvad følger deraf?

Eysander.

Conclusionen kommer

I Diebliffet. Dernæst, ædle Herre,

Maa Tiden ei I glemme.

Alexander.

Systematisk

Jeg seer du gaaer tilbærks: først Sted, saa Tid.
Nu vel, det er en deilig Sommertid,
Hvor Dag og Nat i Glæde og Skjønhed kappes.

Eysander.

J dreier Ordet, men det hjælper ei;
Thi nu jeg gaaer til Bunden i min Tale,
Til Grunden for vort Ophold i Provence:
Hvorfor, min høie Hertug, er J her?

Alexander.

Hvorfor? Hvorfor, det er et hæsligt Spørgsmaal,
Thi uforskammet altid Svar det fordrer.
Hvorfor? Nu vel, for at formæle mig,
Og føre hjem en deilig Gemalinde,
Hvem selv en Hertugkrone jeg vil skænke,
Mens hun til Gjengjæld giver mig en anden.

Eysander.

Ei sandt, Prindsessens Ord J har erholdt?

Alexander.

Saa halv om halv; men nu . . . er snart du færdig?

Eysander.

Ei ganske. Eders Brud J elsker høit?

Alexander.

Med Himlen, ja! Fyrstinden er mig kjær.

Eysander.

Om kort Tid Sagen declareres skal
For hele Landet?

Alexander.

Ja, saavidt jeg veed.
Men hvortil alle disse Spørgsmaal?

Eysander.

O,

Tilgiv mig eet endnu, og jeg skal tie.
Sig, er det min Grundring, som mig skuffer,
At Eders sidste Fødselsdag, min Hertug,
Der gav en Sum af Ni og Tred've Mar?

Alexander.

Isald jeg var en Dame, jeg beklaged
Med Grund mig over din Sukommelse,
Som da jeg gav et værre Navn, Eysander.
Men nu — jeg vil nu sætte, du har Ret,
Hvad følger deraf?

Eysander.

O, en Bagatel!

Tillad mig blot at holde Speilet for Der,

Og Eders Billed der vil knap I kjende.
 Alt viser der sig omvendt: Fordums Klogskab
 Bedæktes af Letsindighedens Kappe,
 Og Eders Hjerte, skjøndt af Lænker holdt,
 Bevæger der sig frit med Fuglens Vinger.
 Af Eders Alder tyve Aar er borte,
 (Gud veed hvordan, men vist det er, de svandt)
 Og som en nittenaarig Ungling vandrer
 Befrandsat der paa Eventyr I ud.

Alexander.

Ja, du har Ret; som var jeg nitten Aar,
 Saa føler jeg i Altting mig forandret.
 Er det en Hævn af Amor? Løved derfor
 Saamange Aar han med at saare mig,
 For at hans Magt jeg dobbelt skulde føle?
 Men vist det er, at har han end mig truffet,
 Saa fik jeg Gudens Letsind med i Kjøbet.
 To Pile sendte han; den ene skød han
 Fra min Fyrstindes stolte Die, fra
 Den majestætiske og hvalte Pande,
 Og fra den ædle, kongelige Form;
 Men fra et Barn han sendte mig den anden.
 Er det Contrasten i vor Alder? Er det,
 Alt Alt jeg hos Felicia finder samlet,

Hvad mig Erfaring, Tid og Livet røved —
 Er det just derfor at min Sjæl fortrylles,
 At Hjertet daares sødt ved hendes Syn?
 Jeg veed det ei, og spørger ei derom,
 Saalidt som efter Stjernens Gang jeg spørger,
 Der drager just den. Bei, den vandre maa.
 Som den jeg fængslet er af Gudens Love;
 Jeg følger kun den Bane han betegner,
 Og kjender ingen Villie uden hans.

Eysander.

Tert Ord fortryller mig; — naar saa I tænker,
 Saa verler som en Kappe jeg min Mening,
 For imod Guder vil jeg ikke stride.
 Det er kun mig og andre flige Smaafolk,
 Hvis Lykke ei er gjort, men først skal gøres,
 Der altid bør ta'e Klogskab med paa Raad.

Alexander.

Du troer dig vis i din Genfoldighed.
 O, Stakkel! seer du . . .

Eysander.

Yes, min ædle Hertug
 Der har vi strax den ene Elskerinde,
 Lad om den anden intet Ord forlyde.

(Affides, idet Alexander gaaer hen imod Døren.)

Jeg vil mig slaae til Ro; gaaer Tingen frem,
Saa kan min Hertug ikke gaae tilbage.

Fjerde Scene.

(Murora, fulgt af Damer og Herrer, hvoriblandt Balliot, Carocco og Felix, træder ind. Alexander fører hende frem midt paa Scenen.

Alexander.

Jeg hilser Eders Høihed, mens jeg slutter-
Mig ydmyg til Muroras Følge, som
I Ly af hende vil Diana søge.

Murora.

En sjelden Fest, ei sandt, min ædle Hertug,
Har her vor Marschals Klogt beredet os:
En Jagt i Maanestkin.

Alexander.

Det Sjeldneste.

Ved Festen dog er den Omstændighed,
At Luna med Murora kappes vil
Paa samme Tid i Glands og lyse Straaler.

Murora (til Eysander).

I følger vel med Jagten, Hr. Eysander?

Eysander.

Hvis min Fyrstinde det tillader, vil

Den hidtil ubekjendte Konst jeg prøve,
 I Maanestien at træffe Skovens Hjort.
 Get Haab om Lykke dog ved Jagten har jeg,
 Hvis mig Aurora vil sin Stjerne laane,
 Saa ingen Skygge daare skal mit Syn.

Aurora.

I er studeret, seer jeg, Hr. Eysander! —
 Hr. Marschal, er til Toget Alt beredt?

Balliot.

Ja, Eders Høihed! Hele Følget venter
 Tilhest ved Slottets Port, og Hundekoblet
 Kun oppebier naadigst Ordre, for
 At aabne givende den stolte Jagt.
 Bag Hundene har Fæklene jeg stillet,
 Mens Jægere med Baldhorn slutte Toget.

Aurora.

Men hvortil disse Fæklere?

Balliot.

Min Fyrstinde!

Gi ubekjendt det Eder være kan,
 At man Aurora maler med en Fækel,
 Naar ei paa Panden hun en Stjerne bærer.
 Du mener jeg . . .

Aurora (afbrydende).

Jer Mening den er daarlig!
 Ved Himlen, Marschal Balliot, mig trætter
 Den 'evige Hentydning paa mit Navn,
 Hvormed Jer Godhed tænker mig at smigre.
 Gi sandt, min ædle Hertug! Sligt er Føde
 For Børn og Narre —

Alexander.

Det er som man ta'er det.
 Den store Mand jo hader finest Smiger.

Aurora.

Siig, Hr. Eysander, har jeg Uret her?

Eysander.

O, Eders Høihed! baade Ret og Uret;
 I Sagen Uret men i Tingen Ret.

Aurora.

Paa Eders Mening bli'er man aldrig flog. —
 — Men op til Jagten! Den, som Hjorten fælder,
 Faaer Seirens Løn i denne gyldne Kjæde,
 Og tør min Farve under Festen bære.
 Meld det, Hr. Marschal, for det hele Følge!

Balliot.

Til dristig Daad vil disse Ord begeistre!
 (gaaer)

Alexander.

J lønner kongeligt!

Eysander.

O, hvilket Haab!

Aurora (til Alexander).

Min Hertug, Eders Haand! (vil gaae, men standser) Et
Dieblif!

Jeg glemte Ordren til min Page før.

(til Felix)

Huſt Felix, at dit Baldhorn med du tager,

Og bliv ſaa i vor Nærhed under Jagten.

(Felix bukker taus; Aurora vender ſig igjen til Alexander.)

En Meſter er han i ſin Konſt, min Hertug!

Han ſkal os Tiden korte med ſit Spil.

Alexander.

Med Eders Nærhed flygter Tiden bort,

Som Nattens Mørke for Auroras Fakkell.

Aurora (leende).

Bort! bort herfra! Ud i den friſke Skov!

Jeg mærker, Luſten ſmitter ſelv de Bedſte:

(alle bort)

Carocco (til Felix).

Nu har J Leilighed til Jer at viſe.

Blæs, Felix! Blæs de Fremmede et Stykke!.

Blæs som en Blæsebælg af fulde Ræver,
Indtil man siger: Blæse være med Jer!

(da Felix staaer i Tanker uden at høre.)

Men hvad, I drømmer. Seer I ei, at Alle
Til Jagten sig begive? (staaer ham paa Skulderen) Felix!

Felix.

Ha!

Carocco.

Afsted til Jagten, Ven!

Felix.

Afsted! (seer sig om) Ha, bort!

Hun er alt borte! —

(begge bort)

Femte Scene.

(Felicias's Kammer. I Baggrunden et Bord, hvorpaa brænder en Lampe. Felicia sidder med en Guitar i Haanden. Idet Dækket gaaer op, griber hun en Accord i Strengene.)

Felicia.

Det vil ei gaae! Den Tone, som jeg kalder,
Vil ikke svare med den rette Røst;
Og Harmonien, som mit Hjerte søger,
Af disse Strengene lokker ei jeg frem.

(Hun lægger Gitaren fra sig, og gaaer frem.)

Hvad er det dog — hvi er jeg saa bevæget? —
 Det er igjen for mig i denne Stund,
 Som da jeg fra min Fattigdom og Ringhed
 Kom med min Broder her til dette Hof.
 Hvor folte jeg mig let og dog betynget,
 Da første Gang igjennem disse Sale
 Jeg vandred stille ved Fyrstindens Haand!
 Snart var det som fra alle Kanter lød
 Med deilige Accorder Glædens Streng;
 Snart hørte jeg en Stemme, som mig kaldte
 Med Toner, uforklarlige og søde,
 Tilbage til mit Hjem, den dunkle Skov.
 Nu lyder atter denne Røst for mig:
 Bort fra den glade Sværm, fra disse Fester,
 Fra denne Herlighed, som Hjertet ængster,
 Og til din Hytte hjem, og hjem til Fred . . .
 Dog hør! (lytter) Fra Parken klinger Jægerhornet!
 (Gaaer hurtig hen til Vinduet; aabner det, og seer ud.)
 Der drager Jagten frem! — O hvor de glimre
 De gyldne Vaaben i det klare Maanskin!
 Hvor Fanerne og Fjerene de vaie! . . .
 Hvem rider ved Auroras Side? — See!
 See hvor hans hvide Ganger slaaer i Jorden . . .
 De drage op mod Skoven . . . Gen efter Gen

De svinde bort i Lovets dunkle Skygge. —

(Træder et Par Skridt tilbage.)

Hvor straalet Maanen! Saadan lyste den
 Naar i den stille, dunkle Aftenstund
 Vor gamle Moder sad med mig og Felix
 Ved Træet, udenfor vor Hyttes Dør. —
 Mens Eventyr i Mørket hun fortalte,
 Og maned frygtelige Trolde frem,
 Som holdt i Bierget unge Prindser fangne,
 Vi knugede os nærmere hinanden,
 Og lytted ængsteligt til hendes Ord.
 Men steg saa Maanen frem bag Skovens Nat,
 Saa raabte hun: Felicia! Felix! see!
 Der kommer Feen i sin Straaleklædning,
 Som skal fra Døden Prindserne befrie
 Og føre dem til Kongen . . . Stille! — her!
 Nu lyder atter Jagtens fjerne Toner.
 (Hun gaaer atter hen til Vinduet; støtter sit Hoved paa Haanden, og seer ud.

Siette Scene.

Felicia, Billo.

Billo.

Her er jo Ingen. Der staaer Lampen — der ligger Guitaren — der ligger Moder — men hun selv?

(seer sig om) fikke Unoder! staaer hun ikke der i aabent
Vindue og forkøler sig. Felicia! — Felicia! —

(Gaaer hen imod hende med Guitaren i Haanden.)

Felicia (vender sig om).

Hr. Billo!

Billo.

Men, kjæreste Frøken, hvad er dog dette! Staaer
J ikke der med bar Hals i Vinduet? Tænker J ikke mere
paa at bevare den kosteligste Skat, Naturen har skjenket
Jer, Eders fortræffelige Syngestemme?

Felicia.

O, min Stemme ta'er ei Skade.

Saa deilig Aft'nen er; see selv, hvor stille
Hvor ubevægeligt er hvert et Blad —
Kom hid til Vinduet og tag min Plads.

Billo.

Jeg skulde uden Hovedbedækning staae i det aabne
Vindue? Nei, min Frøken, dertil er jeg for gammel
og for klog. For Altid luk Vinduet, det er min første
Bon. Trækvind og vaade Lagener er efter min Mening
det Usundeste i denne Verden, skjøndt en gammel Philo-
soph vil paastaae, at der er Intet, der hærdere et
Menneske mere. Derfor, luk! Luk endelig Vinduet!
for faaer jeg ingen No.

Felicia.

Nu vel! — Hvad er Jert Grinde Hr. Billo?

Billo.

Jh, hvad andet, end at give Jer en Time Rec-
tion i Sang. I disse Dage er her jo saadan en Ilro
og Forstyrrelse, at man maa gribe ethvert ledigt Die-
blif til at uddanne sine egne og Andres Talenter. Nu
træffer det sig jo ypperligt: Alle ere borte; I er hjemme,
og jeg er hjemme, og vi ere begge hjemme. Derfor,
her er Jer Guitar, mit Barn; lad os begynde!

Felicia.

I Aften har jeg ingen Lyst at synge.

Billo.

Ingen Lyst? Sy, det maa Felicia ikke sige! Da
Himlen har skienket Jer et af sine høieste Goder, en
ypperlig Stemme — jeg mener Bryststemme; thi Gane-
stemmer har vi nok af — saa er det Jer første Pligt,
Dag og Nat at cultivere den.

Felicia (spogende).

I vil dog ei, jeg synge skal om Natten?

Billo.

Kunde I det, var det ikke afveien. Kunde I
 sove og synge paa eengang, — især hvis I kunde
 synge Scala — vilde I have uendelig Gavn deraf.

Felicia.

I spoger.

Billo.

Paa ingen Maade mit Barn! Paa ingen Maade.
 Først Dvælsen; det er det Vigtigste. Dernæst kommer
 Foredraget og Udtrykket; dertil er nu et dybt, poetisk
 Gemyt absolut nødvendigt, for ellers bliver den ædle
 Sangkonst kun til Klingklang. Og endelig har man
 endnu at observere adskillige andre Ting, for at komme
 Naturen til Hjælp; f. Ex. aldrig at spise Rødder,
 aldrig at staae i aabent Vindue med bar Hals, hver
 Dag at smøre Struben med en Eggeblomme o.s.v.
 o.s.v. Men til Sagen! Lad os begynde (rører Stren-
 gene) la, la, la, la, la, la!

(han hænger Guitaren om hende.)

Felicia.

Foi Der, Hr. Billo, efter mig idag.
 Jeg veed ei selv hvordan det er, men aldrig
 Jeg sporede saaliden Eyst som nu.
 I Haven vil jeg ned, og lytte til

Den sømme Fuglesang, hvis søde Toner
Til Hjertet gaar, som var det Mindets Stemme?

Billo.

Åa, nu begriber jeg Alt! Nu veed jeg, hvorfor
J gaar med Violer i Haaret. J er romantisk, J er
sentimental stemt; J vil ned i Haven, og sværme og
fukke med Rattergalen. J skulde dog vel aldrig have
samme Sygdom som Hr. Felix? Åaa, det maa jeg
sige . . .

Felicia.

Hvordan, som Felix? Hvad, er Felix syg?
O, svar mig, er min Broder . . .

Billo.

Forelsket, ja! forelsket og forrykt paa eengang;
Og hvis J ikke strax tilstaaer, hvem J er forelsket i,
saa . . .

Felicia.

Jeg?

(det banker paa Døren.)

Billo.

Ja, J! — Eys, det banker!

(det banker igjen)

Felicia.

Hvem kan det være?

Billo.

Ja, derom maa jeg spørge Jer. Nu igjen . . .
Jeg faaer vel lukke op, skjøndt Konsten lider et Tab
derved.

(Gaaer hen og aabner Døren. Felicia træder over paa den
anden Side af Scenen.)

Syvende Scene.

Alexander, de Forrige.

Billo.

Hertug Alexander!

Alexander.

Mr Billo, her?

Billo.

Ederes Høihed befaler?

Alexander.

Intet. Jeg har et Grinde til den unge Dame,
og

Billo.

Hvis Ederes Høihed tillader det, skal jeg besørge
Commissionen, thi jeg formoder at Jagten . . .

Alexander.

Min Tid er knap, mener J. I har Ret; men
da jeg seer Frøkenen tilstede, vil jeg dog selv udrette
mit Grinde. Altsaa, min Herre — Farvel!

Billo.

Jeg gaaer, og overlader Eders Høihed Pladsen, uagtet denne Time egentlig var helliget Konsten. (af-
sides) Noget stifter her under. Det er en Hemmelig-
hed, som jeg nok skal opstove.

(gaaer)

Ottende Scene.

Alexander, Felicia.

Felicia.

Besøget gjelder mig. Hvor flyer jeg hen?

Alexander (træder frem).

Min Frøken! Undskyld min umeldte Ankomst.
Et Uheld med min Hest mig drev fra Jagten,
Og mens min Page søger for en anden,
Jeg tyer til Eder om et Opholdssted.

Felicia.

Tillader Eders Høihed, vil jeg kalde
Sr Billo for . . .

Alexander (afbrudende).

Alt holde mig med Selskab?

O nei, jeg ønsker intet andet Selskab,
End det en gunstig Stjerne mig forunder.

Min Lykke vil, at I ei Jagten fulgte,
 At eensom her jeg Gder skulde træffe,
 Tilintetgjør ei dette Held, min Frøken!

Felicia.

Min Frygt er Marsag, at jeg blev tilbage;
 Thi end besteg jeg aldrig nogen Ganger,
 Og fandt til Jagten endnu aldrig Mod.
 Men end I staaer, min Hertug! Tillad, at . . .
 (vil gaae)

Alexander (holdende hende tilbage).

Her lad mig staae, og byd mig ei at sidde!
 Flyt ikke Foden! Skift ei Blik og Stilling,
 At ei det skønne Syn jeg tabe skal.
 I var beskæftiget med Konsten — ha,
 Hvis jeg en Digter var, jeg talte nu:
 Min unge Musa, som her staaer for mig,
 Med Krands om Panden, Lyren om din Skulder
 Og Morgenrødens Skjær paa Kind og Læbe —
 O, løst din Stemme! Rør de gyldne Strengene!
 At i Beundring jeg maa stille lytte
 Til dine himmelske og rene Toner.

Felicia.

Vel, ædle Hertug, at I ei er Skjald;

Den virkelige Musa kunde vredes,
Fordi saa flet J danned hendes Billed.

Alexander.

Det vilde Musen ei; men lad som Digter
Gudnu mig tale, som jeg har begyndt,
Til min Gudiinde gjennem hendes Billed;
Thi hvad er Billedet? kun Sjælens Speil;
Tgjennem det jeg skuer ind i Bæset,
Og beggeto forklare sødt hinanden.
O, hør mig derfor, du, hvem længst jeg søgte!
Dig har jeg fundet nu, — jeg veed det vist,
Thi samme Harmonie sig løser fri
Fra Harpen i mit Bryst som fra din Lyra.
Og derfor lad mit Ord sig nu forene
Med dine Toner! Derfor lad mig lægge
Mit Hjerte som et Offer for din Fod!

(Knæler ned.)

Felicia (træder tilbage).

Min ædle Hertug! O, hvad gjør J . . .

Alexander (reiser sig).

Tilgiv!

Jeg var henreven af min egen Drom,
Der viste mig som Digter hos min Musa.
Men denne Stemning, rig paa Digt og Sandhed,

Mig giver Mod, at tolke Jer en Bøn,
Som længe alt har hviilt paa mine Læber.

Felicia.

En Bøn til mig?

Alexander.

En dristig Bøn Felicia!

Dog før jeg Ord den giver, lad mig minde,
Om Leiligheden, da den først blev født.

Det var iovergaars ved Dandsen, da
Jeg eensom stod i Salens Hjørne, lænet
Til Pilleren op, og saae de muntre Rækker
I yndig Flugt at svæve mig forbi.

End fulgte dem mit Blik — og see! til Slutning
Jeg skued ved den unge Pages Haand
En Dame svæve frem, hvis Blands fordunkled
For mine Dine hvert et andet Syn.

Som før hun syntes mig en Musa lig,
Saa var hun dengang Billedet af Gratiën.
Knap rørte hun ved Gulvet med sin Fod,
Igjennem Luften fløi hun — da, med eet,
Idet hun anden Gang forbi mig svæved,
Rev sig en Sløise løs fra hendes Hjerte,
Og flagred, seet af Ingen, hen til mig.

(tager Sløisen frem.)

See, dette Baand, af Skjæbnen dannet til
 En Knude, som kun Lyffens Gud kan løse,
 Har siden hiint Minut jeg hos mig baaret.
 O skjenk mig denne Sloise! Hidtil har
 Jeg som et Rov den ved mit Hjerte; — giv mig
 Den løst tilbage! som et Tegn, at Haabet
 Ei meer er bundet men tør frit sig hæve. —
 — Har disse Læber intet Ord for mig?

Felicia.

Hvad skal jeg sige? O, min ædle Herre,
 Naar jeg mig selv betragter, naar jeg mindes
 Min egen Ringhed, maalt med Eders Glands
 Da synes det mig fast, som I mig spotted,
 Og ned mit Die synker med mit Mod;
 Men hæver atter jeg mit Blik til Eder,
 Og seer den Godhed, som i Diet boer,
 Da verler Frygten om med Uvisshed,
 Og Tanken har ei Kraft at skabe Ordet.

Alexander.

Og tvivler du? See, som hiin fordums Konge,
 Saa siger jeg: Begjær hvad helst du vil,
 Hvil paa min Kjærlighed et Tegn du fordrer.

Felicia.

Jeg tvivler ikke — o min ædle Herre . . .

Alexander.

Dog tag det som et Tegn: at Alting falmer,
Ja selv det Skønneste, naar du dig nærmer —
O, sig mig, er ei dette Tegn dig nok?

Felicia.

Get er mig nok, at fra den første Time
Jeg her Jer skued, svared Eders Stemme,
En sagte Stemme i mit eget Bryst:
At I fra den Tid af har bygget her,
(hun lægger Haanden paa Hjertet.)
Skal det jeg følge, da det glæder Eder?
Jeg skulde følge det, — men kan det ei.

Alexander (knælende ned).

O søde Ord, hvis Toner fryde Sjælen!
Her lad mig knæle! Her for dine Fødder!
Thi hvad du selv, i Troen stærk, ei fordrer,
Derefter i min Svaghed higer jeg.
Her rækker jeg dig Sløisen — lig med denne
Mit Haab endnu er bundet; løs det fri!

Felicia (idet hun trækker Eløisen ud).

Det være fri, det lette Haab! Det bindes
 Af ingen Tænke mere paa sin Flugt!

Alexander (trykkende Baandet til sine Læber).

O Talisman! jeg har dig her tilbage,
 Og større nu end fordum er din Kraft!

Tiende Scene.

Billo, de Forrige.

(Idet Billo træder ind, reiser Alexander sig hurtig, og Felicia træder lidt tilbage.)

Billo (afstødet).

Hvad seer jeg? Maa det maa jeg sige!

Alexander.

Hr. Billo! Hvad er til Tjeneste?

Billo.

Eders Høiheds Page anmodede mig om at melde,
 at Hesten alt længe har været sadlet — at Tiden
 løber — at Maanen staaer høit paa Himlen —
 at . . .

Alexander.

Spar Eders videre Efterretninger! (til Felicia)
 Min Froken! Diana falder mig til sin Fest, og I

veed, at en Jæger maa lyde sin Gudinde. (sagte)
Gjem mine Ord som jeg gjemmer Eders, skjulte
for Alverden som en Skat.

Billo (for sig).

Hviſt du kun.

Alexander (hoit).

Min Frøken, Farvel! Mit Grinde er forbi.
Mr. Billo! jeg overlader Eder Pladsen; Jer vinker
Apollo, hans Søster mig.

(gaaer.)

Billo (idet han følger ham til Døren).

Ja, Eders Høihed har altid Lykke hos Damerne.

Tiende Scene.

Felicia, Billo.

Billo (flaaer Hænderne sammen).

Felicia, Felicia, hvad har jeg seet! Hertug
Alexander paa Knæ foran Jer. Barn, Barn! veed
I, hvad I har gjort? Har I nogensinde hørt cri-
men læsæ majestatis omtale? Veed I, at denne
Forbrydelse kan koste Jer Hovedet? Nu begriber jeg
Alt. Derfor havde I ikke Tid at synge; derfor vilde
I have mig bort. Et Stævnemøde —

Felicia.

J tager Feil, Hr. Billo! Dette Møde
Var ikke aftalt; ligesaa uventet
Kom dette Møde mig, som det kom Eder.

Billo.

Det faaer J mig aldrig til at troe. Men lige-
godt! Eders Forbrydelse er ikke mindre derfor. (rørt)
Stakkels, stakkels Barn! Og det skulde jeg, Eders
faderlige Ven og Lærer opleve! Jeg kan neppe troe
det, saa uhyre er Gjerningen; men saa jeg det ikke
selv? Laae han ikke her paa Knæ foran Jer? Sprang
han ikke op da jeg kom ind? Hørte jeg ham ikke
hviske Jer søde Ord i Øret da han gik? Felicia,
af, du Usalige! saa dybt kunde du synke!

Felicia.

Glet Intet jeg forstaaer af Eders Tale.

Billo.

Nei denne Frækhed overgaaer al Beskrivelse!
Det regner J for Intet, at have en Kjærlighedshisto-
rie med . . . med . . . med . . . jeg kan neppe faae
Ordene frem . . . med . . .

Felicia.

Hvad vil J sige? Reent J mig forfrækker;

Jeg tør ei høre mere, nei! —

(vil gaae).

Billo (holdende hende tilbage).

Nen I skal høre det. Er det muligt, skulde I ikke vide, hvad næsten hele Hoffet veed, at Hertug Alexander er Fyrstinde Muroras forlovede Brudgom?

Felicia.

Hvad siger I?

Billo.

At den fyrstelige Trolovelse skal declareres imorgen ved Festen, og at man kun venter Grev Roberts Tilbagekomst fra Italien, for at høitideligholde Forættningen; at . . .

Felicia.

Det er umuligt! — ja! — men o, mit Hjerte!

Billo (gribende hendes Haand).

Nu bliver det reent galt; hun falder i Besvimelse. Felicia, mit gode Varn! Felicia, saa hør dog!

Felicia

Gi vil jeg høre mere; intet Ord! —

Men bort jeg maa . . . I Haven vil jeg ned —
Ud i den friske Luft! . . Forlad mig Villo!

Jeg trænger ei til Eders Bistand mere.

(Hun trækker sin Haand tilbage og gaaer.)

Villo.

Dog gjør hun det, det stakkels Barn, og jeg
skal ikke svigte hende.

(Følger hende.)

Ellevte Scene.

(Scenen forandres. Theatret viser en Skov med store Træer, gennem hvilke Fuldmånen lyser. Balliot og Uysander kommer gaaende ind fra Baggrunden.)

Balliot.

Her Stedet er; her vil os Jagten træffe,
Ved dette høie Træ.

Uysander.

Saa dette Træ

Er Jagtens Samlingsplads? Nu, ved Diana!
Et bedre Sted man aldrig kunde vælge.

Balliot.

Ei sandt, jeg paa det Bedste Alt har ordnet?
Paa Skoven, Kilderne, paa Maaneskinnet

Dg Vestenvinden har jeg lagt Beslag,
 Alt Festen tæffes maa det høie Herskab.
 O, tro mig, Hr. Eysander! ingen let Sag
 Det er, at være Marschal her ved Hoffet.

Eysander.

Nei, jeg begriber det: Naar Jord og Himmel,
 Og Alt, hvad mellem Jord og Himmel er,
 Man arrangere skal til Hoffets Fester,
 Da har en Marschal vist sin fulde Syre.
 Sæt, vi fik Torden nu —

Balliot.

Tal ei derom!

J tvende Nætter har jeg ikke sovet
 Af Frygt ved Tanken: Sæt, vi Torden fik;
 Men nu — nu, er jeg rolig.

Eysander.

Seer J Skyen

Tilhøre over Skoven hist?

Balliot.

Ved Himlen!

Jeg synes selv jeg seer en Sky; men lille,
 Ei sandt, den er kun ganske lille?

Eysander.

Nei!

Mig forekommer den just ei saa lille.

Den bliver mørkere og mørkere.

Balliot.

Jeg Ulyksalige! Hvad skal jeg gjøre?

Giv mig et Raad! O, Hr. Eysander, sig,

Hvis I var mig, hvad gjorde I ved Skyen?

Eysander.

Jeg lod den regne.

Balliot.

Regne! Faar vi Regn,

Og bli'er Fyrstinden vaad og Festen plettet,

Saa kan man mig begrave med det samme.

Eysander (leende).

Elaa Jer tiltaals; thi Skyen alt er borte.

Balliot (seer op.)

Ja borte Skyen er — den har fordeelt sig —

Jeg seer den ikke meer — min Ven! min Troster!

(Trykker Eysanders Haand.)

Eysander.

Men det er sandt, Hr. Marschal! een Ting oustet

Jeg Underretning om.

Balliot.

Og det er?

Eysander.

O,

Jeg vilde vide kun, om nu Fyrstinden
Har hørt sit Raad og taget sin Beslutning,
Og Dagen til Trolovelsen bestemt?

Balliot.

Ja, til imorgen Dagen er bestemt,
Og for at ende Sagen nu kun mangler,
At Hertug Alexander ligeledes
Giver sin Consens til Dagen og til Timen.
Endnu i Aften møder jeg hos ham,
For hans Beslutning derom at erfare.

Eysander (affides).

Det træffer sig jo prægtig! Nu, min Hertug,
Gaa kun paa Eventyr; jeg løser Knuden.

(Til Balliot.)

Swad der I siger, er mig kjær at høre;
Men for at spare Eders Gang, saa viid,
At Hertug Alexander gav mig Ordre
Til Jer at melde, at Fyrstindens Billie
Med Hensyn til Trolovelsen er hans.
Og nu, da jeg Fyrstindens Billie kender

Igiennem Eders Mund, skal Dag og Time
Endnu i Aften jeg min Hertug melde.

Balliot.

Nu, hvis jeg derpaa stole tør —

Eysander.

Fuldkommen!

Balliot.

Imorgen ved den store Fest er Timen.

Eysander (repeterende).

Imorgen ved den store Fest er Timen.

Balliot.

Glem det nu ei!

Eysander.

For glemte jeg mig selv.

Balliot.

Huſt det nu vel!

Eysander.

Mit Hoved er et Skrin

Hvor det forværet ligger; (affides) ja, saa vel,

At ingen Siæl af mig det skal erfare.

Balliot.

Der har vi Hr. Carocco! Hvor han iler —

Eysander.

Ja, som paa Kjærlighedens Binger . . .

Colute Scene.

Carocco, de Forrige.

Balliot (til Carocco).

Standø!

Standø, Hr. Carocco! — Ridder, er I gal?

I træder mig paa Taaen —

Carocco.

Undskyld! Undskyld!

Balliot.

Hvad er Der hændt, Hr. Ridder? Reent forvirret
I seer jo ud, og snapper efter Bæret.

Carocco.

En vidunderlig, høist sørgelig og tragisk, men i sit
Udfald glædelig Begivenhed er arriveret — dog ikke
mig; nei, vor naadige Fyrstinde.

Balliot.

Hvad, Fyrstinde Aurora?

Carocco.

Ja, hende selv i egen høie Person. Hun vil
strax være her. Jeg iiste iforveien, Marschal, for at
forberede Der.

Eysander.

Men hvad er da hændt? Hvad er skeet? Hurtig, Hr. Ridder!

Carocco.

Sagte, sagte, min unge Ven! Seer I, saaledes gif det til. Hundene havde iust opdrevet Hjorten og jaget den ud paa den store Slette ved Søen, hvor jeg egentlig gav den sin Befomst, skjøndt Pagen Feller, der nu har sin Næse allevegne, kom til at give den det sidste Stik, og saaledes tog Wren fra mig. Hele Jagttoget omringede nu den døde Hjort — da med eet kom een af Faklerne for nær til Fyrstindens Hest; Hesten steilede, og een, to, tre, marsch marsch, gjorde den Svire omkring og fløi som en Piil hen ad Sletten ligeud mod Søen. Alle vilde vi nu arle vort Skind og komme Prindsessen til Hjelp, men ogsaa her tog Pagen Luven fra os. Han red — nei, han red ikke, han fløi henad Marken; næsten troede vi han var besat, thi ingen Fugl men alene Fanden kunde skyde saadan en Fart. Nu var han kun 20 Skridt fra Fyrstindens Hest — nu kun 10 — nu var han lige paa Siden af den, og vel var det; thi Hesten vilde iust støbe en Kolbytte ud over Klinten og ned i Søen. — Med høire Haand, saadan — (han griber fat

i Balliot.) greb nu den Fandens Page alle Fyrstindens 4 Tøiler — dreied saa sin Hest idetsamme (dreier Balliot omkring) — alle Tøiler sprang (støder ham bort) — begge Hestene styrted om paa Siden, og da vi nu Alle kom til, var Prindsessens Kinder saa hvide som Kridt, og hendes naadige Hænder rystede kjendeligt.

Balliot.

Oh, Gud bevare's! Det er jo frygteligt. Og Grunden til det Hele var een af de Følter, som jeg Usalige bragte med til Jagten. Jeg maa afsted! Paa mine Knæ vil jeg afbede min Brøde. Jeg elendige, jeg jammerlige Menneſke!

(Gaaer.)

Carocco.

Vi et Secund, Marschal! Jeg følger Jer.

(Vil gaae.)

Eysander (holder ham tilbage).

Et Dieblisſ Taalmodighed, Hr. Ridder!

Carocco.

Hvad er til Tjeneste?

Eysander.

Oplys mig blot om een Omstændighed. Denne Page Felix og hans Søster Felicia synes at spille en vigtig Rolle her ved Hoffet. Hvem er de egentlig? Hvorfra skrive de sig? Hvorfor nævner man dem al-

tid ved deres Fornavn? Har de intet Binavn som andre christelige Folk? Hvem var deres Fader? Hvor er . . .

Carocco (afbrudende).

Deres Moder? Ja vor Herre veed det. Jeg er ligesaa klog som I. Kort efter at den salig Fyrste var gaaet til sine Fædre, spadserede Prindsesse Aurora en Morgenstund i Parken, kun ledsaget af en Dame. Med eet staaer en gammel Kone for hende, der ved hver Haand holder et Barn — og disse Børn vare ingen andre, end bemeldte Felix og Felicia. Konen kaster sig paa Knæ for Prindsessen, og efter Hofdamens Beretning skal hun have sagt: Naadigste Prindsesse! Disse Børn ere udsprungne af adeligt Blod. De have ingen Fader, thi jeg er ikke deres Moder; og derfor, hvis I selv engang haaber Himlens Barmhertighed, saa lad disse unge Mennesker ikke gaae Fanden i Bold. — Ved de Ord: Fanden i Bold, forsvandt Kjællingen, overtroiske Folk ville paastaae som en Røg; men jeg, min kjære Hr. Eysander, troer ikke paa slig Almestuesnak.

Eysander.

Jeg ikke heller. Men Prindsesse Aurora . . .

Carocco.

Ih nu, Prindsesse Aurora, der skal være overmaade blødhjertet, tog Børnene til sig, og lod dem oplære i alle Konster og Videnskaber. For 2 Maanedes siden har hun ansat Felicia som sin Hofdame og Felix som sin Page. See, der er Historien!

Eysander.

Bed Himlen! en mærkelig Historie. Men sig mig . . .

Carocco.

En anden Gang, bedste Ven! Der har vi Fyrstinden.

Eysander.

Og Pagen holder hun ved Haanden.

(De træde tilside.)

Trettende Scene.

(Aurora, fulgt af Balliot, træder ind fra Baggrunden af Scenen, førende Felix ved Haanden. Bagefter følge Herrer, Damer og Fakkeldræbere. Eysander og Carocco træde frem.)

Aurora.

See, Hr. Eysander! — Hvor er Eders Hertug?

Eysander.

Endnu er ikke han tilbage vendt.

Hans Stjerne har den store Sorg ham sparet,
At være Vidne til Jert Uheld.

Aurora.

Ja,

Det vilde smertet ham, jeg det begriber.
Men selsom, ikke sandt, er Skæbnens Villie?
Imens den Ven, vi burde stolet paa,
Maa nøies med vort Uheld at beklage,
En trofast Tjener frelser her vort Liv.

Eysander.

O, min Fyrstinde! Ingen større Sorg
Min Hertug kunde møde, end den Skæbne,
At ikke han Jer skulde Frelsen bringe.

Aurora (vendende sig til Følget).

Hr. Marschal Balliot! Hr. Eysander! Alle,
Som er tilstede her — hør nu mit Ord!
For Alle denne Sandhed jeg forkynder:
At kun min Pages Mod jeg Livet skylder.
Hans gode Villie priser jeg! Hans Kraft
Og Kjæthed, hvor kun Kjæthed kunde frelse,
Hans Trostab, — ham, der ikke selv sig spared,
Af fuldest Hjerte bringer jeg min Tak.
Kærl Felix!

Felix (idet han knæler).

O, min naadigste Fyrstinde!

Aurora.

Ei blot tilkommer dig den Ret, at bære
Som Hjortens Seirvinder mine Farver;
Men som et Tegn paa min Erkjendtlighed,
Tag denne gyldne Kjæde med mit Billed;
Den skal erindre dig om denne Dag!

(Hun tager sin Kjæde af, og hanger den om ham.)

Felix.

Meer end mit Liv i denne Gave faaer jeg!

Aurora.

Din Trofskab nu vi lønnet har, men ei
Din tappre Gjerning. Marschal! Gders Kaarde!

(Balliot rækker hende den.)

End var du Page kun — med denne Kaarde
I Ridderstanden op vi vil dig hæve,
Og fra en Tjeners Baand dig løse fri,
Idet vi skjenke dig en Ridders Frihed.

(Hun slaaer ham til Ridder og siger:)

Din Iver, Trofskab og dit Mod vi kjende;
Paa Intet af det doe! Bær uden Dadel
Som uden Frygt! Og nu — staa op Hr. Ridder!

Vi selv besørge vil dig Sværd og Sporer.

(Rækker Kaarden igien til Balliot.)

Felix.

End lad mig knæle, thi en Bøn jeg har.

Aurora.

Tal frit og uden Frygt!

Felix.

O, min Fyrstinde!

Svor skulde jeg begynde vel og ende,

Naar om mit Hjertes Tak jeg vilde tale?

Alt, hvad jeg er, og Alt, hvad jeg besidder,

Er jo en Gave kun af Eders Haand . . .

(han holder inde).

Aurora.

Jeg tvivled aldrig om din Troskab, Felix;

Men sig, hvad du begjærer.

Felix.

Min Fyrstinde!

Her slog I mig til Ridder, her I løste

Mig fra en Tjeners Baand og gav mig Frihed;

Men denne Frihed tynger meer end Lænker.

Lad mig som Ridder end forblive Page!

Antag min ringe Tjeneste! Forstød

Mig ei fra Eders Nærhed! Røv mig ikke

Den Lod, som er mig meer end Magt og Ære:
 Alt leve for Tert Die af Tert Ord.

Aurora.

Reis Jer, Hr. Ridder! Hurtig! (hæver ham op) Eders Bøn
 Jeg siden overveie skal, til da
 Forbliver Alt som forhen. Hr. Carocco!
 Sorg for den unge Ridders Gvipering.
 Lad Intet mangle! — Eders Arm, Hr. Marschal!
 Følg mig til Vognen; thi min Ganger tør
 For dennesinde ei jeg meer bestige.

(Alle bort, undtagen Eysander, Felix og Carocco.)

Eysander (til Felix).

Modtag min Eykønsfning Hr. Ridder!

Carocco (flaaende Felix paa Skulderen).

Ogsaa min, ogsaa min, min Søn! Hvem skulde
 have sagt imorges, at I inden Aften skulde vær Med-
 lem af det hæderlige Ridderskab? Det kan man kalde
 at avancere. I gjør næsten ligesaa store Spring paa
 Wrens Mark som jeg, da jeg i Campagnen mod
 Hertug Ludvig paa een Dag, steg fra Cornet
 til Oberst. Dengang gif det hedt til kan I
 troe. Med dette mit gode Sværd gjorde jeg ikke blot
 lyst, nei! skinnende klart i Fjendernes Rækker. Først
 hug jeg den høire Haand af selve den store Hertug

Eudvig, saa den dinglede efter ham som en Sandstø; — saa slog jeg med et eneste Slag 3 af hans Cavalierer maustodt i Nakken; — af en halv Snees hug jeg Arme og Been, saa jeg ret havde min Glæde af at see dem hoppe om paa Stumperne; — paa mere end 30 bankede jeg med Fladen af min Klinge Ryggen saa blaa som Indigo . .

Eysander.

Som Indigo? Det var mærkeligt!

Carocco.

Ja, ved Mars! mærkeligt var det, især for Fiendens Ryg . . . Men Felix! hvad gaaer ad Jer? I staaer jo og stirrer paa Jorden som en Hest eller en Philosoph. Ha, ha! Jeg kan tænke hvad det er. En ung Ridder hører ikke gjerne en gammels Bedrister omtale; han er bange, den Gamle skal have slugt al Gren op. Trøst Jer, min Son! Gren er som en uendelig stor Pandekage. Om jeg endogsaa har taget en umaadelig Mundfuld, bliver der dog nok til Jer; og naar vi nu først faaer sørget for Eders Baaben, saa, hvem veed . . . Men Felix dog! Hører I, eller hører I ikke?

Felix (seer op).

Jeg hører. Hvad vil I?

Eysander (for sig).

Ved Himlen! der seer jeg min Hertug, fulgt af
sin Page. Han seer sig om til alle Sider, som om
han søgte Jagten (gaaer ud).

Felix (der følger Eysander med Diet).

Der kommer han. O vee! jeg taaler ikke
Hans Nærhed. Blot ved Synet af ham skjælver
Min Haand, og i mit Hjerte stiger Ønsket,
At give Død til ham, som gi'er mig Døden.

(til Carocco)

Afsted, Hr. Ridder! Lad os Jagten naae!

(bort.)

Carocco.

Hvor han fik travlt med eet. Hei, Felix, Felix!
Tøv lidt og tag mig med! — Han hører ei.

(følger ham.)

Fjortende Scene.

(I det Carocco gaaer ud træde Eysander og Alexander
ind fra den modsatte Side. Bag efter følger en Page med
Alexanders Vaaben.)

Alexander.

Ud den Kant Jagten drog?

Eysander.

Ud den Kant — ja!

(man hører Baldhorn bag Træerne.)

Alexander.

Hør, Hornet klinger! Bei det viser os
Igennem Krattet med de klare Toner.
Afsted, at Toget hurtig ind vi hente.

Eysander.

Ja, høist nødvendig Eders Ankomst er.
Der Ting er' foregaaet; ædle Hertug,
Som Eders Sager har i Skyggen stillet,
Og hos Fyrstinden skabt Jer en Rival.
(affides)

Jeg prøve skal hans Jaloussie at vække.

Alexander.

Hvad — til Auroras Indest en Rival?

Eysander.

Ja, og en farlig. Men afsted, min Hertug!
Paa Veien Alt I høre skal.

Alexander.

Bed Himlen!

Din Espøg du laaner Alvors Røst. Afsted!

Jeg længes efter min Rival at see.

(gaaer.)

Eysander (til Pagen).

Følg os ad denne Bei.

Alexander (vender sig om).

Ja, hurtig, hurtig!

Eysander.

Jeg kommer. (affides) Medicinen virker alt!

(Han gaaer, fulgt af Pagen; i det samme klinge Baldbornene
igjen bag Træerne.)

Dækket falder.

Anden Act.

Første Scene.

(Et Forgemaak. I Baggrunden en Løibænk, hvorpaa **Felix** sidder i en hvilende Stilling. I det Dækket gaaer op, reiser han sig.)

Felix.

Sa, jeg har sovet — Legemet sig hvilede,
 Men Siælen hvilede ei; den sukede under
 De gyldne Dromme, som den maatte skabe,
 Og hine Lustkasteller, som den byggede
 Og atter nedrev, for igjen at reise
 Dem mere glimrende af deres Grav.

(han gaaer frem paa Scenen og tager Aurora's Billede frem.)

Fast blind jeg maa mig see paa disse Træk,
 Og dog er hundred Gange mere herligt,

Det Billed, som mit Hjerte har af hende.
 Naar paa det ydre her mit Die skuer,
 Da rører sig det indre Billed mægtigt
 Og lever underfuldt i Hjertet op;
 Thi klart dets Miner tale, søde Ord
 Gaae fra dets Læber ud i rene Toner,
 Og funklende som Nattens Lys dets Dine,
 Eig tvende Sendebud fra Paradiset,
 Til Himlen kalde mig fra denne Jord.
 Og dog, o Billed her! skjøndt dødt og mat
 Imod det sande Billed i mit Hjerte —
 Dog føler jeg din Kraft, thi fast du holder
 Det stolte Dieblif, da du blev mit.
 Da stod hun for mig i sin Glans og Skjønhed,
 Og talte Ord, som aldrig jeg vil glemme;
 Da slog hun mig til Ridder; da jeg knælte
 Og skued op i hendes milde Afsyn,
 Som skued i den rene Himmel jeg.
 — O, stod som dengang atter hun for mig,
 Og havde jeg med Blod min Trostab tegnet!
 Jeg vilde tale, som jeg da ei voved,
 Om al min Kjærlighed og al min Sorg.
 For hendes Blik jeg vilde smelte hen,
 Og døe for hendes Fod; — paa hendes Haand

Jeg vilde med et Kys udaande Alt;
 Af hendes Røst, af hendes milde Ord
 Jeg vilde drikke Livet selv i Døden!

(Pause.)

O Tanke, som forfølger mig! Hvis Smerte
 Forbittre Alt — hvis Mørke følger Lyset;
 Dig Natten, der bestandig Dagen følger: —
 Ham seer jeg allevegne! Han, hvis Haand
 Vil al min Herlighed mig grumt berøve;
 Han, som min Skat vil plyndre og mig give
 For al min Rigdom kun et Savn istedet —
 Hans Billed er som hendes allevegne! —
 O, stod han her for mig! og maatte Sværdet
 Nu dømme mellem os! — Jeg vilde seire!
 Jeg vilde med mit Liv den Ret mig købe,
 At elske hende meer end alle Andre.
 Og faldt jeg end i Kampen — o, da skued
 Jeg ei det Syn, som dog vil Død mig give:
 Min Stjerne røvet evig fra mit Blik!

(Døren gaar op. Han vender sig hurtig).

Anden Scene.

Felicia, Felix.

Felix.

Min Søster! Min Felicia!

Felicia.

Min Broder!

(de omfavne hinanden.)

Felix (betragter hende).

Hvor er du pragtfuldt klædt! Hvor smuk du er!
Endnu jeg aldrig har saa skøn dig seet
Som her i denne Dragt.

Felicia.

Det er en Gave,
Som min Fyrstinde mig til Festen skjenked.
Men du, o Felix! hvor forandret er du:
Du bærer nu en Ridders rige Klædning,
En Kaarde ved din Side, gyldne Sporer,
En Kjæde om din Hals — ja, jeg har hørt det!
Aurora selv har Alting mig fortalt,
Hvordan du hendes Liv har frelst, hvordan
Hun dig til Ridder slog og skjenked dig
Sit Billed og sin fyrstelige Kjæde.

Felix.

Hvad — selv hun har dig Alt fortalt?

Felicia.

Ja; tro mig,
Hoit slog mit Hjerte hvergang hun dig nævned

Og prisede din Tapperhed og Troskab;
Jeg var saa stolt af dig og af dit Mod.

Felix.

Ja, nu er jeg en Ridder! Nu, Felicia,
Er det min Ret og Pligt dig at forsvare.
Nu tør paa mig i hver en Nød du stole;
Min Arm er nu dit Skjold, mit Sværd dit Bærg;
Din Fjende og din Ven er ogsaa min;
Hver Plet, som Ondskab sætter paa din Ære,
Min Ridderære pletter. Denne Kaarde,
Som mig beskjermer, skal min Søster skjærme.

Felicia.

O, husker du, hvortidt vor gamle Moder,
Naar gjennem Skoven vi med hende gik
Og sanked Urter — husker du, hvortidt
Hun da dig spaaede Lykke?

Felix.

Ja, og altid
Hun da mig bød, min Søster at forsvare.
Bed Himlen! hendes Ord har ei jeg glemt.

Felicia.

Og veed du, Felix, hvad jeg ønsker?

Felix.

Nei

Felicia.

Alt aldrig meer din Lykke maatte svinde:
 Alt bort fra dette Hof vi kunde flygte,
 Og til vor Moders Hytte vende hjem.

Felix.

Hvordan, Felicia? Er alt du kjed
 Af vor Fyrstindes Raade? Hvordan skulde
 Vi leve skilt fra den, hvem Alt vi skyldte?
 Jeg vilde døe, berøvet hendes Blik.

Felicia.

Ei blot paa mig jeg tænkte. Du, o Felix,
 Har ogsaa Andeel i mit Hjertes Onske.

Felix.

Og hvad er da din Frygt?

Felicia.

Har ei du hørt,
 Alt vor Fyrstinde sig formæler —

Felix.

Sa!

Der rørte du ved Pilen, som mig saarer.
 Vel har jeg hørt det; først jeg ei det troede,
 Men alt som Rygtet vorte, vorte Sorgen,
 Og Kraft og Styrke fik min Frygt med den.
 Jeg veed det: Alt man siger, dog Felicia,

Endnu er Intet afgjort; end jeg haaber,
Dg kun i dette Haab har end jeg Liv.

Felicia.

Jeg vidste Intet; først igaar erfared
Jeg Alting, dog — nu veed jeg meer end du.

Felix.

Hvad da?

Felicia.

Alt denne store Fest i Aften,
Skal see Aurora bytte Ringen med . . .

Felix.

Tal ud! . . . Hvi skjælver du? . . . Kun jeg skal frygte.

Felicia.

Med Hertug Alexander af Savoyen!

Felix (efter en Pause).

Saa er det vist! Saa havde Sorgen Ret!
Saa skal jeg Alting tabe — ja, som Offret,
Der føres smykket til sin egen Dod,
Saa skal min Undergang jeg selv beskue.
O Haab! som har mig daaret — over mig
Flød som en gylden Sky dit lyse Purpur,

Dg hæved altid Modet naar det sank;
 Thi sødt din Straale blendede mit Die.
 Nu har dit Lys til Mørke sig forvandlet,
 Din Sky, af Sorgen tynget, styrter ned,
 Og brister ud som jeg i tusind Taarer!

(holder Hænderne for Ansigtet.)

Felicia.

O, lad os flye fra dette Sted, min Broder!
 Vort, langt herfra! Hjem til vor Moders Huus,
 Til hendes stille Hytte, dybt i Skoven.
 Der lad os leve som i fordums Tid,
 Før denne Herlighed vi kjendte — førend
 Vi her drak Sorgen af de gyldne Bægre.
 Der lad os atter vandre med hinanden
 Igjennem Dalen, langs med Bækfens Bølger,
 Hvor Træet speiler af sin høie Krone,
 Hvor Dyret drikker, og hvor Fuglen synger
 De gamle Sange, altid lige skjøne.
 Der lad os leve sammen til vi døe,
 Af Verden glemt, af intet Die seet,
 Som kunde minde os om hvad vi tabte,
 Dengang vi søgte Lykken udenfor.

Felix (hæver sit Hoved).

Du ogsaa — ogsaa du, o min Felicia!
 Traf ogsaa dig som mig den skarpe Pii!?

Felicia.

Ja, lad mig Alt dig sige; Alt til dig!
 Men naar du nu har hørt det, dvæl ei længer;
 Bort lad os flygte — flygte til vort Hjem.

Felix.

Tal, tal!

Felicia.

Saa viid, at denne Fæst i Aften,
 Som røder dig det Eys, hvori du leved,
 Mig bringer samme Skjæbne.

Felix.

Ja, du elsker!

Felicia.

Og er der Skjændsel i at tilstaae det?
 Dog burde jeg mig skamme, ja saa dybt,
 At intet Ord kom over mine Læber.
 Thi er det Hæder, naar igjen man elsker,
 At elske — saa er Rørligheden Tort,
 Naar den os skuffer, som vi gav vort Hjerte.

Felix.

Felicia! Det er dog ikke ham —
Knap nævner Ordet jeg: Savoyens Hertug?

Felicia.

Dog er det ham! Ja, Alexander er det!
For sidste Gang jeg her hans Navn har nævnet,
For det for evig, om end ei i Hjertet,
Saa dog paa Læben dør.

Felix.

Og kjender han, hvad her du mig betroede?

Felicia.

Ja, da han knælte for mig Seglet brast,
Som båndt min Læbe. Kun i milde Ord
Fandt jeg et Svar til Kjærlighedens Stemme.

Felix (heftig).

Ho! Han har tolket dig sin Kjærlighed!

Felicia.

O, lad os derfor flye fra denne Fæst!
Vil du som jeg, endnu i denne Aften
Vi vende Foden hjemad.

Felix.

Nei, Felicia!

Nu vil jeg just ham see ved denne Fest.

Nu faaer jeg Lust at blive . . . o, mit Hjerte,

Fik nu du Lust? . . . Ja, ved min Ridderære,

Jeg trodse vil Orcanen her paa Stedet!

Felicia.

Hvad vil du? O, min Broder! . . .

Felix.

O, min Søster!

Du veed ei hvilken Trøst du har mig skjenket,

Idet du min Forbittrelse har vaakt.

Før gav dit Ord mig Døden — nu jeg lever!

Felicia.

Vil i Glendighed-du styrte mig?

Felix.

Nei, nei, jeg vil fortjene mine Sporer!

O, min Felicia, du maa ei græde!

Er jeg da ei din Broder' og din Ridder?

Felicia.

Hvad er din Hensigt, Felix?

Felix.

Kun et Ord:

Veed nogen Dødelig, hvad du har sagt mig?

Felicia.

Ja, Viljo veed det.

Felix.

Saa afsted til ham!

Hans Bistand har jeg nødig.

Felicia.

Felix!

Felix.

Følg mig!

(Han tager Felicia ved Haanden og gaaer hurtig ud.)

Credie Scene.

Lysander træder ind idet de Andre forlade Scenen.)

Lysander (seende efter dem).

Hvo gif herfra? Vor spæde Ridder var det,
Som nylig sine Sporer har fortjent;
Og ved hans Haand den unge Dame gaaer,
Mod hvem, skjondt mod min Villie, jeg maa stride.

(gaaer frem.)

Paa' Gre! Intet let Spil just jeg har;
Ehi til at tæmme Alles Eidskaber,
Jeg staaer alene med min Smule Hoved.
Hvor har idag jeg været som paa Vagt,
At intet Ord min Hertug skulde naae

Om Rollen, som i Aften han skal spille;
 Thi vidste han, at denne Dag skal løse
 Hans Hjertes Doppelthed i Genhed op,
 Han vilde vende sig fra denne Fest,
 Som en Patient fra bittre Lægemidler.
 Og dog — hvem veed? thi selv han ikke veed,
 Ifald hans Flygtighed jeg rigtig kjender,
 Hvem egentlig han elsker af dem begge.
 Men er først Tingen skeet, og har han hørt
 Sig proclameret som Auroras Brudgom
 I Alles Paahør — da, min ædle Hertug,
 Da maae I nolens volens holde Stand,
 Og gribe Lykken, som I nu forstøder.
 Men jeg? — O Taabe, som jeg er i Grunden!
 Hvad vinder jeg ved Spillet? Alles Utaf!
 Først Alexanders, om endog paa Skrømt,
 Dernæst Auroras, naar hun Uraad mærker,
 Og syvende og sidst Felicias.
 Ja, med den unge Dames alle Damer,
 Som vil mig grusom kalde, da jeg offerer
 (Saa er jeg sikker paa vil Talen lyde)
 For Politiken tvende varme Hjerter.
 Af, meget muligt er det, at engang
 Naar jeg — hvad Gud forbyde — bli'er forelsket,

For denne Handling bitterlig skal bøde.
Jeg Stakkel! Al min Vinding er kun Tanken,
At jeg min Hertugs Vre redder her.

Fjerde Scene.

Eysander. Alexander.

Eysander (gaaer Alexander imøde).
Velkommen, Eders Høihed, her paa Pletten,
Hvor I mig bod at vente Jer.

Alexander.

Eysander!

Du vil ei troe det, dog er Tingen sand:
Jeg gaaer til denne Fest med blytungt Hjerte.

Eysander.

O, Festens Varme vil nok Blyet smelte,
Ifald jeg Smilet om Jer Mund forstaaer.
Men hvad er Grunden, hvis jeg spørge tør?

(Ussides.)

Han om min Plan dog aldrig Nys har faaet?

Alexander.

Au, den 'er ligefrem. Hvor sødt end er,
For To at sværme og af To at hylde,
Eaa er et Møde dog paa samme Tid
Med begge, lidt for meget af det Gode.

Eysander.

Saa har min Hertug endnu samme Sind?
 Jeg troede længst den unge Dame glemt,
 Og hendes Minde af et Døgn begravet.
 Igaar, da fra Jert Eventyr I kom,
 Bestyrked I mig selv i denne Tro;
 Thi da I nærmed Eder til Fyrstinden,
 Da flød som Mælk og Honning fra Jer Læbe,
 Og Eders Tale klang mig ganske lig
 Med Troubadourernes galante Sprog.

Alexander.

Ei Uret har du; thi den Varme, som
 Fra Mødet med Felicia mig fyldte,
 I Ord og Blik og Miner endnu virked.
 Ei selv jeg vidste ret til hvem jeg talte,
 Om til Aurora eller til Felicia;
 Thi uophørlig verled begges Billed
 Som i mit Hjerte saa for Diet om.
 Naar jeg Aurora saae, jeg saae Felicia;
 Naar paa Felicia jeg tænkte, talte
 Jeg disse Tanter til Aurora ud.
 Saa svævede jeg mellem Drom og Sandhed,
 Men hvad der Sandhed var, og hvad der Drom var,
 Jeg vidste ei, saalidt som nu jeg veed det.

Eysander.

Jeg tilstaaer, Eders Ord mig klinge selsomt,
Og næsten kunde de mig friste til
At falde paa en Tanke . . .

Alexander.

Hvilken?

Eysander.

Om

Gi Meningen af Alting er i Grunden,
At ikke Een men To man elske skal.
Thi gav Naturen os ei tvende Arme,
Saa To paa eengang omt vi favne kan,
Mens vi med tvende Dren lytte til
En dobbelt Røst af Kjærlighedens Tale?
Har vi ei tvende Dine, til at skotte,
Om end lidt skelende, til To paa eengang?
Har Hjertet ikke tvende Kamre, til
At gjemme tvende Billeder? Og Lungen,
(For at jeg Intet skal forglemme) er den
Gi dobbelt, saa et dobbelt Suk kan stige
Paa eengang op for tvende hulde Piger?

Alexander.

Na, din Satire rammer ikke mig!

Har end jeg ingen Plan, har jeg et Ønske,
 • Og Ønsket er min Lov.

Eysander.

• 'Nei, dertil er
 For kostbar Eders og Fyrstindens Ære.

Alexander.

• Hvad mener du?

Eysander.

• Ha, tys! vi er ei ene.

Femte Scene.

(Felix træder ind, fulgt af Billo, der trækker ham i Kap= pen for at holde ham tilbage.)

Billo (sagte til Felix).

Men Felix dog! Er I da gal og affindig? Be= tænkt hvad I gjør! For Guds Skyld, min egen gode Felix, hold dog Maade med Jer Eidskab.

Felix.

• Ha, slip mig, Billo! (Affides.) Nu, min Brede, tving dig!

Eysander (til Alexander).

• Her er Fyrstindens Page. Hvis I vil det,
 Jeg ham Befaling gi'er til Jer at melde.

Alexander.

• Vel, lad det skee, da dog det saa maa være.

Eysander (mødende Felix, der gaaer hen mod Alexander).
 Hr. Ridder!

Min Hertug ønsker Afgang til Fyrstinden.

Felix.

Og jeg — jeg ønsker Afgang til Der Hertug.

Eysander (træder tilside).

Den staaer Der aaben.

Alexander.

Vil med mig. I tale?

Billo (for sig).

Nu gaaer det løs! Mennesket er besat. Pst!
 Pst! Felix — Felix!

Felix.

Min Hertug, ja! jeg har en Bøn til Eder,
 Og haaber I opfylder den.

Alexander.

Gik frem!

Felix.

Vlaaskee det Eders Høihed er bekiendt,
 At min Fyrstinde har igaar mig hævet
 I Ridderstanden op.

Alexander.

Jeg veed det; ja.

Felix.

Saa usformodet nød jeg denne Gre,
At jeg en Ridders Rettigheder fik,
Før ret hans Pligter var bekiendte for mig.

Alexander.

Det hænder kan den Bedste. Mod og Kjækhed
Forlanges kun; det Andet følger efter.

Felix.

Og dog, min Hertug! allerede bøder
For denne Mangel jeg.

Alexander.

Hvordan?

Felix.

En Dame —

J smiler alt ved dette Ord ...

Alexander.

Nei, nei!

En rigtig Ridder altid har en Dame.

Felix.

En Dame, til hvis Ridder jeg er faaret,
Gi blot af hende selv, men hvem mit Hjerte
Har lovet Guld og Tro i Liv og Død —
See, denne Dame har en anden Ridder,

J Alder og i Byrd langt over mig,
 Bedraget, haanet, spottet og fornærmet.
 Hvad er min Pligt nu her? Hvad Straf tilkommer
 Fornærmeren? — Til Eder, høie Hertug,
 Spem Alle kalde Ridderskabets Pryd,
 Jeg tyer om Svar paa disse tvende Spørgsmaal.

Ly s a n d e r (affides).

Hvad er hans Mening? Ha, jeg aner Uraad!
 Naar blot min Hertug ikke gaaer i Fælden.

B i l l o (affides).

Nei, han er reent forrykt! Hvad skal Enden
 blive? Felix, Felix! — han hører ikke — Felix!

A l e x a n d e r (efter et Diebligs Betænkning).

Nu, Ridderskabets Lov er her ei tvivlsom.
 Først er det Eders Pligt, at kræve Regnskab
 Af den, som Eders Dame har fornærmet,
 Og ham opfordre til at gjøre Afbigt,
 Og give fuld Erstatning for sin Skyld.
 Men enten nu han gjør det eller ikke,
 Saa er ei Sagen dermed endt for Eder,
 Hvis ikke Damen selv ham skjenker Naade.
 Til Kamp paa Liv og Død J maa ham fordre,
 Og ikke lade Raarden hvile, forend
 Han eller J har Evigheden seet.

Felix (træder pludselig to Skridt tilbage).

Der har I affagt min og Eders Dom! —
 Ha, falske Hertug! uden Tro og Love;
 Som priser Wren's Lov paa samme Tid,
 Som selv I bryder den: Viid, Damen er
 Min egen Søster, min Felicia,
 Hvem I har haanet, spottet og fornærmet.
 Her staaer mit Vidne (peger paa Billo) og et andet Vidne
 Er det, som taler nu fra Eders Die,
 Hvis Straale blegner hen for Sandheds Røst.
 Men ved min Ære! I skal staae til Ansvar. —
 Her kaster jeg min Handske! (kaster den) Er I Ridder
 Gaavel som I er Fyrste — tag den op!
 Her drager jeg min Kaarde! (drager den) Liv og Ære
 Jeg sætte vil paa denne Kaardespids;
 Thi før skal Liv og Ære jeg forlise,
 Før Staalet svigte skal min gode Sag.
 Ha, drag Jert Sværd, hvis Wren's Lov I kjender!

Lysander (springer frem).

Alt nok Forbavne! — Gi for Jer, min Hertug,
 Det sømmer sig, at tugte denne Dreng,
 Hvis Tunge dænger Frækhed over Frækhed.

(Til Felix.)

Der er ei Sted til Fegtning og til Kamp;

Men følg mig, hvis dit Mod er lig din Tale.

Din Handske ta'er jeg op.

(Bukker sig, forat tage den.)

Alexander.

Nei, lad den ligge!

Gi nogen Dødelig foruden mig

Skal røre denne Handske.

Eysander.

Edle Hertug! ...

Alexander.

Gi mindste Ord i denne Sag, Eysander.

Billo (der længe har staaet i Angst og Uvisshed, træder frem).

Eders Høihed! Eders hertugelige Naade! Tillad mig et Ord. Alt hvad dette unge Menneske der har sagt eller endnu agter at sige, beder jeg Eders Høihed aldeles ikke reflectere paa, eller regne ham til Onde; thi hvor nødig jeg end vil forraade det, er det dog nu nødvendig: Dette unge Menneske er ikke ved sin Fornuft eller sin Villie fuldkommen mægtig. Allerede i lang Tid har jeg desværre sporet en sygelig Slappelse i hans aandelige og legemlige Kræfter, og siden igaar er jeg fuldkommen vis i min Sag. Hans Hjerne lider af et Slags Delirium, saa den ikke mere kan holde hans Maskine i Gang — hans Hjerte

er i en høist sørgelig, sygelig Forfatning, som lader mig formode, at der er sprungen en Arterie eller Vene — hans Linges lymphatiske Kar ere aldeles i Uorden, saa at den bestandig maa give sig Løst i usømmelige Ord — hans Lever ...

Felix.

Tie Nederdrægtige! — Get Ord endnu,
Og Eders hvide Haar skal ei Jer skjærme!

Billo.

Der hører I det, der hører I det, min Hertug! (sagte til Felix.) For Guds Skyld, gode Felix, lad dog endelig som I var forrykt; det er det eneste Middel til at frelse Eders Hoved. Tak mig, Eders faderlige Ven ...

Felix (skyder ham bort).

Tilside, Daare! — Nu, min høie Hertug!
Endnu min Handske ligger for Jer Fod;
Hos den mit dødelige Had og Fiendskab,
Med Ønsket om en Kamp paa Liv og Død.
Har I maaskee ei Lust at prøve Kampen?

Alexander.

Du taler dristig; dog dit Mod mig huer,

Og skjøndt jeg ei for Had kan Had dig give,
Jeg tager dog mod Kampen.

(Tager Handsken op.)

Felix.

Ha, saa' følg mig,
Til Haven, Parken, eller hvor I vil.

Alexander.

Nei, stands! og bind din Tunge hvis du kan det;
Thi ogsaa jeg har nu et Ord at sige:
Her hverken Stedet er til blodig Strid,
Saalidt som Tiden nu vil Sligt tillade;
Men har du om en Maaned samme Tanker,
Da er jeg villig til med dig at møde
I Kampen, som du æsker — ogsaa du.
Skal da din Dristighed, dit Ord forsvare.
Her gjemmer jeg din Handske; mellem os
Fra denne Stund er intet Venfskab mere,
Hvis ikke Stridens Dame selv det vil ...
Seer du, som Ridder ogsaa jeg kan handle,
Skjøndt ingen Ridderlov forbinder Fyrsten
Til Tvekamp med en simpel Svend som du.
Men for den Dames Skyld, vi begge ære,
Jeg handler saa — lad Glæde være Ret!

Felix.

Den Naade jeg foragter! Om en Maaned
Der er endnu en Dag — o, jeg skal see den!

Sjette Scene.

De Forrige. Balliot, Aurora, Carocco, Felicia
og Følge træde ind.

Balliot.

Fyrstinde Aurora!

Villo (sagte til Felix).

Stif Kaarden ind, Felix! I en Hast, inden
Marschallen seer det. Dagne Kaarder i Slottet er
Majestætsforbrydelse.

(Felix stikker Kaarden ind og træder hen i Baggrunden til
Felicia.)

Alexander (som gaar Aurora imøde).

Min Lykke her jeg priser, min Fyrstinde;
Thi hvad jeg søgte, kommer mig imøde.

Aurora.

Saa gaar det tidt, min ædle Hertug. Søger,
Saa skal I finde; saadan lyder Ordet.

Alexander.

Og ei forgjæves lyder dette Ord,
Der giver Haabet Vinger. Hvad jeg søgte,

Var Klangen af den Stemme, som jeg hører,
Var Glædsen af det Blik, som nu jeg seer.

Eysander (for sig).

Det gaaer fortræffligt!

Felix (for sig).

O, mit Hjerte!

Felicia (for sig).

See mig!

Aurora.

Endnu jeg Eders Gæst er skyldig.

Alexander.

Hvorledes?

Aurora.

For den Vittighed, det Lene,
Hvormed igaar I trosted Hoffets Damer,
Og holdt mig skadesløs for Jagtens Skræk.

Alexander.

O, min Fyrstinde! Rid og Lene fødes
I Selskab, hvor man Rid og Lene møder.
Min Tale var et daarligt Echo kun
Af Eders Ord. O tro mig, da jeg følte,
At ikkun Eders Røst har Magt at vække,

Imens den kalder frem mit Hjertes Gienklang,
Den glade Vland paa Læbe og i Blik.

Eysander (for sig).

Ha, Bravo!

Felix (for sig).

Syfler! Syfler!

Felicia (for sig).

Det er Døden!

Murora.

J vil ydmyge mig — men see, vor Marschal
Har længe ønsket vore Tungers Taushed,
For at hans egen Læbe kunde aabnes.
Træd frem, Hr. Balliot! Ordet det er Eders.

Balliot (til Alexander).

Hvis Eders Høihed er til Festen rede,
Og gi'er til Cer'monien Jer Consens,
Saa vil det Videre jeg nu forordne.

Alexander (affides til Eysander).

Hvad mener han?

Eysander (til Alexander).

Muroras Fødselsfest,
Hvis Stjerne sig i denne Aften harver.

Alexander (til Balliot).

Hvad spørger I, Hr. Marschal, om min Billie?
Hvad hendes Naade, min Fyrstinde, vil,
Er og i denne Sag mit Hjertes Ønske.

Balliot.

Saa vender jeg, ifølge Embeds Medfør,
Mig nu til Eder, høie Herskerinde,
Med samme Spørgsmaal.

Aurora.

Det er overflødigt.

I veed, at Hertug Alexanders Ønske
I denne Sag er stemmende med mit.

Balliot.

Min Pligt jeg kender nu. Til Riddersalen,
Min høie Hertug, naadigste Prindsesse,
Som Marschal jeg indbyder Eder Begge.

(Træder tilbage og aabner Døren.)

Aurora (til Alexander).

I seer, min Marschal kender sine Pligter.

(Da Alexander, som nu har faaet Die paa Felicia, ikke hører)

Men hvilket Syn har Jer bedaaret? Borte

Er Eders Sjæl og Die. (vender sig om) Hvor, min
Hertug,

Er denne Troldom skjult, som Jer fortryller?

Alexander (fatter sig og siger med sagtere Stemme).
 Den Røst, som talte nu, har Trylleriet
 I sine Toner. (høit) Dog, os Festen kalder;
 Thi længst har Eder's Marschal Beien viist.
 (Han byder Aurora Haanden. Begge forlade Scenen, fulgt af
 Balliot.)

Eysander.

Nu spille vi det høie Spil. Velan!
 Alt paa det sidste Kort, og vi skal vinde.
 (følger Alexander.)

Carocco (til Billo, der gaaer efter Eysander).
 Holdt! Syngemester, et Ord!

Billo.

Og det er?

Carocco.

Er I med ved Gildet i Aften?

Billo.

Hvilket Gilde?

Carocco.

Saa I veed det ikke engang? Seer I, da her
 i Aften ikke vanke Andet end Lusten, som kun gi'er
 tørre Hals og tynde Maver, saa har jeg og nogle
 andre gamle Udhalere skudt sammen til et Gilde,

hvor vi til den lyse Morgen vil drikke det fyrstelige
Pars Skaal. Er I med, Billo?

Billo.

Er det en Invitation eller en Proposition?

Carocco.

Det Sidste, Syngemester! Det Sidste. Hver
skyder en Snees Solvskillinger ind i Kassen — Kas-
sen helde vi i en umaadelig stor Bolle — Bollen
helde vi i Halsen . . .

Billo.

Og Halsen?

Carocco.

Befinder sig vel derved, Billo; usigelig vel. For
at pleie min egen Hals, lader jeg Allverdens Flaske-
halse springe, indtil jeg selv er om en Hals. Naa,
er I med?

Billo.

Nei, til sliig en halsløs Gjerning er jeg ikke
med.

Carocco.

Snak Syngemester! Uld med Jeres Skillinger,
og ind med Jer i Gildet.

Billo (idet han gaaer).

Nei, hverken ind eller ud.

Carocco (tager fat paa ham).

Billo! Gamle Ben! Saa hør dog . . .

Billo.

Ikke et Ord! Døo er jeg, stofdøo for Jert Forslag.

Carocco.

Saa gid I da aldrig mere maa knække Halsen paa en Flaske rød Vin!

Billo.

Eigemeget Carocco! Saa drikker jeg den hvide; det er mig affurat eet og det Samme.

(gaaer ud.)

Carocco.

Fordømt! Jeg havde tænkt, han skulde betale Gildet.

(bort.)

Felix (træder frem med Felicia).

Op, min Felicia! Sænk ei dit Die.

Vær ikke modløs nu, men følg med mig.

Felicia.

O, var vi tusind Mile dog herfra!

Felix.

Mit Ridderord du har, at Nattens Stjerner
Skal see min Flugt og din.

Felicia.

Men hvorfor tøve?

Hvorfor ei flygte bort i denne Time?
Hvi skal vi vandre til vor egen Smerte,
Og see vor egen Dval? O Felix, har du
Ei nok i det forsvundne Syn? i Ordet,
Der gjennembored mig? — Var det ei nok?

Felix.

Nei, Slutnings-Sangen vil jeg høre; Enden
Jeg skue vil paa Alt — saa vil jeg døe.

Felicia.

Ei kan jeg bære det, at saa du sørger.
Min Broder, hvad vil du ved denne Fest?

Felix.

Hvad jeg ved denne Fest og Høitid vil?
Veed jeg det selv? Og deg en Magt mig driver,
Jeg maa derhen. Endnu for sidste Gang
Jeg skue vil det Døds Lys, hvori
Saa lang Tid jeg har levet. — Milde Stemme,

Din Tone vil endnu engang jeg høre,
 Og trylles som saa ofte ved din Klang.
 Endnu engang jeg vil min Glæde see!
 Endnu engang — den allersidste Gang,
 Og saa Farvel for evig. — O, min Søster!
 Tag ei min Taare her for Svaghed. Følg mig,
 Ifald du tør; — hvis ei, bliv her tilbage.

- Felicia.

Nei, som din Fryd var min, er min din Klage.
(begge bort.)

Syvende Scene.

(Idet Mellembækket gaaer op, seer man en pragtfuld Riddersal. Musikken toner, og en Skare Cavalerer og Damer udbrede sig over Skuepladsen, hvorpaa Cavalernerne fordele sig tilhøire og Damerne tilvenstre. Personerne fra forrige Scene træde ind. Tvende Pager bringe to gyldne Lænestole til **Murora** og **Alexander**, som sætte sig yderst paa høire Side af Skuepladsen. Ved Siden af **Alexander**, nærmest Tilskuerne, staaer **Eysander**; ved Siden af **Murora** **Balliot**. **Carocco**, **Billo**, **Felicia** og **Felix** stille sig ligeoverfor paa venstre Side af Scenen, saaledes at **Felix** er Tilskuerne nærmest. Naar Alle ere placerede, ophører Musikken.)

Ottende Scene.

(De Dandsende rangere sig til en Menuet.)

Aurora (til Alexander).

Fornemmer I, min Hertug, ingen Lyst
Til Terpsichores Guddom her at hylde?

Alexander.

Som Tilskuer jeg i Aften hende dyrker.

Aurora.

Det Offer er for ringe.

Alexander.

Altfor stort

Det vilde være, hvis fra denne Plads
Ved Eders Side jeg mig fjerne skulde.

Eysander (affides).

Min Hertug bliver varm midt i sin Kulde.

(Det første Par af de Dandsende nærmer sig og gjør sin Compliment for Aurora og Alexander, som for at udbede sig deres Tilladelse til Dandsen; hvorpaa det begiver sig tilbage til sin forrige Plads. Under denne Handling taler Felix og Felicia.)

Felicia.

Din Haand den skælver, Felix.

Felix.

O, min Søster!

Jeg er enølge kun paa Hjertets Hav,
Der hverken kjender Grændser eller Hvile.

Felicia.

Hvordan skal dette ende? Rundt er Mørke,
Hvorhen mit Øie seer blandt disse Lys.

Felix.

Ha, stille, stille! Dandsen den begynder.
Ræk mig din Haand! Og som jeg knuger din,
Saa lad dit stærke Gjensvar mig fornemme.

Felicia.

Min Broder!

Felix.

Der er Toner til min Dval!

(Idet han siger disse Ord, falder Musikken ind og Dandsen begynder. Ridderne og Damerne udføre en Menuet; under denne et stumt Spil paa begge Sider af Scenen. Musikken op-
hører idet de Dandsende, efterat det første Par igjen har hilset paa Aurora og Alexander, fordele sig paa Skuepladsen.)

Aurora.

Ei sandt, min Hærtug: Gratien er ei død?

Alexander.

Det veed Enhver, som har den Lykke havt,
At leve her ved Hoffet i Jer Nærhed.

Lyfander (affides).

Min Hertug bli'er alt meer og meer galant;
Snart af min fordums Frygt jeg selv maa smile.

Felicia.

Du skifter Farve, Felix. Nys saa bleg,
Og nu i Purpur dine Kinder flamme.
Til Døden er du syg — lad bort os gaae.

Felix.

Nei, Livet just jeg føler. See den Frække!
Ei tør hans Die vore Dine møde.

(Balliot med en Rulle Papir i Haanden træder frem
midt paa Theatret, fulgt af to Pager, af hvilke den ene bærer
hans Barret, den anden hans Marschalstav.)

Lyfander (affides).

Der har vi vor Herold!

Alexander (sagte til Lyfander).

Hvad skal det sige?

Hvad gaaer her for sig?

Lyfander.

Spørg ei mig, o Herre.

Alt er for mig en Gaade som for Eder.

Balliot (bukker først dybt for Hertugen og vender sig derpaa
til Aurora).

Tilsteder Eders Høihed, at jeg nu,

Som det fra gammel Tid er Skik og Brug,
Proclamationen aabner med en Tale?

Aurora.

Vel, lad det skee; men fort.

Balliot.

I største Rorthed.

(han træder tilbage midt paa Scenen.)

Alexander (sagte til Eysander).

Begriber du det Mindste?

Eysander.

Intet Andet,

End at en Tale, ubegribelig

Og fuld af Daarskab vi nu strax skal høre.

Balliot (bukkende til alle Sider).

Høie Prinds og Prindsesse! Adle Riddere og
Damer! Aldrig frembød Jord og Himmel et skønnere
og mere oploftende Skuespil, aldrig skinnede Sol,
Maane og Stjerner klarere, end naar Ægteskabets
Gud, den lille Hymen, geleidede med Faklen udøde-
lige og dødelige Personer til sit Tempel. Hvor bæ-
vede f. Ex. ikke Olympen af Fryd, da Jupiter og
Juno verlede de gyldne Ringe, eller da Herkules og
Hebe stode for det rosenbefrandede Alter, eller da Mars

og Venus — hm! — ... Dog, jeg forlader Olym-
pen, for at begive mig ned til Jorden, hvor nu en
Gudiinde i menneskelig Skikkelse har besluttet, med en
af de ypperste Dodelige at nærme sig nysnævnte Hy-
mens Tempel. Fortuna vil aabne dem Døren; Flora
vil blomsterstrø Gangene; Apollo vil staae for Mu-
siken; Amor selv vil holde Talen, og Alle vi Andre
ville som troe Undersaatter udgjøre Følget og slutte
Toget.

(bukker igjen til alle Sider og tørre Svæden af Panden.)

Eysander (for sig).

En prægtig Tale!

Alexander (til Eysander).

Manden er jo gal!

Hvad er hans Mening?

Eysander (til Alexander).

Bandskelig det er,

At finde Mening i det Meningsløse.

Balliot (aabner Papiret).

Ædle Herrer og Damer! Provences tappre Alder
og skionne Qvinder! I Kraft af den nylig holdte
Tale — i Kraft af foregaaende Underhandling og
gjensidig Beslutning — i Kraft endelig af Kirkens
Samtykke, som vor store, men nu fraværende Minister,

Grev Robert af Anduze, imorgen vil overbringe: proclamerer jeg, Abraham Isaac de Balliot, her for samtlige Tilstedeværende og ikke Tilstedeværende, (med høj Stemme.) Vor høje Herskerindes, Prindsesse Aurora af Provences Trolovelse med Hertug Alexander af Savoyen. (Alexander reiser sig pludselig og med ham Aurora.)
 Det fyrstelige Par leve!

(han svinger med Hatten, som han tager fra Pagen.)

Alle.

Det leve! Det leve!

Alexander (sagte til Eysander.)

Forræderi er her i Spillet med!

Hvo er Forræderen?

Eysander.

O, Herre! glem

Nu Alting for Der Vre.

Alexander.

Ha, hvad gjør jeg?

Balliot.

Riddere og Damer! Ifølge gammel skjæbnt unødvendig Skik, spørger jeg, Abraham Isaac de Balliot, Enhver og Alle, og Alle og Enhver: Har nogen Ridder eller Dame Noget at sige om eller mod denne

Trolovelse? (Tausshed.) Altter gjentager jeg det. samme Spørgsmaal: Har nogen Ridder eller Dame noget at sige om eller mod denne Trolovelse? (Tausshed.) For tredie og sidste Gang, efter Skik og Bedtægt, spørger jeg: Har nogen Ridder eller Dame Noget at sige om eller mod denne Trolovelse?

Felix (der længe har staaet i indvortes Kamp, træder pludselig frem).

Ja jeg, Hr. Marschal! Noget har at sige.

(Alle udtrykke Forbauselse. Balliot træder forskrækket tilbage. Aurora gaaer et Skridt frem. Alexander vender sig mod Eysander.)

Alexander.

Hvad er at gjøre? Dette bli'er det Værste.

Eysander.

Kun stille! Jeg tør vedde, han vil tie.

Aurora (til Felix).

Og hvad har du at sige? Svar mig! Men Forglem dog ei, om hvem, og hvor du taler.

Felix.

O, min Fyrstinde!

Aurora.

Hvad har du at svare?

Felix.

Den Mand . . . den Lykkelige . . . han, hvem J . . .
(holder inde.)

Aurora.

Du nøler? Tal! Hvis ei saa frygt min Brede.

Felix.

Den Mand . . . Ja han, med hvem J Alt vil dele,
Han er uværdig til sin høie Lykke!

Alexander.

Forbavne!

Aurora.

Twing, min Hertug, Eders Hjerte;
Mig skal han staae til Regnskab for sit Ord.
(til Felix.)

Dumdriftig har du talt, og Intet meer
Dig frelse skal for Straffen af min Brede,
Hvis ei et Vidnesbyrd, saa klart som Solen,
Du fører for dit Ord.

Felix (hurtig).

Det har jeg!

Aurora (heftig).

Hvilket?

Alexander.

Prindsesse! Tillad mig et Ord . . .

Aurora.

Min Hertug,

I Diebliffet! (til Felix.) Tal, nu hurtig! Tal!

Felix.

Saa viid, at han, som nu ...

(seer til Felicia, og holder inde.)

Aurora.

Ha, du forstummer?

Udfyld din Mening strax! At han, som nu ...

Felix.

At han ... (seer igjen til Felicia.) Og dog — o min

Fyrstinde, tilgiv!

Min Læbe har ei Ord til et Beviis;

Et Hjerte vilde briste, hvis jeg talte.

Aurora.

Hvi traadte da du frem, og frænked frækt

En Andens Ære? — Svar mig!

Felix.

O, jeg maatte!

En Magt mig drev; jeg kunde intet Andet.

Aurora.

Ha Utafnemlige! Nu dig jeg kjender.

Bort, fra mit Die bort!

Felix.

O, ædle Dame!

Alt kan jeg bære, Alt, kun ei Jer Brede.
 Meer — tusind Gange meer end Døden, er
 For mig det strenge Blik af Eders Øie. —
 O, had mig ei, fordi jeg her maa tie!
 Hvad er jeg uden Eder? Liv og Lykke,
 Alt, hvad mig Verden byder, Alt er Intet,
 Hvis Eders Brede jeg skal bære paa.
 O, lad mig atter see det milde Blik,
 I Glæde af hvilket jeg saalænge leved!
 O, lad mig Ordet høre! Kun et Ord,
 Kun et forsonligt, mildt og naadigt Ord!
 (han styrter paa Knæ, og berører med sin Læbe Auroras Fod.)

Aurora.

Hvis jeg tilgive skal, saa reis dig, Felix!

Felix (hævende sit Hoved).

Og er jeg bønhort? O, lad her mig knæle!
 Her, dybt i Støvet; her for Eders Fod, —
 Det er den sidste Lykke, jeg begjærer.

Aurora (rækkende ham sin Haand).

Er dig mit Ønske kjær, staa op fra Jorden!

Felix (idet han griber den).

Fra Jorden, ja! Men denne Plads er Himlen;
 Thi som en Seraphs Haand er denne Haand,
 Og som i Døden mig dens Kraft berørte.
 Den vil at jeg skal leve — nu jeg lever!
 Ei tvinger jeg mit Hjerte meer! Forsbunden
 Er hver en Sranke — alle Sorger flygte,
 Og alle Sjælens Lænker falde af! . . .
 Er det et Raseri, som nu mig griber?
 Er det en Harmonie fra Paradiset,
 Som fylder Hjertet saa i Eyst det skjælver?
 Dig elsker jeg! — Vend ei dit Hoved bort!
 Drag ei din Haand tilbage milde Seraph!
 Thi denne Haand bevarer jo mit Liv.
 Dig elsker jeg! Forstaaer du dette Ord,
 Der binder Jord og Himmel til hinanden,
 Og mig til dig? — O, vend dig ikke fra mig!
 Hvis tusind Liv jeg havde, bort jeg gav dem,
 Kun for et Ord endnu — kun for et Blik!

Aurora.

Ha, Felix, Felix!

Felix (reiser sig pludselig og seer omkring).

Ha, hvad har jeg sagt?

Hvad har jeg gjort? Hvor er jeg? O Felicia!
Min Søster!

(begge ile i hinandens Arme.)

Felicia.

O, min Broder!

Felix.

Hjemad, hjem!

(begge hurtig bort.)

Niende Scene.

(De Forrige uden Felix og Felicia).

Balliot (træder frem).

Hvis Eders Høihed det befaler, vil
Jeg strax ham lade fængsle.

Aurora.

Se, Hr. Marschal!

(til Carocco og Billo.)

Til Eder, Ridder! og til Eder, Billo!
Den Pligt jeg overdrager, at bevogte
Ethvert af Pagens og hans Søsters Skridt.

(til Alexander.)

Undskyld, min Hertug, at jeg nu mig fjerner;
Men ikke vel jeg føler mig. Min Marschal
Vil sørge for, at Festen ei forstyrres.

Alexander.

Hvad er vel Festen, uden Festens Dronning?

(Aurora hilser, og forlader Scenen fulgt af et Par Damer.
Carocco og Billo bort.)

Alexander (til Eysander).

Ha, neppe jeg min Harmes meer kan tvinge!
Imellem Stam og Brede flaaer mit Hjerte.
Hvo har mig ledt i denne Labyrinth?

Eysander.

Imorgen Alt vil klare sig, jeg vedder.

Alexander.

Umuligt! Ha, hvor er min Sjæl ydmyget!
En Pages Naade reddet har min Ære!

Balliot (nærmer sig Alexander).

Min Hertug! Tor jeg spørge, om en Dame
J ønsker Jer, for Dandsen at begynde?

Alexander.

Nei, hverken Damer eller Dands, Hr. Marschal!

Balliot.

Maaskee Forfriskning er Jer nu tilpas?
Et Glas Champagne? Lidt Confect?

Alexander.

Confect?

Nei, af den grove fik jeg nok. God Nat!

(gaaer.)

Balliot (til Eysander).

Stand, Hr. Eysander! Løs mig denne Gaade!

Eysander.

En anden Gang. Nu maae J selv den raade.

(følger Alexander.)

Balliot.

Ja, hvis jeg bare kunde. Grov Confect

Han talte om — og dog er Hoffets Vine

Og Confiturer altid superfine,

Thi selv jeg prøver dem med Tungens Vægt —

Hvad kan han mene da med grov Confect?

(Han ryster paa Hovedet, vender sig om og gaaer midt igjennem Scenen. Cavalerer og Damer blande sig mellem hverandre. Orchestret istemmer en Quadrille.

Dækket falder.

Credie Act.

Første Scene.

(Til Skov. I det Dækket gaaer op er Scenen dunkel; efterhaanden kaster Solen sine Straaler ind, og oplyser den. Tilhøre paa en Græsbænk ligger **Felicia** og sover. **Felix**, med Raarden i Hånden, staar foran hende. Han træder nogle Skridt frem og seer ud i Horizonten.)

Felix.

Nu reiser Solen sig og Matten flyer.

Den lyse Dagens Konge raaber til mig:

Du kan din Post forlade — jeg skal vaage!

(Nærmer sig Felicia.)

Hvor fast hun sover! Intet Spor har Smerten

Paa disse Læber efterladt, og Diet

Har lukket Sorgen ind da det sig lukte.

Alt det Forsvundne svæver let som Drømmen

Hen over hendes Pande — hver en Pii

Har tabt sin Braad og saarer ikke mere.

(Vender sig fra hende).

Hvi er da jeg saa svag? Den lange Nat,
 Hvis sorte Døie skuede min Flugt,
 Var med sit Mørke som et Dødningsflør,
 Der skjulte Livet for mig. Hver en Stjerne,
 Som glimted frem af Skyen, talte til mig
 Om det, jeg aldrig naaer — om dette Svælg,
 Der skiller Jord og Himmel fra hinanden.
 Saa hørte Stormens Susen jeg i Skoven —
 Da vaagned alle gamle Minder op,
 De bittre med de søde; alle Saar
 Sig aabnede paany, og alle Smerter
 Skød frem af hundred Kilder i mit Bryst.
 Da var mit Hierte Døden nær — mit Dre
 Fornam i Stormens Sviin kun Verdens Naan,
 Der følger den Glendige paa Jorden.

(Pause.)

Men træt jeg er — min Haand og Fod er mat;
 Min Sjæl har røvet Legemet dets Styrke.
 Jeg vil mig hvile —
 Min Søster! Jeg var denne Nat din Vagt;
 Nu Dagens Sol skal vogte paa os Begge.

(han trækker sin Kappe sammen, og lægger sig ved Felicias
 Fødder.)

Anden Scene.

(Grev Robert og Cilius træde ind. Begge ere i Reisedragt.)

Robert (seende ud ad Scenen).

Endnu er intet Spor af hvad vi søge.

Cilius.

Kun grønne Træer og Buske overalt.

Robert.

Svergang en Udsigt aabner sig for Diet,

Jeg troer at staae ved Maalet.

Cilius.

Tilgiv, Herre!

Men er I derpaa vis, at denne Skov,

Dg ikke hiin mod Østen er vort Maal?

Paa kryds og tværs igaar vi her har søgt,

Men dog fandt ei vi Stedet.

Robert (i Tanker).

Nu er Dagen!

Den sidste Dag det er, og Testamentet

Man snart vil aabne. Ha, til Hoffet maa jeg

Endnu ved Solens Skin. Før Nattens Frembrud

Maa Alting klares, skal min Ged jeg holde.

Ha, Cilius!

Cilius (som har opdaget Felix og Felicia).

Sr. Greve!

Robert (vender sig).

Jeg . . . hvad seer jeg!

Cilius.

To fjeldne Skovens Dyr, ei sandt, o Herre?

Robert.

Kan jeg mit Die troe? Er dette Blendværk?

Her min Fyrstindes Page og hans Søster!

Cilius.

Med Sværd i Haand han sover.

Robert.

Væk ham!

Cilius.

O,

Den Fugl er munter alt.

Felix (springer op).

Hvem der? Hvem er der?

Cilius.

Gnid Diet unge Ben, og I vil see det.

Felix (tagende Felicias Haand).

Op, min Felicia! Sov ikke længer!

- Felicia (reiser sig).

Du her, o Felix! ... dog, hvor har jeg været?

Robert (til Felix).

Hvad gjør du her i Skoven?

Felix.

Ha, Grev Robert!

Felicia.

Grev Robert! ... O, min Herre, vær os naadig!

Robert.

Hvad gjør I her i Skoven? Hvorhen vil I?

Felix.

Fra Hoffet flygted vi, og hjem vi vil.

Robert.

Og hvor er Eders Hjem?

Felix.

Gi langt herfra.

Robert.

I denne Skov?

Felicia.

Ja, nær ved Naens Bred,
Hvor Hytten ligger skjult bag dybe Kløfter,
Der boer vor gamle Moder, der vi leved
I mange Aar før vi til Hoffet kom.

Robert.

(Til Cilius.)

Der fik med eet jeg jo en Følgesvend.

(Til Felix.)

Siig, Felix, veed du Ve i denne Skov?

Felix.

Ja, min Hr. Greve!

Robert (træder tilside).

Cilius, et Ord!

Giv Folget Ordre til at vente paa mig
 Ved Skovens Udgang. Selv til Slottet iil!
 Hils Marschal Balliot fra mig, og bed ham,
 Saalænge det er muligt at forhindre,
 Alt Testamentets Indhold bli'er bekjendt.
 Forstaaer du? Sagen vigtig er.

Cilius.

Hr. Greve!

J stole kan paa mig.

Robert.

Jeg veed det; dog,
 Afsted! Tilhest! Og hurtig bring mit Bud!

(Cilius bort.)

(Til Felix.)

Nu tag din Søsters Haand, og følg med mig.

Felix.

Hr. Greve! først et Ord ...

Robert.

Og hvilket er det?

Felix.

J vil dog ei os føre hjem til Hoffet,
Og røbe Stedet, hvor vi søge Skjul?

Robert.

Og frygter Lyset du? Siig frem, Felicia!
Er det en Brøde, som J flygte for?

Felicia.

Nei, Herre, nei! Os Verden Ryggen vendte,
Og derfor flygte vi fra Verden bort.

Robert.

En selsom Grund. Men Barn, din Kind har blødt,
Og Armen — see, paa begge sidder Blod.

Felicia.

Det Krattets Torne var, som sønderrev mig,
Thi Mørket viste daarligt os kun Vei.

Robert.

Nu, paa vor Vandring Alt J mig fortælle;
Maaskee ieg hjælpe kan i denne Nød.
Nifsted!

Felix.

Nei, først mit Ord I maae besvare.

Robert.

Først viis mig Veien gjennem denne Skov,
Saa skal jeg svare dig.

Felix.

Felicia, stands!

Gaa ei af Stedet før hans Ord vi har.

Felicia (griber Roberts Haand).

Jo, til hans Ridderære jeg betroer mig!

Robert.

Smukt talt, mit vakkre Barn! Stol kun paa mig,
Og du skal ei det angre.

Felicia.

Felix, følg mig!

Felix.

Vel! Til hans Ære jeg som du betroer mig.

(Alle bort.)

Credie Scene.

(Scenen er et Dieblif tom. Man hører **Caroccos** Stemme udenfor at commandere: „Retter Eder! Høire om! Marsch! — Palasjerne lige! See til Venstre!“ — Fra høire Side af Theatret kommer **Carocco** fulgt af **Billo** marscherende ind paa Scenen i Spidsen af nogle Soldater. De gaae een Gang Scenen rundt, medens **Carocco** commanderer: „Gen, To! Gen To! See til Høire! — Gen, To! Gen To! Gen To! Venstre Sving! Marsch, Marsch! — Lige ud! — Gen, To! Gen, To! — Venstre Sving! — Holdt! Lige ud! Retter Eder! — Hvii!“ **Billo** og **Carocco** træde frem.)

Carocco (idet han stikker Kaarden ind).

Puh! En saadan forceret Marsch, ta'er paa Kræfterne, især naar man hele Tiden maa holde Karlene i Mande.

Billo.

Men det havde J jo ikke havt nodig. Hele Veien har J brugt Jer Lunge og raabt: Gen, To! Gen To! affurat, som J skulde lære Folkene at tælle til To. Tag mig det ikke ilde op, Carocco! men ved saadan altid at høre Jer holde op ved To, maa man næsten tænke, at J ikke kan tælle til Fem.

Carocco.

Snak, min gode Syngemester! Man hører nok, J har aldrig været Militær. Gen, To, Gen, To,

(marscherer.) — denne Marsch er det Vigtigste i hele Taktiken.

Billo.

Saa det er den? Men hvorfor gjør vi Holdt her?

Carocco.

Hvorfor? Ih, for en Ulykke! fordi Folkene skal hvile sig. Nu har vi jo marscheret 2 stive Mil uden at finde det mindste Spør af den bandsatte Page og hans ligesaa bandsatte Søster. Har I endnu Lust til at træffe om i Skoven, uden først at tage en Hjertestyrkning — saa vær's god! Jeg holder mig til min lille Lærke. (trækker en stor Feltflaske op af Lommen, og drikker.) Det kalder man i Krigssproget at flukke. — Har I Lust?

Billo.

Nei Tak! Finkel om Morgenens er ikke min Drik. Men afsted Carocco! Høst vor Ordre.

Carocco.

Krigsbrug gaaer for Alt. Leve Felttjenesten!

(Drikker.)

Billo.

Men er I da reent besat, Ridder? Vil I nu drikke Jer fuld? Husker I ikke, hvilken Næse vi fik,

da vi maatte bringe Prindsessen den Bescjed, at Pagen og hans Søster vare floiten? Deri var I ogsaa Skyld, da I først vilde tage Jer Aftensmad, før I efterkom Ordren.

Carocco.

For Pokker! Deri gjorde jeg ret. Er min Mave tom, vil Benene ikke fremad; og hvad Prindsessens Næse angaaer, saa var den nok egentlig til Jer. Til mig sagde hun derimod med Taarer i Øinene (Gud velsigne hende!) og med bævende Stemme: Ædle Ridder! denne Kjæde — her viste hun mig en overordentlig kostbar Guldkjæde, besat med Diamanter — ædle, tappre Ridder, sagde hun, denne Kjæde er Ederes, bringer I dem begge tilbage. Gaa, iil, løb, flyv! Spar hverken Flid eller Møie! — Min Taf — nei, det er sandt, min Løn sagde hun — min Løn, den sødeste Løn skal ikke udeblive. Seer I, det sagde hun, og ved de Ord: den sødeste Løn, hu! saa spillede hendes Øine saa mit tredsindstyveaarige gamle Hoved blev ganske tummelumsk, og Hjertet nær var løbet af med mig.

Billo.

Det var en rar Historie for hvem der vil troe den. Men da I selv siger, at I har Ordre til at løbe og flyve — saa lad os idetmindste marschere

videre. Her i Skoven maae Flygtningerne være, thi her har de før havt hjemme.

Carocco.

Meget muligt, Syngemester! Meget muligt. Men seer I, her i min anden Comme har jeg endeel foldt Kjøkken: Et Par Snepper, et Par Kyllinger, 7, 8 Gaaselaar, en Lever=Postei o. s. v. o. s. v. seer I, det maa vi først have gjort Raal paa. Sen med Jer i Græsset, at vi kan undersøge Herligheden!

(trækker i Billo.)

Billo.

Ikke af Pletten gaaer jeg. Men I skal staae Fyrstinden til Ansvar for dette Ophold.

Carocco.

For en Ulykke! Vil I da, at Folkene skal faste den hele Dag?

Billo.

Folkene! Folkene faae jo ikke en Snus. . Selv æder I jo Altting alene.

Carocco.

Forstaa mig ret, Billo! Det Vigtigste, som I selv begriber, er at Anføreren holdes vedlige. Hans Mod og Styrke maa fremfor Alt conserveres, hvis man skal haabe et heldigt Udfald. Seer I, af den

Grund, og af ingen anden, æder jeg Altting alene.
Men vær rolig! Ogsaa I skal faae Jer Deel. Der-
for, afsted med Jer, og hen i Græsset!

(trækker Billo hen mod Græsbænken.)

Billo.

Holdt! Gewalt!

Carocco (slipper ham).

Hvad seer jeg! (stikker Glasfen ind). En Kaarde-
skede! — Et Skjærf! — Ved Mars! her har staaet
en Bataille om en Dame eller et Damestjort; derpaa
tør jeg give min Hals, og Eders med, Billo.

Billo.

Tak skal I have for Jer gode Billie. Men lad
mig see! — Ja... Ja, ved Himlen! det er Felicias
Skjærf; jeg kjender det — og Skeden ...

Carocco.

Skeden — lad mig see! Paa Kaardeskeder for-
staaer I Jer ikke. (tager Skeden.) Denne Skede — paa
min Ridderære! Giermanden er Felix. Den hører til
den Kaarde, som jeg selv har skaffet ham.

Billo (viser ham Skjærfet).

Seer I Blodpletterne her?

Carocco.

Blodpletter, paa min Ore!

Billo.

Blodpletter paa Jer Bre? Det er nok ikke mange. Men forstaaer I disse Tegn? Herregud! Hvad kan der dog være blevet af de stakkels unge Mennesker?

Carocco.

Hvad der er blevet af dem? Det tænker jeg er saa klart som Dagen. Jeg iler øieblikkelig tilbage til Fyrstinden, og melder hende Alt.

Billo.

Melder hende Alt? — Hvad vil I da melde hende?

Carocco.

Hvad jeg vil melde hende? Ih, for en Ulykke! — Hvad jeg vil melde hende? ... Jeg vil melde, at Pagen og hans Søster ynkeligt ere omkomne; at Felix forsvarede sig kjæft som en Løve mod disse Røverhunde, mens Felicia astørrede hans Blod med sit Skjærf; at tilsidst begge faldt, efter det blodigste og meest ærefulde Forsvar; og endelig, at Røverne nedgrove Eigene, og bortførte i Triumph begges Klæder samt Pagens Kaarde, til Beviis paa hvilket jeg fremviser denne tomme Skede.

Billo.

Og alt det vil I melde?

Carocco.

Skulde jeg maaskee beholde en saa vigtig Efterretning for mig selv?

Billo.

Nei, det var ogsaa formeget forlangt. Men jeg vil ikke strides med Jer. Forkynd I kun den blodige Nyhed, men lad mig beholde Soldaterne. Disse unge Mennesker ere mig som mine Diestene; jeg maa have dem igjen, hvis jeg skal leve.

Carocco.

Ja saa kan I strax lade Jer begrave! men Soldaterne faaer I ikke. Troer I virkelig, at jeg uden Bedækning vil marschere gjennem en Skov, der er fuld af Rovere, og det ovenikjøbet naar jeg glemmer en saa vigtig Nyhed? I maae være bleven forrykt, siden I kan forlange dette.

Billo.

Ja, forrykt kan man blive over saadan Snak. Men eet Ord saagodt som tyve. Faaer jeg ikke idetmindste tre Mand med mig, skal I dyrt komme til at svare derfor.

Carocco.

Tre Mand — saa har jeg kun fem tilbage; men lad gaae! Dog kun paa det Vilkaar, at I tager de tre mindste, magreste og meest spædlemmede af Karlene.

Billo.

Den Ene er mig saa god som den Anden.

Carocco.

Saa kom da Syngemester! For mine gode Venner kan jeg gjøre Alt; ja endogsaa som her, sætte mit Liv paa Spil. (de gaae hen til Soldaterne, hvor Carocco udpiller 3 af Karlene efter at have befølt og maalt dem.)

Carocco.

Fra dette Dieblif af — horer I, Karle? ... fra dette Dieblif af, er ikke jeg, men denne Herre Eders Commandeur. Sam har I at lystre i Alt, eller i modsat Fald at ligge tre Maaneder krum, og løbe Spidsred, saa Blodet hagler Jer ned ad Ryggen som et Rildevæld. Horer I, Karle? — Afsted! Marsch!

Billo (til Soldaterne).

Følg mig ad denne Wei, dybere ind i Skoven.

(han gaaer bort med Soldaterne.)

Carocco (sætter sig i Positur).

Tappre Soldater! Vor Expedition er endt. Vi skulle nu tiltræde vor Tilbagemarsch, for i Hjemmet

hos taknemmelige Medborgere og Medborgerinder, at hǽste Lǽnnen for vore Strabadser og udstandne Mǽisommeligheder. Tre Mand have vi tabt, og dog er Faren nu tre Gange saa stor som før; thi Skoven vrímles af Rǽvere, der nylig have faaet Blod paa Tanden. De tørste efter vort Blod, disse Blodhunde! De ville mǽtte sig med vort Kǽd, disse Umennesker! Derfor Mod i Brystet, tappre Karle, og svigter ikke Eders Anfører i Farens Stund. Imidlertid — og husker vel paa, hvad jeg siger Jer, Karle — glemmer I det, skal min Kaarde flaae Eders Ryg — imidlertid ville vi gaae forsigtig tilværks, og ikke udæsse Nogen. Lade de os med Fred, saa lade vi ogsaa dem med Fred; thi ere de Umennesker, saa ville vi vise, at vi ere Christne, at vi ere Mennesker! (drager sin Kaarde.) og nu, retter Eder! Sablen paa Skulderen! Benstre Sving! Marsch, marsch! See til Hǽire! Gen, To! Gen To (idet de gaae forbi Tilskuerne.) See til Benstre! Gen To! Gen To! (man hǽrer et Skud bag Scenen.) Der er de! Der er Rǽverne! Afsted! Fǽlger mig, fǽlger mig, Karle! Slut Jer tǽt omkring mig! Afsted!

(de flǽgte alle ud af samme Kant hvorfra de kom ind.)

Fjerde Scene.

(Alexander og Eysander træde ind. Den Sidste bærer en let Jagtflint.)

Alexander.

Dit Skud traf ei.

Eysander.

Nei, Skud forbi sa'e Fuglen,
Og fløi iveiret med sin muntre Trille.
Det gif med denne Jagt som med den anden:
Jeg traf ei Fuglen, I traf Damen ei.

Alexander.

Ja, du har Ret; Felicia traf jeg ikke,
Skjøndt alt en Time Skoven rundt jeg søgte.
Forgiæves gif paa Eventyr jeg ud,
Eg Fortids Riddere og stærke Kæmper;
Min Dulcinea vil mig ikke møde.

Eysander.

Jeg vedde tør, den Gulde alt er fangen,
Og ført til Hoffet hjem af Hr. Carocco,
Med samt den unge Page.

Alexander.

Nu velan,

Saa arle vi vort Skind og drage hjem.
Desuden det paa Tiden er — thi selv

Som Executor jeg af Testamentet
 Endnu før Middag skal i Raadet møde.
 Hvor vente Hestene og Tjenerskabet?

Eysander.

Ei langt herfra. Men først et Spørgsmaal, Herre!
 Thi for den store Hast hvormed imorges
 Vi drog afsted, og over al den Søgen,
 Fik ei jeg Tid tilbunds at kjende Sagen.
 Naar modtog I Fyrstindens Brev? Hvormeget
 Gav I tilbedste af det Skriftemaal,
 Som jeg bodsfærdig Eder selv betroede?

Alexander.

Imorges fik jeg Brevet; og saameget
 Jeg skifted, som nødvendigt var, min Kjære,
 For ærefuldt at slippe selv derfra.
 Du er i Fælden, jeg kan ei dig hjælpe.

Eysander.

Prindsessen veed? ...

Alexander.

Alt det er dine Konster,
 Hvorved Trolovelsen blev bragt istand.

Eysander.

Vee over al min Troskab! Altsaa aner
 Om Eders anden Kjærlighed hun Intet?

Alexander.

Jo, ganske svagt jeg lod den skimte giennem
Det Brev, hvormed jeg hendes Brev besvared.

Eysander.

Og hendes Brev — dets Indhold? Stil? ...

Alexander.

Dets Stil

Var ypperlig, skøndt om den ei kan kaldes.
Det var den rolige, den kolde Stil,
Hvor Aurora sees en Vintermorgen.

Eysander.

Men Brevets Indhold?

Alexander.

Just var efter Ønske.

Hun talte om den Tvivl, der var opstaaet
I hendes Tanker om min Kjærlighed.
Hun talte om sin Pligt, at prøve noie
Den egne Følelse — hun rykked frem
Til syvende og sidst med Hovedsagen,
Og foreslog mig hoist venskabelig,
At løse, hvad maaskee dog alt var løst;
Med andre Ord: Trolovelsen at hæve.

Eysander.

Og derpaa svared I?

Alexander.

Naturligviis,

Jeg hende kom den halve Vei inøde,
 Idet dit Skriftemaal jeg atter skrifted.
 Dog hylled Glæden jeg i Sorgens Slør,
 Og stæffede min Friheds lette Vinge.
 Den hele Sag stod knap en Time paa;
 Et Document, hvor begge vore Navne
 Foreente sig for os at skille ad,
 Blev alt i denne Morgen bragt istand;
 Og jeg, som havde tabt en elsket Dame,
 Drog ud med dig i denne dunkle Skov
 Alt sørge over Tabet, og at vinde
 Ved dette Tab en anden Elskerinde.
 Der har du Alt!

Eysander.

Ved Himlen! reent er strandet
 Min skønne Plan for Eders Lykke.

Alexander.

Nei!

Først nu da jeg er fri, jeg føler Lykken;
 Thi atter nu min Frihed kan gaae tabt. —
 Men hjem! — Tilhest!

Eysander.

J fly'er med stærke Vinger
Beständig fort ad Kjærlighedens Vel.

Alexander.

Ja, opad gaaer det!

Eysander.

Nedad daler jeg!

Alexander.

Ens Død en Andens Brød, saa Ordet flinger.

(Begge bort tilhøre.)

Femte Scene.

(Skuepladsen forandres til et Værelse paa Sottet. Aurora træder ind.)

Aurora.

Hvor faaer jeg Ro? Paa Time følger Time,
Og end kom intet Bud — den bange Nat,
Skjøndt længst forsvunden, staaer endnu for mig
Med sine sørgelige Drømmesyner.

(Som i Tanker.)

Jeg stod ved Strandens Bred, og Felix stod
Gi langt fra mig, og let sin Hat han svinged
Og raabte, vinkende ad mig, Farvel!
Jeg vilde træde hen til ham, men meer
Og mere veg hans Skikkelse tilbage

Jo nærmere jeg kom — tilsidst min Fod
 Berørte Velgens Rand; men op i Baaden,
 Som gled fra Landet, da jeg saae ham stige.
 Seil ikke bort! Seil ikke bort! jeg raabte;
 Men Vinden Seilet greb, og Baaden fløi
 Hen over Bølgerne, mens selv han vinked
 Endnu saa sørgeligt til mig med Haanden,
 Og raabte sit Farvel — Farvel — Farvel!
 Da verled Drømmen pludselig: Paa Klippen
 Jeg eensom sad og saae til Himlens Skyer,
 Og følte mig forladt som aldrig forhen. —
 Hvis du vil vide, hvad din Sorg betyder —
 Saa klang en Røst for mig — saa gaae til Fjeldets
 Den steile Rand, og see i Dybet ned.
 Jeg gik derhen — og o, da ned jeg skued,
 Da laae med sønderknuste Lemmer Felix
 I Dybet, og sin Haand han strakte mod mig
 Med disse Ord: Hvi greb du ei min Haand,
 Da svimlende jeg faldt fra Fjeldets Tinde?

(Pause.)

Hvad er en Drom? Dens Sandhed er Bedrag,
 Og dog i dens Bedrag sig Sandhed gemmer,
 Thi mange Taarer har min Sjæl den kostet.
 Den lod mig ingen Ro før Baandet løstes,

Som knytted mig og Alexander sammen,
 At frit som før mit Hjerte kunde aande.
 Du flyver atter høit min Sjæl med Haabet!
 Du stiger atter — efter Stjerne Stjerne,
 Grindring paa Grindring; Eysset faste
 De over alle forbigangne Dage,
 Og hvad jeg før kun aned, jeg forstaaer!

(urolig.)

Hvor er han nu? Hvor streifer nu han om,
 Den arme Flygtning, som jeg har forjaget,
 Hvis Brøde var hans Kjærlighed til mig?
 Han kunde ei min Brede bære — O,
 Jeg var jo ikke vred! men dog jeg offred
 Ham for en Anden, kold som Is mod ham.
 Hvor blegner Alexanders glatte Tale
 For hine Straaler nu af Felix's Ord!
 Hvor veier denne Unglings rige Hjerte
 Den fyrstelige Fattigdom iveiret! —
 Og denne Rigdom — vee mig! — er ei meer:
 Først i mit Tab jeg kjender hvad jeg tabte.

Sjette Scene.

Aurora. Balliot.

(En Page aabner Døren for Balliot, der træder iilfom ind.)

Balliot.

Fyrstinde — Naadigste Prindsesse! Tilgiv,
Men alt i Slottet Raadet er forsamlet,
Og ikkun faa Minutter er tilbage
Før Timen slaaer — den store Time, da
Ifølge Eders høie Faders Villie
Hans Testament skal aabnes og forkyndes.

Aurora.

Jeg staaer beredt at følge Jer til Raadet.
Kun først et Spørgsmaal: Siig, Hr. Marschal, blev
Som jeg befaled, andre Folk sendt ud,
At søge Pagen og hans Søster?

Balliot.

Ja,

I hundredviis nu streifer Folk omkring
Til alle Kanter.

Aurora.

End kom intet Bud?

Balliot.

Nei, Eders Høihed.

Aurora.

Heller Intet hørte

I fra den gamle Ridder og Hr. Vilho?

Balliot.

Nei, Eders Raade.

Aurora (for sig).

Ha, hvad skal jeg tænke?

Med hvert Minut, min Frygt faaer større Magt,

Hvad kan dem være modt? Hvor er de flygted ...

Balliot.

Hun er distraitt ... Hvis Eders Svihed ... Sm!

Det høie Raad ... Det høie Testament —

Aurora (vender sig mod ham).

I mener, det er høie Tid — Velan!

(Idet hun vil gaae, træder en Page ind.)

Page.

Ridder Carocco vuffer Audience.

Aurora.

Carocco! Ha, fra Skoven kommer han.

Lad strax ham komme!

(Page bort.)

Balliot.

Naadigste Fyrstinde!

Knap to Minutter er endnu tilbage . . .

Aurora.

Strar, strar Hr. Marschal! Kun et Dieblif!

(Gaaer den indtrædende Carocco imøde.)

Syvende Scene.

Carocco, de Forrige.

Aurora.

Nu Ridder! Gode Tidender I bringer

Fra Skoven? Eders Mine derpaa tyder.

Hvor traf I Pagen og hans Søster? Hvad

Gav de til Svar, da de mit Onske hørte?

Carocco.

Desværre, Eders Hoihed! de gave intet Svar; de
vare, saa at sige, aldeles umælende.

Aurora.

Hvordan — de nægtede mit Bud at lyde?

Hvad gjorde I da? Rytted I Jer Magt,

Og førte mig de Flygtende tilbage?

Carocco.

Hei Eders Naade! Havde jeg endogsaa været saa tapper som salig Ridder rasende Roland, det havde dog været mig plat umuligt, at føre dem med mig.

Aurora.

J er en daarlig Tjener! Siig, hvad bringer I da for Nyt, som vigtig er at kjende?

Carocco.

Documenter, Eders Høihed! Store, talende Vidnesbyrd om min udmærkede tro Tjeneste, om min grændseløse Iver for at efterkomme Eders Befalinger, og om mine, jeg tør nok siige beundringsværdige, Anstrengelser, for at røgte det store Kald, I havde betroet mig.

(viser Skjærset og Skeden.).

Aurora.

En Kaardestkede og et Skjær? Hr. Ridder! Hvad skal det taabelige Spil betyde?

Carocco.

Oh, men Gud bevare's! . . . Eders Høihed . . .

Seer Ederes Naade da ikke denne tomme Skede og dette blodbestænkte Skjær, de eneste overblevne Levninger af de stakkels ihjelslagne unge Mennesker?

Aurora (med et Udraab).

Hvad, Pagen Felix og hans Søster dræbte!

Balliot (ligeledes).

Hvad, Ridder Felix og Felicia myrdede!

Carocco.

Ja dræbte og myrdede beggeto, Felix og Felicia, af det skændigste, ugudeligste Røverpåk. Men til Trøst for os, og til Ære for dem skal det siges: de faldt — det kan ikke nægtes — men de faldt kun efter det blodigste og meest ærefulde Forsvar.

Aurora (der har vendt sig halv bort).

Det kommer som et Lyn, der Alting knuser,
Og frygtelig sig klarer nu min Drøm —

Balliot (nærmer sig).

Fyrstinde! . . .

Aurora.

Ha, har end jeg meer at gjøre? —

Følg mig Hr Marschal! Raadet tør ei vente.

(hurtig bort, fulgt af Balliot.)

Carocco.

Nu er min Lykke gjort! Idetmindste Baron bli-

ver jeg for denne vigtige Efterretning . . . Ha, Ha!
 Lad nu Vilho kun komme!. Lad ham komme bag efter
 og ærgre sig — jeg har skummet Fløden af Melken.
 (følger de Andre).

Ottende Scene.

(Scenen forandres til en stor, pragtfuld Sal. Idet Dækket
 gaaer op, seer man **Alexander**, **Ulfander** og otte Raads-
 herrer paa venstre Side af Skuepladsen. Paa høire Side,
 ligeoverfor **Alexander** staaer en gylde Sænestol for **Au-
 rora**; bag den to Pager. Otte Riddere befinde sig paa
 samme Side af Scenen, og et lignende Antal i Baggrunden.
 Et Dieblisk efter at Raadet er ordnet træder **Aurora** ind,
 fulgt af **Balliot**. Bagefter følger **Carocco**, der stiller
 sig øverst blandt Ridderne. Alle hilse idet **Aurora** gaaer
 forbi).

Alexander (der gaaer **Aurora** imøde).

Modtag vor Hylдинг, naadigste Fyrstinde!
 Thi jeg — af Eders høie Fader udvalgt,
 Paa Grund af Slægtskab, til at erøvere
 Hans sidste Villie — jeg, Prindsesse, taler
 Gi blot i mit, men her i Alles Navn.
 Modtag vor Hylдинг! Raadets ædle Herrer
 Sig høie her med mig, og vente alle
 Paa Eders fyrstelige Bud og Villie.

Aurora.

Mit Bud forstummer her. For at fornemme
Et større Budskab samlede vi Alle.
Her, ædle Hertug, føle vi vor Almagt,
Og tause lytte vi til Gravens Røst;
Thi ei engang et Ord formaaer vor Villie
At sende dig til Gjensvar paa dens Stemme.
Her taler Døden — Livet tier nu.

Alexander.

Nei, gjemmen Ederø Die taler Livet.

Aurora.

Nei, ikke dette Sprog! — Tilstedes I,
At man vor Overenskomst gjør bekjendt?

Alexander.

O, hvis I kjendte min Hengivenhed . . .

Aurora.

Min høie Hertug! Siig, tilstedes I det?

Alexander.

Har jeg en anden Villie vel end Ederø?

Aurora (til Balliot).

Hr. Marschal! Før man Testamentet kundgjør,
Lad Alle kjende dette Document,
Hvis Indhold denne Morgen I erfared.

(tager et Papir af sit Bælte og rækker ham det).

Balliot.

Stee, som I byder! (træder frem) Edle Herrer, Alle,
Som her er' samled! Dette Document
Forkynder, hvad jeg atter her forkynder:

At efter Hertug Alexanders og
Vor naadige Fyrstindes fælleds Villie
Trolovelsen er hævet mellem begge.

Den være magtesløs, som den er død!

Lysander (for sig).

Nu gif mit Haab til Graven!

Alexander (for sig).

Hvad er nærmest,
Sorg eller Glæde? Selv jeg veed det ei!

Aurora (til første Raadsherre).

Af Eder, ædle Herre, nu vi vente,
Min Faders sidste Villie at erfare.

(hun tager Sæde).

Første Raadsherre (efter at have oprullet Testamentet).

For Alle herved proclamerer jeg
Vor hedengangne Fyrstes Testament,
Der efter Loven træder nu i Kraft. —

Saa lyder Hertug Richards Ord og Bud:

(læs r.)

„Dette er vort Testament og vor sidste Villie.

I Kraft af vor fyrstelige Ret, byde Vi, Richard Bohemund, Hertug af Provence, vor høitelskede Datter Aurora, at nedlægge det fra Os nedarvede fyrstelige Scepter og Diadem; ligesom Vi til samme Tid ville have Provences Krone overdraget til den af Os bestemte, dertil berettigede Fyrste. — Den af Os udvalgte Fyrstes Navn og Alddomst findes opbevaret og beviisliggjort i den af Os Selv egenhændig skrevne Codicil, nedlagt i vor Ministers, Grev Robert af Anduzes Værge."

(Alle udtrykke Forbauselse og træde nærmere sammen om Aurora.)

Alexander.

Hvad har jeg hørt!

Eysander.

Som i et Eventyr

Gaaer Alt nu til.

Første Raadsherre.

O, naadigste Prindsesse!

Maa Eders gamle Tjener Sligt forkynde.

(Aurora reiser sig)

Carocco (for sig).

Nu faaer vi sadle om. — Her er det ude.

Alexander.

Os Alle træffer dette Skæbnens Slag!

Men ubegribelig og uforklarlig
 For mig er Eders Faders høie Villie.

Balliot.

Forstenet, min Fyrstinde . . .

Aurora (idet hun gjør en Bevægelse med Haanden).

Testamentet —

Balliot (bringer Testamentet).

Her, Eders Naade!

Aurora (for sig, efter at have læst det).

Ja, ugjensaldelig

Her lyder Magtens Bud, som al min Magt
 Berøver mig, og Tiden kun mig levner,
 Til at begræde hvad idag jeg tabte.

Alexander (til Balliot).

Men hvor Hr. Marschal! hvor er da Grev Robert?
 Han ventedes jo alt igaar til Hoffet.

Balliot.

Endnu idag jeg modtog Bud fra ham.

Aurora.

Bud fra Grev Robert? Derom veed jeg Intet.

Balliot.

Tilgiv mig Eders Naade! Ei jeg voved,
 Mod Lovens Bud, ifølge Grevens Dnske,
 Terminen at udsætte . . .

Murora (afbrydende).

Vel, vel min Herre! — Edle Raadets Herrer,
Træd nærmere!

(Raadsherrerne nærme sig medens hun tager Diademmet af Hovedet).

Provences Diadem,

Der smykked straalende min Faders Pande,
Og som jeg selv — saa troer jeg — bar med Ære,
I Eders Hænder giver jeg tilbage.

Lad det i Kronens Skat bevares, til

Den fordrer Kronen, hvem den er bestemt.

(Hun giver Diademmet til En af Raadet, hvorpaa en Deputation af 3 Raadsherrer og 3 Riddere bringer det bort.)

Jeg troer at nu min Gjæld jeg har betalt
Til hver, som havde Fordring paa mig; Skæbnen
Har raft mig sit Beviis og vi er qvit.

Fra dette Spil, som smerter mens det daarer,

Jeg vender nu mig bort — dog har jeg lært,

Mens Lykken i sin Flugt mig Alt berøved,

Alt selv det man taber kan man vinde;

Thi doer end Haabet, lever dog et Minde.

(Pause):

Tilgiv mig denne Svaghed, ædle Herrer!

Jeg har ei meer at sige — kun Farvel,

Min Tak til Alle, hvem jeg Tak er skyldig.

(Raadsherrerne trække sig tilbage paa Scenen, Aurora hilser for
at gaae, idetsamme træder en Page ind.

Niende Scene.

De Forrige. En Page, strax efter Grev Robert.

Page n (idet han aabner Døren).

Grev Robert af Anduze!

(Page n bort.)

(Grev Robert træder ind, fulgt af to Riddere. Han gaar frem paa Scenen og bøier Knæ for Aurora.)

Robert.

Min høie Hersterinde, vær mig hilset!

Aurora (hævende ham op).

Velkommen fra Jer Reise, ædle Greve!

Dog Eders Hersterinde nævn mig ei;

Jeg er det ikke meer.

Robert.

Ja, jeg har hørt det.

Men før jeg klarer Sagen, ned jeg lægger

Mit Regnskab i Jer Haand.

Aurora

Tal, ædle Greve!

Robert (til Alexander).

Og Eder, høie Hertug, dette angaaer.

Alexander.

Vel, min Hr. Greve!

Robert (til Aurora).

Dette Document

Til Eder, min Fyrstinde, overbringer

Dispensation fra Kirken til at ægte
 Selv Eders Fætter i den første Grad,
 Og meget mere da Savoyens Hertug,
 Med Eder kun i tredje Led beslægtet.

Aurora

Tilladelsen er overflødig nu;
 Thi efter Hertug Alexanders Ønske,
 Og efter mit, er denne Sag forbi.

Robert (til Alexander).

Tor Eders Ord, min Hertug, jeg fornemme?

Alexander.

Prindsessens Villie altid var min Lov.

Aurora.

J taler altfor dunkelt, ædle Hertug.
 Dog videre, Hr. Greve.

Robert.

Min Fyrstinde!

Hør nu mit Ord, at Grunden J maae indsee
 Til Eders store Faders sidste Villie,
 Som man for tidlig her har gjort bekjendt.

Balliot (for sig).

Nu Touren er til mig. Jeg skjælder alt.

Aurora.

Og hvad er Grunden?

Robert.

Sikkert kan I mindes
 Den bittre Strid, der tog en blodig Ende,
 Imellem Eders Fader og hans Broder,
 Den yngre Hertug Ludvig af Provence,
 Der fordred Landets Deling mellem begge.
 Som Sneen naar den ruller vorte Striden,
 Og Krigens Luer tændte den i Landet,
 Og stærkt man kæmpede paa begge Sider,
 Og Tusind faldt, og Tusinde dertil —
 Den Sidste dog var Hertug Ludvig selv,
 Da vildt han stred i Slaget ved Boureille.
 Dermed var Kampen endt, men Sorgen ei,
 Der Eders Fader fulgte som hans Skygge
 Fra denne Stund. Jeg var hans Ven I veed,
 Og som hans Sorger jeg har deelt, saa deelte
 Jeg og hans Omhu, for at søge og
 Antage sig den faldne Hertugs Børn:
 Prinds Victor og Prindsesse Victorine.
 Men al vor Sogen var omsonst; af begge
 Var intet Spor, thi Moderen var død,
 Og kun et dunkelt Sagn der gif, at Ammen
 Var flygtet til Italien med begge.
 I denne Tvivl var mange Aar forløbne,

Da paa sin Dødsfeng modtog Eders Fader
 Et Brev, og Brevet fulgtes af Beviser,
 Om disse Børn og deres hele Skjæbne;
 Kun deres Opholdssted var ei betegnet.
 En Ged af mig nu Eders Fader tog,
 Alt ingen Flid og Moie skulde spares
 Før disse Børn var fundne. Selv erkjendte
 Han i sit Testament Prinds Victor's Ret
 Til Thronen før hans egen Datter; dog
 Da uvis endnu Sagens Udfald var,
 Blev først et Aar bestemt at skulle løbe
 Før Testamentet aabnedes af Raadet,
 Mens Navnet paa den ny Regent blev nedlagt
 I Codicillen, som han mig betroede.
 Saa var man høie Fyrstes Villie; thi —
 Hvad ogsaa samme Codicil beviser —
 Hvis dette hele Aar er løbet ud,
 Og ei Prinds Victor findes — bliver Kronen
 Paa samme ædle Hoved, som den bar.
 Her Codicillen er! (overrækker Aurora et Papir).

Nu, min Hr. Marchal!

Begriber I nu Grunden til mit Dnske?

Balliot.

Fuldkommen, min Hr. Greve! Jeg har feilet.

Aurora.

Og har I fundet, hvad I svor min Fader
Alt ville finde?

Robert.

Ja, min Herskerinde.

Alexander.

Hvad, Prindsen funden?

Balliot.

Saa Prinds Victor lever?

Eysander.

Den ene Nyhed trænger paa den anden.

Carocco (for sig).

Han hedder Victor — jeg Victoria raaber,
Og pereat Aurora, naar jeg seer ham.

Aurora.

Saa denne Prinds er funden — og en Fætter
Paa samme Tid jeg som en Hersker faaer.

Robert.

Fast hele Aaret var omsonst min Søgen,
Ja selv Italien intet Spor mig viste;
Da modtog jeg paa Grændsen her af Landet
Et Brev fra samme Haand, som skrev det sidste.
Det stævned mig til Møde dybt i Skoven
Bag Bjergene. Jeg kom derhen, og fandt

Paa Leiet døende den fordums Amme
 Til begge Børn. Der fandtes og Beviser,
 Utvivlsomme som Dagen, for at Sandhed
 Var i den Døendes de sidste Ord. —
 Beviserne Archivet gjemmer nu,
 Men Prindsen og Prindsessen hid jeg førte,
 At Testamentets Lov ei skulde brydes,
 Og at paa denne Dag Provences Fyrste
 Af Alle skulde hilses som Regent.

Aurora.

Hvor er han da? Siig, hvor?

Robert.

Endnu han tøver.

Hos Pagen Felix og Felicia vente
 Han og hans Søster til jeg har dem meldt.

Aurora

(med et Udraab).

Hos Pagen Felix!

Balliot.

Ridder Felix lever?

Robert.

Er det vidunderligt?

Balliot.

Ja, min Hr. Greve!

Thi nylig blev hans Død os meldt fra Skoven.
Et Overfald —

Robert (afryndende).

Det er et Eventyr,
— Som denne tomme Sjerne har udflettet.
(peger paa Carocco).

Uf Billo, hvem i Skoven jeg har mødt,
Jeg Alt erfared.

(Fløiddørene aabnes).

Aurora.

Han kommer!

Robert.

Ja, der er de alle Fire!

Ellevte Scene.

(Felix og Felicia, begge klædte i Purpur og den Første med Diadem om Hovedet, træde ind med hinanden ved Haanden. De ledsages af en Skare Riddere og Damer, som fordele sig i Baggrunden og til begge Sider. Billo følger bag efter Felicia).

Robert.

Der er Prinds Victor, Get med Pagen Felix,
Der er Felicia, Get med Victorine,
Provinces Fyrste og hans Søster leve!

Alle (svingende med Hat og Skjærf).

Provinces Fyrste og hans Søster leve!

Victor.

Fyrstinde! Høie Hertug! Edle Herrer!
 Troe mig, ei mindre jeg er overrasket
 End I, ved denne Bending af min Skjæbne,
 Og ved Fortunas Gaver, uden Maal.
 Hun har behaget af sit Fyldehorn
 At strøe paa mit og paa min Søsters Hoved
 Sit rige, underfulde Blomsterflor,
 Og slynge Diademmet om vor Pande.
 Gudinden takke vi — men Glands og Lykke
 Har ei forandret os. (til Aurora) O min Fyrstinde!
 Hvis Pagen Felix I tilgivet har,
 Hvis Eders Hjerte ei har vendt sig fra ham,
 Hvis den Beretning indeholder Sandhed,
 Alt Baandet, som Jer bandt, er ikke meer —
 Da lad mig tale som en Magt mig byder.

(Han løfter Diademmet af, og bærer Knæ for Aurora).

Det Diadem, hvis Herlighed har smykket
 De fagre Lokker omkring Eders Hoved,
 I tage her tilbage fra min Haand,
 Med Magten over dette skjønne Rige.
 Vilg I tilstede kun, som før at elske
 Det Liv, hvoraf mit Hjerte fik sit Liv.

Aurora.

Saa ædle Ord fortjene ædelt Gjensvar.
 Væb da, min Prinds, at da mig Rygtet meldte,
 At Pagen Felix var ei mere til,
 Da gjorde jeg mig selv det stille Løfte,
 At hans jeg var i Tid og Evighed.
 (Sætter Diademmet igjen om hans Pande, og hæver ham op).
 Her paa sin rette Plads er Diademmet,
 Den Glands, som dette skjenker, er mig nok!

Victor.

Hvad har jeg hørt! Kan jeg mit Dre troe?
 Hvormed har denne Lykke jeg fortjent,
 Uendelig som Himlene paa Fryd?
 Ja, Victor hedder jeg! thi jeg har seiret;
 Men kald mig Felix — Felix er mit Navn.

Alexander.

Midt i Jer Lykke hør mit Ord, min Fyrste!
 Bevarer I endnu det bittre Had,
 Og er vi Venner eller Fiender?

Victor.

Venner!

Thi Stridens Dame vil, at vi forsones.
 Ei sandt, min Søster?

Victorine.

Sandhed er din Tale.

Hr. Hertug, ræk min Broder Eders Haand!

Alexander

(til Victor)

Her er min Haand, dog hvad jeg giver Eder,
Det ønsker jeg Felicia maa annamme.

(til Victorine)

See, min Fyrstinde! kun en Lærling var jeg
Hos Guden, der gjør hele Verden viis.
Og derfor har jeg handlet som en Daare,
Forledt af Klogskab, der er Daarers Mester.
Kan I tilgive mig? Vil I mig lære,
At Lykken er en Genhed og ei meer?

Victorine.

Selv kjender bedst I den, som har mit Hjerte.
Dog er min Haand kun Eders, hvis Aurora,
Min fordums Herskerinde, saa det vil.

Aurora.

Min ædle Slægtning! jeg forstaaer dit Ord.
Men viid, at Hertug Alexanders Tale
Til mig var aldrig kjærlig eller øm.

Victorine (rækkende Alexander sin Haand).

Tril som en Fugl tør Glæden flagre nu!

Alexander (kysende hendes Haand).

Dvor priser jeg mit Held! Thi Traaden fandt jeg
I giennem Livets Labyrinth til Lykken.

Victor.

Mens Alt er Glæde her, lad ei mig glemme
Alt bringe dem min Tak, hvem jeg den skylder.
Først Eder, ædle Greve! I, som førte
De Flygtende til deres Hjem, og trøstet
De Sorgende med Eders milde Ord.
Get ønsker jeg, at altid Eders Bliksdom
Maa staa ved Thronens Side som dens Skjold.

Robert.

At jeg min Gæd har løst — at Fædres Fiendskab
I deres Børn til Kjærlighed er vorden,
For det jeg takker Gud paa denne Dag.

Victor.

Og Eder, Billo, skylder jeg min Tak.
I var mig tro i Nøden — Tak for dette!

(rækker ham Haanden.)

Billo.

O, Eders Høihed, jeg har altid betragtet Felix
og den smaa Felicia som mine egne Børn. Skulde
jeg nu engang imellem af Vanvare bruge upassende
familiære Udtryk, bedes det naadigst undskyldt.

Victorine.

J slipper ei saa let fra mig, Hr. Billo!
 Just paa, min Stemme kun er halv uddannet.

Billo.

Rigtig, rigtig min Naadige! Der maa sandt for
 Herren spændes bedre for, skal det blive til Noget...
 (hoster) Tusinde tusinde Gange om Forladelse! Den
 stemme Hoste! — Jeg vilde sige: Noget Fuldendt,
 noget Extraordinært, som det anstaaer en saa extra-
 ordinær Dame.

Victorine.

Vi forfra vil begynde — synge Scala.

Billo.

Ja, synge Scala! Reent J mig fortryller.
 (kysser hendes Haand.)

Balliot,

(træder pludselig frem).

Min høie Prinds! Tilgiv min store Buf,
 Og medens Naaden lyser, skjenk mig Naade!

Victor.

Hvad Buf begif J da, som selv J siger?

Balliot.

Den utilgivelige Buf, at ei

Jeg har min Fyrste seet i Pagen Felix,
Skjøndt selv bag Skyer man bør Solen kjende.

Victor.

Den Bux er pardonneert!

Balliot.

Jeg er lykkelig!

(gaaer tilside.)

Carocco (træder frem).

Ederes Høihed! Ederes høie Naade! Ogsaa jeg har en Synd, eller rettere: ingen Synd at asbede. Ved en Inflammation i min Sukommelse, hvoraf jeg undertiden lider, var jeg iforgaars saa uheldig at fortælle Ederes Høihed, at jeg i en Bataille havde hugget Haanden af Ederes salig Fader, og stukket en halv Snees af hans Cavalerer ihjel. Det var en Feiltagelse, Ederes Høihed! — Det var Altsammen en Feiltagelse. Med Attester kan jeg godtgjøre, at jeg den Dag Elaget stod havde Forraadnelses-Feber, og fra Morgen til Aften laae og spillede Dam og Triftrak med Hr. Billo.

Victor.

Nu, Sagen skal blive undersøgt, og Ederes Len blive derefter.

Carocco.

Jeg forlanger Intet bedre, Eders store, fyrstelige Naade!
(træder tilside.)

Victor.

Hr. Eysander!

J bør ei ene staae ved dette Spil
Som var J skyldig — Lykken har det kronet!

Eysander.

Min ædle Fyrste! Jeg beundrer Lykken,
Thi skøndt den selv er blind, er den useilbar.

Victor (henvendende sig til Alle paa Scenen).

Nu, mine Herrer! Fagre Damer! Alle,
Hvem troe Vasaller vi og Benner kalde,
Vi haabe snart at byde Jer til Gjest
Ved vor Formælings skjønnne Dobbeltsfest.
En Stjerne drager bort, og een forbliver;
Men begge deres Glands til Festen giber,
Og begges Straaler sig forene vil
Ei blot ved Dandsen men ved Ridderspil.
Op derfor Ridder! Sværdet om du binde,
Alt du maa Kampens Løn af Skønhed vinde,
Op ædle Dame! Vils dig i din Glands,
Alt Tapperhed kan beise til din Krands.

Forsaml Jer Alle, Glædens Dag at feire
Med Konstens Spil og ridderlige Seire;
Naar Lykken, meer end hele Verden stærk,
Vil sætte Kronen paa sit eget Værk:

Naar denne lille Haand Savoyen vinder,
Naar denne med Provence sig forbinder.

(Idet han siger de sidste Ord, tager han sin Søsters Haand og
lægger den i Alexanders, og rækker Aurora sin egen.

• Dækket falder.)

Ende paa "Første og Page".

A n m æ r k n i n g.

De Udelabelser, der finde Sted ved Stykkets Opførelse paa Theatret ere følgende: 1 Akt 1 Scene Pag. 9, Fra: „Gif jeg ikke andet end“ o. s. v. Til Pag. 10: „Giv Jer tilfreds“ osv. exclusiv. — Pag. 17 Fra: „Nu, lad det gaae for hvad det er“ Til: „Stille! der er Prindsessens Page“ exclusiv. — 5 Scene Pag. 34: Fra: „Hvad er det dog“ Til: „og hjem til Fred“, exclusiv. — Pag. 35 Fra: „Hvor straalet Maanen“ Til: „Sagtens fjerne Toner“ inclusiv. — 3. Akt 9. Scene Pag. 154: Fra „Saa var min høie Fyrstes Willie“ Til: „Nu min Hr. Marschal!“ exclusiv. — 10 Scene, (Slutnings-Scenen) Pag. 161 Fra: „og Eder, Willo, skylder jeg min Tak“ Til: „Nu, mine Herrer, fagre Damer, Alle, o. s. v. exclusiv. — Til de her anførte Forkortninger er i 3die Akt endnu føiet Forandringen og Omarbejdelsen af et Par Mellemscener, hvorved Akten forhaabentlig vil have vundet i dramatisk Henseende.

Poetiske Fortællinger.

Beatrice.

Det var saa stille og saa tyst,
Det var ei dunkelt eller lyst,
Det var som mellem Dag og Nat,
Thi Maanens Glands belyste mat
Bedækket let af Skyens Flor
I Aftnens Time Lyst og Jord.
Den stolte Borg, hvis stærke Fod
Sig Havetsølger brød imod,
Stod marmorgraa, med Søiler smykt,
I Lyset halv og halv beskugt.
Det dybe Adriaterhav,
Der gjennem Secler speilled af
Det høie Tag, det ranke Taarn,
Gav begges Billed som tilforn. —
Det var saa stille og saa tyst;
Kun svagt sig løst Havets Bryst

Og kun en enkelt Søsugl skreg
 Naar for dens Die Maanen veg,
 Af Skyens Dække hyllet ind;
 Da skjulte og sig Borgens Lind,
 Da skulmed Vølgens lette Top,
 Den nys saa blanke, dunkel op,
 Da bredte sig et Sørgeslor
 Ud over Lust, ud over Jord;
 Men snart forbi gled Mørkets Sky,
 Og Lyset straalte frem paany. —
 Det var saa stille og saa tyst;
 I Haven, langs med Havets Kyst,
 Svortil en Borgaltan gik ud,
 Lod hvert et Træ paa Mattens Bud
 Alt sine Blade synke ned
 Mens Duggens Perler paa dem gled:
 Den stærke Steeneeg hæved hist
 Paa knudret Green en bladrig Øvst,
 Mens Piniens slanke Stamme stod
 Med Myrthebusken ved sin Fod;
 Hist snoede sig en Ranke huldt
 Om Mandeltræet blomsterfuldt;
 Hist gav en høi Cypressen Læ
 Til Laurbærbuskens fine Træ;

Hist gynge Poppelpilen let
 Ved Lustens svage Aandedræt. —
 Det var saa stille og saa tyst;
 Alt bæved som i sagte Lyst,
 Og som et Solvflor Taagen laae
 Paa hvert et Blad, i hver en Braa.
 Fra Jorden steg en Umbraduft
 Op i den sommervarme Lust;
 Fra Lusten lette Draaber flød
 Og kørte Jordens svangre Skjød;
 En Regn af Blomsterblade faldt,
 En sagte Vind gif' over Alt,
 En neppe horlig Livets Røst —
 Det var saa stille og saa tyst.

Hvo træder paa Altanen ud?
 Er det en Brudgom med sin Brud,
 Der loffes frem ved Maanens Skin,
 Alt føle deres varme Kind
 I Aftenlustens lette Vind?
 De slynged begge Arm om Arm,
 De hvile begge Barm ved Barm,
 De standsed begge som de gif,
 Og verled Kys og verled Blik.

De boied begge — hun og han,
 Sig over Borgaltanens Rand.
 Og saae i Aftnen tause frem —
 Et Glimt af Lyset mødte dem,
 En enkelt Straale stille faldt
 Paa begges Billed og Gestalt:
 Hun er saa fyldig, høi og rank,
 Han er saa smekker og saa slank;
 I dunkle Slinger hendes Haar
 Sig rigt om Svanebarmen slaaer,
 I lyse Lokkers gyldne Flok
 Hans blødt sig kruser, Lok ved Lok;
 Et Luehav, som Bund ei har,
 Er hendes sorte Diepar,
 Der brændende og dybt nu saae
 I hans, de klare himmelblaa;
 Han er saa ung — knap tyve Aar
 Let paa hans Pande skrevet staaer;
 Om hendes — end i Skjønheds Flor,
 En større Krands af Tid sig inoer.
 Og tause staae de — Sorg og Lyst
 Er blandet dybt i begges Bryst,
 Og Sukket moder Sukket kun
 Mens Smilet doer paa begges Mund. —

De vaagne nu som af en Drøm,
 Og Armen flaaer hun fast og om
 Omkring hans Nakke, og som nys
 De verle atter Blik og Kys.
 Get Kys endnu — o Trylleri!
 Get Blik endnu — det er forbi!
 Da skilles pludselig de ad,
 Og skjult af Vindrurankens Blad
 Ald Murens Steen paa lette Fjed
 Han fra Balconen stiger ned.

Hvo er han? — Ridder Albas Søn,
 Den skjønnede Guido, som i Løn
 Med Hjertet fuldt af Længsels Sorg
 Sneg tidt sig hid til Manfreds Borg,
 Naar Brev fra Beatrices Haand
 Gav Flammen Næring i hans Nand,
 Og loved al hans Længsel Trøst
 I hendes Favn, ved hendes Bryst.
 Thi fra det første Dieblif
 Da hendes Haandtryk omt han fik,
 Fra første Gang, da Lyst og Glæde
 Fra hendes Die faldt i hans,

Fra den Tid Ild var i hans Blod,
 Fra den Tid hendes Billed stod
 Dybt i hans Sjæl som Livets Skat,
 Klart for hans Die Dag og Nat.
 Hvad agted han — sin Stammes Haab,
 Nu meer paa Wrens stærke Raab?
 Hvad veied Heltedaad og Navn
 Mod Fryd i Beatrices Favn?
 Hvad spurgtes om Grev Manfreds Ret
 (Den aldrende Gemals), naar let
 Den skjønnne Qvindes Diefast
 Sig Elskovs Stjerne bandt ham fast?
 For ham var ei hun Manfreds Viv;
 Hun var hans eget Alt — hans Liv,
 Hans Sjæl, hans Tanke Nat og Dag
 Hans Suk i hvert et Aandedrag. —

I Lovet ind nu Guido gaaer:
 Og endnu Beatrice staaer
 Paa Borgaltanen, for at see
 Endnu engang til Fryd og Ree
 Den elskede Gestalt, naar den
 Paa Græsset træder ud igjen;

For end ved Glands af Lunas Skin
 At see hans Lokker og hans Kind,
 Og dette skjønne Hoved, naar
 Dets sidste Hilsen ømt hun faaer.
 I sød Forventning saa hun staaer,
 Og hendes Nie streifer let
 Hen over Havens aabne Plet.
 Han kommer — see hans Skygge alt!
 Hun skjælver; ikke hans Gestalt,
 En anden Skikkelse hun seer,
 Som, skjult igjen, nu sees ei meer.
 Hvem var det? Mon Grev Manfred? Nei,
 Han vandrer jo ad Skovens Bei,
 Og først til Midnat, har han sagt,
 Han vender hjem fra Dagens Jagt.
 Hvem da? — Men tys! Tilside slaaer
 En Arm nu Løvet — Guido staaer
 I Maanens Glands, og let hans Haand
 Som Bud fra en forelsket Aand
 Til Beatrice kaster hen
 Et Kys — og Get — og Get igjen.
 Da faldt et Skud — et Skrig der lød —
 Og baglænds ned i Græssets Skjød
 Ung Guido styrter i sin Død.

Hvorfra kom Skuddet? Skriget, som
 Fortyndte rædselsfuldt hans Døm
 Og skrækked Beatrices Sands,
 Hvis var det — hendes eller hans?
 Men atter ud af Lovets Gjem
 Siin Skikkelse nu træder frem,
 Og Beatrice seer med Skræk
 Grev Manfreds klart belyste Træk.
 Dog i en Taage Alt nu svandt —
 Med Moie hun til Døren vandt,
 Hvor, skjælvende paa Haand og Fod,
 Med Nakken støttet op imod
 Den haarde Muur, hun stille stod. —
 Hvor er i denne korte Tid
 Alting forandret! Marmorhvid
 Er hendes nys saa friske Kind;
 Den fulde Varm er sunken ind,
 Det varme Blik er svundet hen
 Og kun en Stirren er igjen;
 Hals aaben staaer den blege Mund,
 Der nylig smilte rød og rund,
 Og kold som Is, skjøndt nys saa varm,
 Er Haanden, trykt mod hendes Varm.

Saa staaer hun død et Dieblif
 Før hun sit Liv tilbage fik,
 Før atter hun bevidst sig sandt:
 Da — giennem Døren hun forsvandt.

* * *

Det Midnat var. I Borgens Sal,
 Den rigt forgyldte Spisesal,
 Hvis Speile samled som en Krands
 De høie Gandelabrers Glands,
 I Borgens Sal var Taflet dækt;
 Og thyget under Solvets Bægt
 Og under gyldne Skaalers Fod,
 Det bar den rige Overflod.
 Paa Huushovmestrens skænge Bud
 Gik Tjenerstaren ind og ud,
 Og ordned Alt foruden Ord,
 Paa vante Buis, ved Grevens Bord.
 Der er serveert — og stiv som før,
 Til Grevens, til Grevindens Dør
 Nu Castellanen langsomt gaaer,
 Og melder: Taflet dækket staaer.
 Af Salen saa han skrider ud,
 Og hver en Tjener paa hans Bud

Sig fierner samme Dieblif;
 Thi ved Grev Manfreds Hof er Skit,
 Som i hans Aners Tid det var,
 At for det grevelige Par
 Af intet Bidne hørt og seet
 Hvert Aftentaffel staaer beredt.

En Dør gaaer op — hvo træder ind
 Med listende og sagte Trin,
 Og seer sig allevegne om,
 Som frygted hun, at Nogen kom?
 Det Beatrice er, hvis Fod,
 Paa Tærskelen først uvis stod,
 Som nu mod Taslet skrider hen
 Mens rundt hun seer sig om igjen.
 De store Speile gjengav klart
 Det stolte Billed, som i Fart
 Forbi den blanke Flade gled,
 Da over Gulvet let hun skred.
 Ved Bordet staaer hun — Haand og Arm
 Hun hæver hurtig mod sin Barm,
 Og hurtig af det skjulte Hjem
 Hun en Phiole drager frem. —

Igien hun seer sig om — og nu,
 Med eet hun Flasken brød itu,
 Og brændende og luerød
 I Vinens Rumme Giften flød.
 Nu er det skeet — bleg som en Mand
 Hun staaer og ryster paa sin Haand,
 Og fyldt med Rædsel hun sit Blik
 Fra Speilet stift tilbage fik.
 Da rører sig Grev Manfreds Dør —
 Hun fast sig samler; — kold som før,
 Fra Midten af den lyse Sal
 Hun gaaer imøde sin Geinal.

Han træder ind saa høi og stiv
 Og bøier stolt sig for sin Biv,
 Der gi'er ham Haanden let og fri.
 De gaae tiltaffels. Vis à vis
 De sidde ved det runde Bord,
 Og skifte Blik, men intet Ord.
 Paa begges Ansigt og Gestalt
 Det fulde Lys fra oven faldt,
 Men klared ei den mørke Sky,
 Der steg og svandt og steg paany

Paa Manfreds Pande, naar hans Blif
 Til Gjensvar Beatrices fik.
 Med Haanden han tilbage slaaer
 Sit graanede og korte Haar,
 Og over Panden saa igjen
 Den let og sagte glider hen;
 Men Skyggen jages dog ei væk,
 Der svæver om de mørke Træk.
 Han tale vil, men tier dog;
 Det skarpe Blif er kun hans Sprog,
 Naar bittre Smil fra Stund til Stund
 Sig kruse dybt omkring hans Mund. —
 Fra ham hvor reent forskjellig hun!
 Thi hendes Læbe farves rød
 Af en forstærket Purpurglød,
 Og Diet straalet dobbelt Glands
 Ud over Kindens Rosenfrands.
 Som Ibenholt om Alabast
 Sig Haarets Fletning slynger fast
 Om Pandens Bue, hvorfra ned
 En Strøm af Lokker yndigt gled.
 Et Smil, som ei forandres, staaer
 Paa hendes Mund — og stedse, naar

Et Blik han hende faster til,
 Hun smiler dobbelt huld og mild.

Men efter Husets vante Skik
 Hun blander nu Grev Manfreds Drif,
 Og ud af Rummen purpurød
 I Guldpoalen Vinen flød.
 Da staaer hun op, og med sin Mund
 Paa Skømt credentser Bægret hun,
 Hvorpaa med selsomt Diekast,
 Med Armen rolig, Haanden fast,
 Hun rækker ham Poalen hen
 I tilvant Sprog: „Fra Ven til Ven!“
 Grev Manfred heftig griber den,
 Og op han reiser sig, idet
 Nu Beatrice skjælver let.
 „Død for hvert falsk og troløst Bryst!
 (Saa klang hans stærke, dybe Røst)
 Død hver Forræder! Tifold Død
 For Hver, som Tro og Love brød!“
 Med disse Ord han Vinen drak,
 Og ud tilbunds Poalen stak. —
 De sætte begge sig igjen,
 De faste paa hinanden hen

Et tvivlsomt Blik fra Tid til Tid —
 Og begges Kind er nu saa hvid,
 Og begges Dine har en Ild,
 Som Underverd'nen hører til.
 Han tænker kun paa Guidos Mord,
 Paa hendes Brøde, som han troer
 I Diets Angst sig maler nu;
 Hun har en Andens Død i Hu,
 Hun tænker paa Grev Manfreds Liig,
 Hvis Billede hun seer for sig.
 Da hører hun med eet hans Skrig,
 Og skjælvende, med bøiet Krop,
 Paa eengang Manfred springer op,
 Og seer paa Beatrice stift
 Idet hans Læbe stammer: „Gift?“
 „Gift!“ — svarer hun med roligt Smil,
 Men flygter pludselig med Jil
 For ham, hvis Haand nu Dolken drog:
 „Gift, for det unge Liv du tog!“ —
 Han følger hende — Bordets Ring
 De begge hurtig gaac omkring:
 Hun foran, og som Hævnens Mand
 Bagefter han med hævet Haand.

Paa eengang stille dog han staaer,
 Og Dødens Præg hans Ansigt faaer,
 Thi Giften frygtelige Magt
 Til Standsen har hans Hjerte bragt.
 Paa Salens Gulv han styrter ned,
 Hvor sig i Krampe vildt han vred,
 Og kun et Suk — et dæmpet Skrig,
 Og Borgens Herre var et Liig.

Saa stille Alting blev igjen,
 Og pragtfuldt flammer Lysen end
 Fra høie Candelabrers Krands
 Og fylder Salen med sin Glans.
 Men Ratten lig ved Manfreds Fod
 Paa Gulvet Beatrice stod,
 Og lod sit Døie hvile paa
 Hans aabne Mund, af Giften blaa,
 Hans brustne Blik, der endnu saae,
 Mod hende truende og vist.
 Mørkt flammer hendes Døies Gnist
 Som Gjensvar — og paa 'Eiget kun
 Med hævnfyldt Hjerte faster hun
 Endnu engang et haanligt Smil —
 Da vender hun sig bort med Jil

Og griber Faklen med sin Haand;
 Og nu som Hadets vilde Aand,
 Paa hurtig Fod fra Sted til Sted
 Hun giennem Salen iler ned,
 Og tænder allevegne an
 Tapetets damascklædte Aand —
 Alt fænger — blusser op paastand;
 Thi Stoffet nærer Flammen, som
 Snart hele Væggen løber om.
 Snart fanger Loftets Buer Ild,
 Mens Beatrice laaser til
 Hver Udgang, som fra Salen gaaer.
 Nu ved den sidste Dør hun staaer,
 Og sidste Gang sit Blik hun slaaer
 Som triumpherende omkring
 I Luens vilde Flammering.
 Alt brager Loftet — Ilden alt
 Ned som en Regn fra oven faldt,
 Og som fra Underverd'nens Hjem
 Med Gnister Rogen trænger frem
 I tykke Skyer fra hver en Kant —
 Imellem disse hun forsvandt.

*

*

*

Som før var Alt endnu saa tyst
 I Haven langs med Havets Kyst;
 Som før stod Blomst og Buss og Træ
 Af Borgens høie Muur i Læ,
 Og aanded ud den milde Duft
 I Nattens sommervarme Luft;
 Som før af lette Skyer i Skjul
 Løb Maanens gyldenblanke Hjul
 Den over Nattens tause Hjem,
 Da Beatrice traadte frem
 Af Slottets Dør i Reisedragt,
 Med Rappen over Skuldren lagt,
 Med Hatten, hvorfra Sløret gled,
 Omkring den ranke Skabning ned.
 Et Dieblif hun stille stod —
 Da iulte hun paa hurtig Fod
 Igjennem Havens dunkle Gang
 Til Maalet for sit Hjertes Trang.
 Men da hun Løvet gif forbi,
 I søde Toner løstes fri
 Just Nattergalens Melodie;
 Og da ved Off'ret nu hun stod,
 Og saa det svømme i sit Blod,

Imens fra Buxten atter klang
 De længselfulde Toner's Sang:
 Da styrted hendes Taarer frem,
 Og Sukke blandte sig med dem;
 Da med et qvalt og dæmped Skrig
 Sank selv hun ned ved Guidos Liig.
 Fast slynged hun om ham sin Arm,
 Stærkt knuged hun ham til sin Barm,
 Med hede Taarer væded hun
 Hans kolde Kind, hans blege Mund.
 Hun strøg hans Lokker med sin Haand,
 Hun kaldte kjærligt paa hans Aand,
 Hun nævnede med Suk hans Navn
 Idet hun aabned ham sin Favn,
 Og bød hans kolde Hjerte Trost
 I Hvilen ved det varme Bryst.
 Dmt trykkede hun tusind Kys
 Paa Diet, som hun lukte nys,
 Og bad saa atter om et Blik
 Mens Stemmen taareqvalt forgik.
 „Et Blik endnu!“ — saa sukked hun —
 „Gengang endnu — o Elskte! kun
 Gengang endnu til Dval og Lyst
 En sagte Gjenlyd af din Røst!“

Saa laae hun med ham Barm ved Barm,
Saa hviled i hinandens Arm
Med deres Brødes bittre Løn
Nu Livets Datter, Dødens Søn.

En Larm, der lød fra Borgens Tind,
Nu vakte Beatrices Sind,
Et blandet og forvirret Skrig,
Der gjennem Lufsten trængte sig,
Gav atter Styrke hendes Aand,
Gav atter Kraft til hendes Haand,
Der greb om Dolken, som hun bar
I Barmens Bælte. Hurtig skar
En Lof hun af det lyse Haar,
Der sig om Guidos Kinder slaaer,
Og dyppet i hans unge Blod
Hun trykked længe den imod
Sin hede Læbe med et Smil. —
Da reiser hun sig op med Jil,
Thi ned fra Borgen, mørk og høi,
Forstærket lyder Larm og Støi,
Og i et vildt og angstfuldt Skrig
Nu hundred Stemmer blande sig.

Stærkt brager Slottets høie Tag,
 Og Røgens Maafer, .Lag paa Lag,
 Sig trænge pludselig nu frem
 Hvor kun en Aabning er for dem.
 Hver Bølge høit i Luften slaaer;
 Og som en samlet Svile staaer
 Den sorte Røg nu lodret op,
 Og rører Skyen med sin Top.
 Da funkled Beatrices Blik —
 Dets sidste Straale Guido fik.

Hun flygted bort paa hurtig Fod,
 Med Sjælen truffen i dens Rod,
 Med Hjertet som et stormfuldt Hav,
 Der Lynets Binger Tanken gav.
 Hun iilde langs med Havets Bred
 Paa Sandets hvide Flade ned,
 Hun standsed ikke paa sin Bei,
 Hun agted Havets Bølger ei,
 Der hendes Fodder væded tidt;
 Hun sagtned ikke sine Skridt
 Naar Tang og Stene spærred til
 Den ode Sti, hun vandre vil.

Hun gif som dreven af en Magt,
 I dybe Tanker, uforsagt,
 Paa iilsom Fod, med Blikket fast,
 I Matten frem foruden Rast.
 Hun kom til Høien, hvorfra tidt
 Et Klæde, flagrende og hvidt,
 Til Guidos Die havde sendt
 Et Budskab, kun af ham erkjendt.
 Hun steg ad Skrenten hurtig op,
 Hun stod paa Høiens bratte Top;
 Tilhøre dreied hun sit Blif;
 Og med et Suk isyne fik
 Hun Ridder Albas fjerne Borg.
 Hun vendte Diet bort i Sorg,
 Og skued til den anden Kant,
 Hvor hendes Yndling Døden fandt.
 Hvad seer hun der? — Hvi straalers nu
 Som deelt imellem Fryd og Gru
 Det sorte Dies stolte Blif,
 Hvis Stjerne nys i Sorg forgif?
 Ha! Manfreds Borg ei meer er til;
 Kun Tønder er den for en Ild,
 Hvis ene Flammevinge slaaer
 Mod Himlen, mens den anden naaer

Ud paa det dybe, stille Hav,
 Der Billedet af Euen gav. —
 Og stedsse vorer Ildens Krands,
 Og hele Himlen faaer en Glands
 Lig Morgenrødens Rosenfkin;
 Og svunden hen er Maanens Kind,
 Fordunklet af den stærke Magt,
 Der fylder Natten med sin Pragt.
 Jord, Hav og Himmel — Alt omkring
 Er kun et Speil af Euens Ring,
 Der fyldest af en fulsort Damp,
 Med Flammen gnistrende i Kamp.
 Saa raser Ilden — frygtelig
 I Frihed Baalet hæver sig,
 Mens endnu Beatrices Fod
 Som bunden fast til Jorden stod.
 Da løstes den paa eengang brat —
 Og atter eensom og forladt
 Hun flygter ud i Mulm og Nat.

Lang Tid gif hen — Ar efter Ar,
 Den Elægt, som lever, alt forgaaer,
 Og alt en anden vorer frem,
 Som kalder denne Jord sit Hjem.

De rulle hen de lette Aar,
 Og andre Former Verden faaer,
 De samme dog endnu som sidst.
 Thi nu er Træ hvad før var Kvist,
 Og hvad der før en Spire var,
 Alt sine Frugter baaret har.
 De svundne Dages stærke Mand
 Staaer boiet nu paa Gravens Rand;
 Den unge Pige, let af Sind,
 Der fløi i Dands med Rosenkind,
 Gaaer nu en Kvinde, taus og sat,
 Af Ungdomsroserne forladt;
 Det skjulte Liv, der til kun var
 I Tanken, som fra først det bar,
 Har faaet Skikkelse, og staaer
 Nu i de gyldne Barndomsaar.
 Den gamle Tid i Dvale faldt,
 Den unge Tid bevæger Alt,
 Det nye Liv, det nye Haab
 Nu fylder Verden med sit Raab. —
 Gang Tid gif hen — Aar efter Aar,
 Hvidt er det forhen dunkle Haar,
 Og blegnet hen som det er Alt,
 Hvad eensgang skjønt og stort blev faldt.

Men ogsaa Eidskabens Magt
 Har sig til stille Hvile lagt,
 Og Blodet, før som Euer følt,
 I Eids lange Strøm er følt.
 Forglemt er Elskovs sømme Graad,
 Forglemt er Hadets bittere Braad,
 Forglemt er hver Begjæring, glemt
 I Hjertets Indre — Alt forglemt.
 Ja, selv den gamle Synd er glemt
 I Mørket, hvor kun Gen den seer;
 For Verden er den Intet meer
 End som et dunkelt Sagn, hvis Ord
 Man neppe hører, neppe troer. —
 Lang Tid gif hen — Alar efter Alar,
 Og lig en Skygge mat forgaaer
 Hvad evig Kraft har skjernet ei,
 Naar Eiden naaer det paa sin Ve.
 Kast kun de stolte Planer ud,
 Du, som har Navn af Jordens Gud!
 Kald Eders gyldne Dromme frem,
 O Stovets Børn! og lev i dem —
 Fryd Jer i Glædens søde Stund!
 Alt er dog Eids Føde kun.

Hvad skaaner den? — Grindring? Nei!
 Selv Mindet sparer Tiden ei;
 Det tæres meer og mere bort
 Lig en forsvindende Accord;
 Det glade Munde maa forgaae,
 Kun Sorgens, Brødens kan bestaae. —
 Lang Tid gif hen — det sidste Aar
 Alt af de tred've nu forgaaer,
 Der randt fra den Tid Manfreds Huus
 Med al dets Herlighed blev Gruus.
 Alt er forandret — svundet hver
 Et Spor af Livets Farve her;
 Ikkun Naturen taler end
 Med samme Toner, samme Sind.

*

*

*

Det var saa stille og saa tyst,
 Det var ei dunkelt eller lyst,
 Det var som mellem Dag og Nat,
 Thi Maanens Glands belyste mat,

Bedækket let af Skyens Flor,
 I Aftnens Time Lust og Jord.
 Den stolte Borg, hvis stærke Fod,
 Sig Havet fordum brød imod,
 Mens ud den over Bølgen saae,
 En sørgelig Ruin nu laae.
 Det dybe Adriaterhav,
 Der gjennem Secler speiled af
 Det høie Tag, det ranke Taarn,
 Gav intet Billed som tilforn. —
 Det var saa stille og saa tyst;
 I Haven langs med Havets Kyst,
 Af Slottets Mure før i Læ,
 Stod. Dvift og Stamme, Bust og Træ,
 Nu vored vildt tilsammen op
 Med snoede Grene, Top i Top,
 Og dækked Egnen rundt omkring
 Som med en tæt og løvfuld Ring.
 Kun sagte lusted Vinden varm,
 Kun svagt sig hæved Bølgens Varm,
 Kun mat var Lyset, som nu gled
 Paa Borgens sorte Mure ned,
 Hvor fordum Euen gnaved af
 Den Glands, som Marmorstenen gav.

Rundt om det sunfne, øde Huus
 En Rad af Piller laae i Gruus;
 En eensom Søile ifkun stod
 Ved Borgens mosbegroede Fod,
 Et eensomt Minde kun igjen
 Fra hine Tider, som foer hen.

Nen fra den dybe Huulvei, som
 I Bugter løber Muren om,
 En dunkel Skikkelse nu kom.
 Det var en Qvinde, mat af Aar,
 Med bøiet Hng og graanet Haar,
 Der sneg sig hen som mod sin Grav
 Med Haanden støttet paa en Stav.
 Ald Veien frem til Havets Bred
 Imod den store Steen hun skred,
 Og satte der sig langsomt ned.
 Silvenstre Søen rolig laae,
 Og ligesfor hun Vorgen saae,
 Med Landets flade, frumme Kyst,
 Hvor Havet hvilede sit Bryst. —

Dybt bøiet længe taus hun sad,
 Da skilte Himlens Skyer sig ad,
 Og langsomt nu fra Bølgens Top
 Sit mørke Blik hun hæved op,
 Mens i sit Bryst, af Sorger trangt,
 Hun drog et Suk saa dybt og langt.
 Med Diet fulgte Maanens Skin
 Hun gjennem Borgens Vindver ind,
 Rundt i de øde Sale, hvor
 I alle Kroge Møsset groer;
 Saa vendte hun igjen sit Blik,
 Og over Søen ud det gif,
 Og ad de flade Kyster ned,
 Fra Plet til Plet, det stille gled.
 Dybt sukked atter hendes Aand,
 Og sagte skjælved hendes Haand,
 Og hendes Ansigt hæved sig
 Et visstent Blad i Farve lig.
 Om Mundens slappe Træk et Spor
 Af Kummer talte uden Ord,
 Og Pandens dybe Furer bar

Den samme Tale mere klar.
 Det Liv, som fyldte Diet, var
 Kun svage Glimt, der kom, der gik
 I eet og samme Dieblif. —
 Saa sad hun — frem for sig hun saae,
 Mens Haarets Loffer askegraa,
 Et Spil for Lustens lette Vind,
 Hang ned om hendes runke Kind;
 Mens af og til, fra Stund til Stund,
 Mod Borgen — mod den dunkle Lund,
 Og imod Søen ud igien
 Hun dreied Diet langsomt hen.
 Saa sad hun taus i Maanens Skin;
 Hvad end hun veied i sit Sind,
 Om Savn, Grindring, Sorg og Skræk,
 Det kjendtes ei paa hendes Træk;
 Thi paa de kolde Former seer
 Man Sjælens Farver ikke meer.
 Det Billed, hendes Afsyn bar,
 Ei Livets eller Dødens var;
 Det var den dybe Træthed kun,
 Der i et Suf fra hendes Mund

Sig vendte nu mod Borgens Steen:
O, laae som I nu mine Been
Hensmuldred dybt i Gravens Bo!
O, var jeg død! saa fik jeg Ro.

W e s t a l i n d e n .

Ned over Tiberen og Romas Høie
Sit første Lys nu sender Dagens Døie,
Dg farver med sin Straale Bjergets Top;
Mod Morgensolen flyver Fuglen op,
Hvor ingen Vægt dens Bryst og Vinge tryger
Mens for den unge Dag sin Fryd den synger.
Fra Bjergets Sti, hvor Mølen har sin Gang,
Igjiennem Luften lyder Klokketlang;
Fra Dalens Bei, hvor Hjorden gaaer forbi,
Blidt toner Hyrdesløjten Melodie;
Fra Skovens fjerne Lunde Hornet klinger,
Dg giver Hindens lette Fodder Vinger.
Alt vækkes i den unge Morgenstund,
Alt lever op, paa Bjerg, i Dal, i Lund,
Alt rører sig langs Tiberflodens Sider,
Hvor mellem Siv den gule Bølge glider.

Hist roer en Fisker — hist paa Bredden staaer
 Hans Biv med det kastaniebrune Haar;
 Den lille Søn, som nys hun holdt ved Barmen,
 Hun løfter nu mod Solen høit paa Armen.
 Og hist fra Hyttens Dør, hvor Duggens Graad
 Paa Mossset og paa Græsset perler vaad,
 De muntre Børn paa Engen ud sig skynde,
 For strax med Leg nu Dagen at begynde.

Dog medens udenfor den store Stad
 Hvert Hjerte rører sig og svulmer glad,
 Og Alting drifter Liv af Lysets Kilde,
 Hvi drager gjennem Byen nu saa stille
 Fra Vestatemplet, fra Gudindens Hjem,
 Den tause, sørgeklædte Skare frem?
 Hvi gaae Victorerne med Ho'det bøiet?
 Hvi vandre Præsterne med Graad i Diet
 I Glandsen af den friske Morgensol
 Omkring den tættillukte Bærestol?
 Hvi lyde foran Toget nu de bange,
 De dybe, ængstelige Sørgefange? —
 Af, bag sit dunkle Forhæng Vaaren har
 Det levende og dog saa stumme Svar:

Der slutes Fulvia, den unge Dvinde,
 Bestemt til Gravens rige Offer, inde;
 Der bæres Vestalinden til sin Død .
 Fordi sit Løfte og sin Gød hun brød, 1)
 Mens hist paa Torvet, som til Templet støder,
 Nu hendes Elsker — nu Marcellus bløder.
 Men længer frem i Stilhed Toget gaaer,
 Og hver en Romer, det paa Veien naaer,
 Sig slutter sorgfuld til de mørke Rader,
 Der skride langsomt gjennem Byens Gader. —
 Alt den collinske Port, en Bue lig,
 Alt Campus sceleratus viser sig;
 Der Graven er, der er den dybe Gule,
 Som snart den unge Fulvia vil skjule.

Men træd herhen til Gulens bratte Rand,
 Hvor nu det store Baal man tænder an
 Mens fra det Fjerne Toget alt sig nærmer.
 Her hviler Løstets Lem, som Graven skjærmer,
 Og som, naar cengang den er lukket til,
 Sig aldrig meer for Dagen aabne vil;
 Der Stigen staaer, som Off'ret ned skal bringe,
 Ald hvilken aldrig meer hun vil sig svinge

Op til den Verden, hvorfra bort hun gaaer.
 Her — dybt paa Grottens Bund — en Kvibænk
 staaer, (2)

Og her det lille Bord, hvis Marmorplade
 Nu bærer Skaalen og de gyldne Fade,
 Der gjemme Vand og Olie, Mælk og Brød,
 Den bittre Næring for en langsom Død.
 I Krogen hist den matte Lampe hænger;
 Den gyldne Dag nu reent dens Glands fortrænger,
 Men o, det varer kun en søie Stund,
 Da vil den lyse flart i Hulens Bund;
 Høit vil den flamme, naar først Graven lukkes,
 Før den gaaer ud — før den for evig slukkes.

I langsom Gang sit Maal nu Toget naaer;
 Paa Jorden sættes ned den lufte Vaar,
 Og medens Folket Gravens Rand omringer,
 Med dæmpet Stemme Sørgechoret bringer
 Ved Floiternes den melankoliske Klang
 Til Vestas Guddom en Forsoningsang.
 I Baalet Pontifer sit Offer gyder,
 Og Chorets sidste Klagetone lyder
 Endnu da Vaarens Forhæng drages af,
 Og Fulvia nu vandrer til sin Grav.

Med sænket Hoved Jorden hun betræder,
 Af Sløret dækket, i de hvide Klæder
 (Den ubesmittede Gudindes Dragt)
 Og i den purpurøde Kappes Pragt;
 Og som en Støtte staaer hun taus og stille
 Paa Grændsen nu, hvor Liv og Død sig stille.
 Ei mindste ydre Tegn paa hende var,
 At endnu Livet i sit Bryst hun bar;
 Ei mindste Suk, ei mindste Skjælven bringer
 Et Budskab om at Smerten hende tvinger.
 Da træder Præsten til — og let hans Haand
 Om hendes Hoved løser Slørets Baand
 Og Kjæden, der om Halsen rundt sig vinder —
 Og pludselig, som naar en Sky forsvinder,
 Fra Bestalindens Pande Sløret gled,
 Fra hendes Skulder synker Kappen ned.
 O see, hvor ung og skøn! — En Genius lig
 Der ved sin egen Grav hun hæver sig
 Til Døden viet og mod Mørket bøiet;
 Paa Jorden fæster stirrende hun Diet,
 Mens Sorgens lange Slor, det dunkle Haar,
 Om hendes marmorhvide Kind sig slaaer.
 Fast om den ene Haand den anden holder,
 Men ingen Bøn som fordum nu dem folder,

Bevidstløs Skræk dem ene binder fast —
 Da løfter hun sit Hoved høit i Hast,
 Og med sit Dies halvudslukte Luer
 Omkring i Kredsen hun forvirret skuer,
 Og Hver, som seer det, i sit Hjerte gruer.
 Paa eengang dog faaer Liv det døde Blik,
 Thi sin Bevidsthed hun paa eengang fik;
 Paa eengang zittre let de hvide Kinder,
 Og op af Sneen vore Sjælens Minder
 Til friske Roser i en Purpurfrands,
 Der giver Læben Liv og Diet Glands.
 See, hvor bevæget, af Grindring varm,
 Nu Tanken flyver høit med hendes Barm!
 See, hvor igjen, som Echo af en Klage,
 Den synker mat og døende tilbage!
 Dybt hendes Hoved sænker sig igjen,
 Og til sin aabne Grav hun træder hen,
 Af Præsten stottet, som den Svage fører.
 Det første Trin af Stigen hun berører,
 Da staaer hun atter stille — Dødens Chor
 Til hende taler med de sidste Ord:

Nu svinder Verden for dit Blik,
 Og Lyset brat forgaaer;

Den Sol, hvis Straale nys du fik,
 Dig aldrig mere naaer.
 Og aldrig meer din unge Kind
 Skal rødme frisk og varm
 Ved Mødet med den Morgenvind,
 Som hæver nu din Barm.

Al hver en Stjernes Glands forladt,
 Ud Gensomhedens Bei
 Du vandrer til den dybe Nat,
 Som Maanen klarer ei;
 Og naar i Mørket længer frem
 Du gaaer med ængstet Aand,
 Du banker paa det sidste Hjem
 Med en asfægtig Haand.

Da aabne Dodens Porte sig,
 Og Skyggers lette Chor
 Som deres Søster hilse dig
 Med toneløse Ord.
 I stille Angst da slaaer dit Bryst,
 Og dybt endnu engang
 Du sukker efter Livets Røst,
 Som her paa Jorden flang.

Gen Trost dog gjemmes for din Bæ,
 Endnu er Naaden til;
 Thi Vestas Lampe skal du see
 I Døden straale mild.
 Til den dig føre vil en Gud,
 Og luttret i dens Skin,
 Mens hver en Brøde brændes ud,
 Gaaer du til Hvilen ind.

Her Choret taug — og Vestalindens Fod,
 Der ubevægelig paa Stigen stod,
 Dens næste Trin nu skjælvende berører;
 Og nu en Tone lig, hvis Klang man hører
 At svinde langsomt meer og mere hen,
 Saa svandt for Alle Fulvia igien.
 Først — medens ned hun steg i Taushed stille —
 Først tabte Blikket hendes Fod, den lille,
 Saa af den ranke Skabning Meer og Meer,
 Til sidst det fagre Hoved kun man seer.
 Da standsed hun med eet — og hendes Die
 Sig vendte uvilkaarlig mod det Høie,
 Mod Himlen og mod Solen med et Blik,
 Hvori sin Glands af Døden Livet fik.

Kun et Secund det vared — dog det glemte
 Et evigt Minde, som man aldrig glemte:
 Da svandt det bort; til Dybet Bei det fandt,
 Og Diet, Panden, Lofferne forsvandt.

*

*

*

I Grotten Vestalinden sidder stille,
 Og Lysets Straaler seer endnu hun spille
 Igiennem Hvælvingens det aabne Tag
 Som lifligt Gjenstien af den unge Dag.
 End seer hun Stigen — end kan hendes Dre
 En Gjenklang af de mange Stemmer høre,
 Der over Jorden blandes til et Chor.
 Som afgang Liv og Død af disse Ord
 Hun lytter efter dem, og hendes Dine
 Med anspændt Kraft betragter Stigen nøie.
 Da drages den paa eengang op — og i
 Slaaer Hulens Lem; og pludselig forbi
 Er hver en Glands, som over Jorden lyser,
 Og paa sit Leie Vestalinden gyser.
 Ned var hun sunken som af Døden rørt,
 Hvis ei endnu en Lyd hun havde hørt,
 Der fængsler Tanken, og den dobbelt skrækker;
 Thi hør, hvor Graven nu med Jord man dækker!

Hør Lyden af de tunge Spaders Slag,
 Der gjør et Bolværk mellem Nat og Dag!
 Hør som en dæmpet Torden nu et Bulder!
 Den kæmpestore Steen man langsomt ruller
 Hen over Hulen som en evig Vagt
 For Livet, der i Graven ned er lagt.

Med eet er Alt saa stille og saa rolig;
 Ei mindste Lyd sig nærmer hendes Bolig,
 Ei mindste Gjenklang meer af Verdens Rost.
 Mildt flammer Lampen dog endnu som Trøst,
 Og dybt fra Krogen, som dens Straaler smykke,
 Den kaster skarpt paa Grottens Bæg en Skygge
 Af Bestalindens yndige Profil,
 Af hendes Lokker, fæstet med en Pæl.
 Og halv i Tanker Fulvia sig vender
 Mod Væggen om, hvor hun sig selv erkjender,
 Og med et Suf i denne Skygge seer
 Et Billed af hvad aldrig klares meer.
 Stærkt skjælver Skyggen medens saa hun sukker;
 Og Fulvia bøier sig — og Skyggen bukker
 Paa samme Tid som hun sin Pande ned,
 Og langsomt ad det stille Hvilested,

Sig Brudens Leie smykt med Tæpper hvide,
 Den glider hen ved Vestalindens Side. —
 O, ganske eensomt Mennesket er ei!
 Staaer han i Lys, er Skyggen paa hans Lei,
 Og viser ham hans eget dunkle Billed;
 Er dybt i Nat og Mørke hen han stillet,
 Da træder frem hans inderste Gestalt,
 Tillive ved de klare Tanker kaldt;
 Thi mod Alverdens Lys er han en Skygge,
 Mod Dødens Mørke dog en evig Psyche.

Men paa sit Leie Fulvia nu hviler,
 Og uophørlig hendes Tanke iler
 Fra Dødens Stilhed op til Livets Arm;
 Naar der i Lysets Glands den flyver varm
 Og lever om igjen de fordums Dage,
 Da doer med eet dens Toner hen i Klage,
 Og som en anskudt Fugl, der Vingen brød,
 Den synker ned i Mørket til sin Død.
 Men atter Fulvia til Liv den bringer,
 Og atter løstes Tankefuglens Vinger,
 Og atter flyver den til Verden frem,
 Og atter sønderknuust den vender hjem.

Til sidst dog af det samme Spil den trættes,
 Til sidst. kun Vestalindens Tanke rettes
 Foruden Styrke, svævende og mat,
 Paa Gravens Stilhed, af hver Lyd forladt.
 Faldt blot et Sandkorn nu, man Lyden hørte
 Naar i sit lette Fald det Gulvet rørte;
 Slog et Insect sin bløde Vinge blot,
 Det i den dybe Stilhed hørtes godt;
 Men ingen Lyd — det er kun Tidens Kilde,
 Der gaaer forbi, og den er evig stille.
 Den bærer vel Alverdens vilde Larm
 Paa sine Bølgers altid fulde Barm,
 Men alt som Livet ned ad Strømmen føres,
 Af Tausgheds stille Aand det let berøres:
 Den fulde Taare bli'er til Veemods Dugg,
 Det stærke Klageskrig bli'er til et Suk,
 Og ned mod Graven flyder Tidens Kilde
 Som nu om Fulvia saa taus og stille. —
 Da griber Medynk med sig selv — en Lyst
 Saa sød som bitter — Vestalindens Bryst;
 Og fra det lukte Die Taaren rinder
 Foruden Hvile over hendes Kinder,
 Og suges af de unge Læber ind
 Som liflig Balsom for det syge Sind.

Hun græder uden Ophor: Fulde, milde,
 Paa Draabe Draabe, hendes Taarer trille,
 Som skulde reent i dem hun flyde hen,
 Og aldrig hæve sig til Liv igjen.
 Endnu hun græd, da Sorgens stærke Klage
 I hendes Sjæl sank døende tilbage;
 Endnu hun græd, da Sønnens stille Nand
 Berørte hendes Nie med sin Haand.

Hun slumred ind — og hen ad Drømmens Bover,
 Som Mindets blege Maane svæver over,
 Tilbage i sig selv hun sagte gled;
 Det Dække, der om Dagen drages ned
 Imellem Tankens Yttring og dens Kilde,
 Nu løfter sig iveiret tyst og stille,
 Og intet ydre Indtryk fængsler meer
 Den frie Sjæl, som i sig selv kun seer.
 Der — i dens stille, underfulde Rige —
 Der, i fornyet evig Ungdom stige
 De uforgængelige Minder frem;
 Der formes Haabets Billeder af dem;
 Thi altid skjuler sig i hver Grindring
 Get Haab til Lidelse og eet til Lindring;

Der vælder frem den rige Tankestrom,
 Som end sit Liv kun gyder i en Drom,
 Men som bevarer dybt i sine Volger
 Det Kommende, hvis Liv endnu sig dølger.
 Alt hvad den næste Dag skal kalde frem,
 Beredes alt i dette stille Hjem:
 Savn, Sorg, Begjæring, Hvile, Haab og Længsel
 Med alle Spirerne til Lyst og Trængsel.
 — Og Vestalinden sover; Lampens Skin
 Faldt dybt fra Krogen hen paa hendes Kind,
 Paa hendes mørke Lokker, paa de hvide
 Blodløse Læber, dog endnu saa blide.
 Men skjøndt hun ubevægelig nu laae
 Her i den stille Hules dunkle Braa;
 Skjøndt nu en Fange slumrende hun hviler,
 Dog frigjort hendes Sjæl med Drømmen iler.

*

*

*

Hun drømte — mange lange Aar svandt hen,
 Og selv hun seer sig som et Barn igjen,
 Der gjennem Haven, under Træets Grene,
 Med Fuglen paa sin Skulder vandred ene.
 Hun strakte ud sin Haand med Kornet i,
 Og floited, vendt mod Fuglen, sit Pipi,

Og ned den fløi med eet paa lette Ringer,
 Og nød sin Føde nu paa hendes Finger.
 Saa gik hun med sin Fugl i Haven om,
 Bevogtende sin lille Eiendom,
 Og med en Fryd, som kun de Smaa fornemme,
 Hun taler til den med en kjærlig Stemme.
 Da hører hun med eet sin Moders Røst:
 Kom hid, o Fulvia, mit Dies Lyst!
 Kom op mit kjære Barn, min lille Pige!
 Din Fader har et Ord dig nu at sige.
 Hun træder ind i Hallen — Fuglen sad
 Igien paa Skuldren, nipped af et Blad,
 Og som hun selv den seer sig om urolig;
 Thi rundt i hendes Faders stille Bolig,
 Hvor Sværdet kun og Bæven før hun saae,
 En Skare purpurklædte Præster staae.
 Men hendes Fader hendes Haand nu fatter
 Idet han taler: Skuer her min Datter!
 Min lille Fulvia, mit Suses Bør,
 Til Vestas Tjeneste jeg hende vier! (3)
 Ved disse Ord han hendes Mund berører
 Til Afsked med sin Læbe — derpaa fører
 Han hende taus til hendes Moder hen,
 Der favner hende sukkende igjen.

Selv sukker hun, men kjender Grunden ikke;
 Dog pludselig fordunkles hendes Blikke,
 Og hendes Taare flyder meer og meer,
 Da Graad hun i sin Moders Die seer.
 I dette Dieblif sig Fuglen svinger
 Fra hendes Skulder bort paa lette Binger,
 Og rundt hun følger den i Hallen om
 Indtil de begge hen til Døren kom.
 Der fly'er den ud — i Luften høit den stiger,
 Hvor paa sin frie Flugt den hurtig svandt —
 Men i det Samme Dømmens Billed viger,
 Og Synet skifter om, som hende bandt.

Hun drømte. Som en voren Jomfru hun
 I Templet gif den tause Midnatsstund,
 Og skued op til Vestas høie Billed,
 Der tættifløret var paa Altret stillet.
 Foran det, paa den blanke Mormorsteen,
 Den hellige Lampe brændte mild og reen,
 Og klart i Glandsen af dens hvide Lue
 Gudindens rene Haand hun kunde skue.
 Og Fulvia stod taus med sænket Blif,
 Og let i Drømmen forbi hende gif

Den lange Sum af Timer og af Dage,
 Som her i Templets Hal var lagt tilbage.
 De mange Aar, hvori med trofast Sind
 Hun havde vogtet her paa Lysets Efin
 Og offret Dag og Nat til sin Gudinde —
 Dem saae hun atter komme og forsvinde.
 Men nu til Altrets Fod hun træder hen,
 I Lampen gyder Olie hun igjen,
 Saa Luen flammer høit imens hun stille
 Andægtig kysser Vestas Haand, den milde.
 Da var det, som med eet Gudindens Aand
 Gav Liv til Billedstøttens Marmorhaand;
 Thi let den hæved sig, og Elørets hvide
 Og rige Folder Haanden drog tilside.
 Den høie Støtte, før saa kold og stiv,
 Med eet bevæged sig i yndigt Liv:
 Glædes farved Marmorfinden, Læben smilte,
 Og Diets Lys paa Vestalinden hvulste,
 Der knælte taus, mens hendes Sjæl og Bliif
 Tilbedende op til Gudinden gif. —
 Men Vesta løfter atter Haanden stille,
 Og hendes Stemme lød med Toner milde:
 O Fulvia! min Datter, hvem jeg saae,
 For mine Fødder tidt, naar her du laae

I Maltens taufe Stund, og Bønner hæved
 Til mig, der skjøndt usynlig dig omsvæved.
 O Fulvia! din Billie den er skeet;
 Thi uden Glor du har mit Mafyn seet,
 Og for dit Die staaer jeg aabenbaret.
 Men fom min Raade her du har erfaret,
 Saa vær mig altid tro paa denne Jord! —
 Dybt bæved Fulvia ved disse Ord —
 Hun vendte sig — og i det Samme stilled
 For hendes Sjæl sig frem et andet Billed.

Hun drømte. Over Himlen Maanen gled
 Og kastede sin Glans paa Lunden ned,
 Paa Myrthen og Gypressen, der sig bukked
 Til Kilden ned, hvor Nattergalen fluffed.
 Selv fulgte hun de lette Bølgers Strøm,
 Og vandred eenfom i sit Hjertes Drøm,
 Snart smeltet hen i Lyst, og snart urolig,
 Igjennem Lundens halvoplyste Bolig.
 Da skjælved pludselig Gypressens Top,
 Da løfted hurtig hun sit Die op,
 Og see, paa Bækkens anden Bred, i Flammen
 Af Lunas Straale, lænet op til Stammen

Den unge Ridders Skikkelse hun saae,
 Ham, som i lang Tid Hjertet glemte paa.
 Som tvende Lys til eet sig sammen foie,
 Saa mødtes her paa eengang begges Døie,
 Og begge verled her med stille Røst
 Savn imod Haab, og Sorger imod Trøst.
 De vandred hen hvor Kildens Bølger glide,
 Hun paa den ene, paa den anden Side
 Marcellus, der om hendes holdt sin Haand,
 Og danned over Kilden saa et Baand,
 Der fast forened dem, hvem Skjæbnen vilde
 For evig fjerne og for evig skille.
 Saa vandred de, og kom til Broens Steen,
 Og fast omslynged' stod de To som Een:
 Een Aand kun boede i dem, een var Flammen,
 Da deres Blik og Læber smelted sammen.
 Men af sin Barm en Ring Marcellus trak,
 Som han paa Vestalindens Finger stak
 Med disse Ord: dig, Lunds stille Skygge!
 Og dig, o Lina! jeg betroer min Lykke.
 Da lod i Drommen Fulvia hans Ring
 I Bækken falde — pludselig omkring
 Marcellus vendte sig, og i det tykke
 Og dunkle Løv hans Billed som en Skygge

Gled meer og meer tilbage. Selv hun stod
 Med Stræf i Sjælen, med en bunden Fod,
 Der vilde følge ham, men mægted ikke.
 Og mere fiern ham skued hendes Blikke,
 Og mere mørk blev Skoven — Maanens Kind
 I Skyens sorte Slør sig hylled ind,
 Mens nærmere hun Stormens Brusen hørte.
 Alt rørte sig, kun hun sig ikke rørte;
 Alt sig bevæged — hun alene stod
 Kun ubevægelig med lænket Fod,
 Og saae den Elskede tilsidst forsvinde —
 Men i det Samme verled Sjælens Minde,
 Thi Drømmen skifted om i hendes Sind.

Hun drømte. Ved de blege Stjerner's Skin
 Hun vandrer gjennem ubekjendte Egne;
 Og Alt er tomt og mørkt — og alle vegne
 Kun Død og Undergang hun skue faaer.
 Foran et Tempel i Ruiner staaer
 Hun nu, og Tagets sammensunkne Vuer
 Og brudte Piller hendes Dæksvær,
 Thi af det stolte, soileklædte Huus
 Den ene Halvdeel ligger her i Gruus.

Alt synes hun, at her hun skulde kjende,
 Men hver Grindring flygter bort fra hende
 Just naar den vaft i Sjælen tale skal.
 Dog see! ud af en marmordæft Portal,
 Der endnu staaer, omringet af Ruiner,
 En Kvinde træder frem med strenge Miner,
 Med stolt Gestalt og majestætisk Gang,
 Og truende og langsom Stemmen klang:
 O Fulvia! Hvi staaer du her saa stille
 Og seer paa Templets sønderbrudte Pille,
 Og paa den sunkne Bygning, før saa stærk?
 Du Daare, skuer kun dit eget Bærk.
 Thi her stod Vestas Borg — her Solen tændte
 Den rene Flamme, som paa Altret brændte,
 Hvis Lue nærer Livet overalt; (4)
 Men du har Flammen slukt! og Templet faldt
 I samme Stund — dog endnu staaer din Dommer:
 See bag dig, Fulvia! Din Straf den kommer.
 Og Fulvia i Drømmen saae sig om,
 Og see, et Sørgetog nu langsomt kom
 Den over Sletten — og mod Templets Pille
 Det skred som Døden frem, saa tyst og stille.
 Foran man bar en Baare, bred og stor,
 Bedækket af et dunkelt Sørgeflor,

Der, medens Toget tæt forbi nu skrider,
Paa cengang løstes og tilside glider.
Der laae Marcellus i sit Blod — hans Træf,
De for saa fagre, stivned var i Skræk;
Hans unge Legeme, til Bolig dannet
For Styrke og for Skjønhed, herligt blandet,
Laae sønderslidt, berøvet al dets Pragt,
Eg Skovens Stamme ved Orkanens Magt.
Men Fulvia i Rædsel om sig vender,
Og pludselig nu Skikkelsen hun kender,
Der end ved Templet stod med hævet Haand.
O Besta! O Gudinde, tag min Aand!
O, røv det rige Offer ud fra Døden!
Min være Straffen, thi kun min er Brøden!
Saa raaber hun; og sønderknuust hun ned
For sin Gudindes rene Fodder gled —
Men op hun slaaer sit Die — endt er Blunden;
Hun er alene; Drømmen er forsvunden.

*

*

*

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig,
Og seer omkring i Hulen som et Liig,
Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
Men Intet dog af Verden mere fatter.

Som Hjulet dreies i en evig Ring,
 Saa ruller hendes Die vildt omkring
 Blandt Syner, der med Drømmen end sig blande.
 Med Haanden stryger heftig hun sin Pande,
 Som for paany i Sjælens skjulte Hjem
 At kalde Tanken til Bevidsthed frem.
 Saa sidder hun — med eet da Diet standser,
 Med eet faaer atter Liv de døde Sandser,
 Og Livets Straale, Dødens hele Skræk
 Sig maler atter af i hendes Træk.
 Marcellus! — sukker hun — var det dit Billed,
 Som sig i Drømmen for mit Die stilled?
 O Elskede! var det dig selv jeg saae,
 Da sønderknuust og blodig der du laae?
 Ved dette Suk sig hendes Blik forandrer,
 Og ned fra Leiet springer hun, og vandrer
 Med snare Skridt, snart flagende, snart stum,
 Frem og tilbage i det snevre Rum.
 Nu staaer hun stille — nu sin Haand hun strækker
 Mod Gravens Loft iveiret — nu bedækker
 Den atter hendes Pande — nu den slaaer
 Tilbage hendes lange, spredte Haar,
 Mens fyldt med Rædsel hendes Die skuer
 Den mod den dunkle Lampes svage Luer.

Da farer gysende hun op igjen;
 Til Olieskaalen let hun iler hen,
 Og med dens rige Kraft hun atter tænder
 Den matte Straales Liv, saa høit den brænder.
 I Tanker reent fortabt nu der hun staaer;
 Jo høiere den stærke Flamme slaaer
 Og farver Loft og Bæg med sine Luer,
 Jo mere klart ved dem sin Grav hun skuer,
 Desmere svinder Livets svage Skin
 I hendes Dø og paa hendes Kind,
 Desmere udtryksløs hun for sig stirrer,
 Desmere hendes Tanke sig forvirrer.
 Da var det som en Lyd foroven lod,
 Det var som Gravens Loft man gjennembrød,
 Og Fulvia farer op, og Døet vender
 Hun efter Lyden, som nu atter ender.
 Hun lytter — dog sig Intet mere rører.
 Høit raaber hun — ifkun sig selv hun hører.
 Stærkt gjennem Hulen trænger hendes Skrig;
 Men Alt er stille — Intet rører sig,
 Og intet Svar igjen fra Verdens Stemme,
 Selv ei det svageste, hun kan fornemme. —
 Da griber Raseriets stærke Haand
 Med sine Ræmpetræster hendes Aand:

Frem og tilbage hun i Hulen render,
 Mens i Fortvivlelse nu hendes Sænder
 Afribe Loffernes den rige Pragt,
 Og Varmens Bælte om den hvide Dragt.
 Høit flyder hendes Bryst mens Diet flammer,
 Og pludselig sig selv og al sin Jammer
 Hun kaster hen ad Hulens kolde Gulv,
 Alt, som en Byrde altfor svær og fuld. —
 Der laae et Dieblif hun som bedøvet,
 Og kolte sine Kinder dybt i Støvet,
 Da sprang hun op med Angst i alle Træk,
 Og Furien fordobler hendes Skræk.
 Stærkt imod Bæggens Steen hun Ho'det støder,
 Saa Pandens marmorhvide Bue bløder,
 Og gjennem vilde Skrig hun laaner Ord
 Til Gumenidernes det skjulte Chor. —
 Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
 Til hver en Tanke døer med hvert et Minde,
 Til dybt i Asmagt, revent bort fra Alt,
 Som død paa Leiets hun tilbage faldt.

*

*

*

Hun slumred ind — og lang Tid laae hun stille;
 Men atter vaagned hun, thi Livets Kilde
 Var ikke standset end i hendes' Bryst.
 Den sundne Verden med dens Qual og Lyst
 Besøgte hende atter — atter næred.
 Hun sine Tanker med en Sorg, der tæred
 Som Ormen Dag og Nat paa Livets Rod.
 Snart brændte høit i Flammer hendes Blod,
 Snart gød sig Dødens Jis i hendes' Marer,
 Snart laae hun rolig, smeltet hen i Taarer,
 Snart stormed i Fortvivlelse hun om
 Og fyldte med sin Jamren Hulens Rum,
 Thi frem for hendes Blik sig atter stilled
 Marcellus' blodige og knuste Billed.
 Da aabned hun med Graad for det sin Favn,
 Da nævned hun med stærke Skrig hans Navn,
 Da sank hun atter, udtømt ved sin Klage,
 Paa Gravens Leie ubevidst tilbage. —
 Saa hengled Dagene — af eens Natur
 Var Dag og Nat; thi Verdenssolens Uhr,
 Der maaler Tiden med den gyldne Viser,
 Og hvert Secund sin store Mester priser,
 Det saae hun ei — det rige Verespil
 Af Lys og Skygge var ei mere til.

Den hele Verdens Glands hun nu kun kjendte
 I Straalen, som en døsig Lampe sendte;
 Den hele Kraft af Livet nu sig bød
 For hende frem kun i et skimlet Brød;
 Den sidste Røst af Livets tusind Stemmer
 Nu i sit eget Suk hun kun fornemmer.
 Alt havde fjernet sig, hvad Verden fik
 Til Lindring i sin Nød: det varme Blik
 Fra et deeltagende og kjærligt Hjerte;
 Det milde Ord, som lindrer hver en Smerte;
 Den omme Haand, den stille Ben, som tager
 Den halve Byrdes Bægt og dog ei klager.
 Hun var alene — dybt i Gravens Skjød;
 Gensom i Sorgen, eensom i sin Nød,
 Gensom ved Alt, hvad Sjælen maa erindre;
 Hun bar en Verden i sit eget Indre,
 Hun mærked endnu Tankens fulde Strøm
 Bevæge sig i Mindets rige Drøm,
 Og Liv til alt det Svundne at forlene;
 Men dog hun eensom var — hun var alene.

Saa hengled Dagene — og Planten lig,
 I Skjønhed svulmende og farverig,

Der visner hen, berøvet Lys og Varme,
 Saa visned i sin kolde Grav den Arme.
 Den rige Varm, den ungdomsfriske Kind,
 Sank under Sorg og Taarer langsomt ind;
 Det sorte Dø med dets dunkle Flamme
 Forstørret fremsteg af sin hule Ramme;
 Det ranke, det ungdommelige Liv
 Faldt bøiet sammen som det brudte Siv.
 Men med de legemlige Kræfter tæred
 Og Bitterheden hen, som Smerten næred;
 Og som et Skib, naar det med slappe Seil
 Mod Havnen glider over Havets Speil,
 Saa hengled Fulvias de sidste Dage:
 Hun saae mod Døden frem — ei meer tilbage.

Og Døden nærmest sig — den Næring, som
 Var hende tildeelt ved den strenge Dom,
 Var længst fortæret, og i Lampens Lue
 De sidste Draaber Olie var at skue.
 Det var just Midnats stille Time, da
 Sit Glør den høie Himmel drager fra;
 Da Jupiter og Venus fra det Fjerne
 Sig begge aabenbare som en Stjerne;

Da begge aabne Menneskenes Bryst
 For Vrens og for Kjærlighedens Lyst,
 Og fængsle hver en Sjæl, hvis Kraft ei sover,
 Og fryde hvert et Blik al Jorden over —
 Men under Jorden Bestalinden laae;
 Læs fra sit Leie hen for sig hun saae,
 Og ingen vilde Smerter meer sig blande
 I dunkle Skygger over hendes Pande.
 Et Udtryk fromt og mildt sig viste kun
 I hendes Blik, om hendes blege Mund,
 Og en forklaret Aand, som Trøst erfared,
 I hendes Afsyn huldt sig aabenbæred.
 Hver Kamp var endt — thi Frede ntrykked nys
 Paa hendes Læber sit Forsoningskys,
 Og med sit Skjold, der fanger Sorgens Pile,
 Ved hendes Fodder stod den stille Hvile. —
 Saa laae hun, midt i al sin bitre Nød
 Et yndigt Bytte for den nære Død,
 En Blomst, saa fin og skær, af Taarer dugget,
 Hvis Krone for den stærke Storm sig bukked.
 Fra hendes Hoved nedgled Haarets Strøm,
 Et Billed af en mørk og svunden Drøm,
 Men hendes Hænder, som til Bøn sig folde,
 Endnu i Døden fast paa Haabet holde.

Hun bad til Vesta: O Gudinde! du,
 Som i min sidste Nød mig skuer nu,
 O Herlige, forbarm dig! Lad mig ende
 Mens denne Lampes Straaler endnu brænde.
 Lad mig i Lyset døe! Lad end min Sands
 Selv naar den slukkes væges, ved din Glands;
 Og som jeg selv dig saae i Aftenrøden,
 Lad mig dit Billed see endnu i Døden!

Og hendes Bøn blev opfyldt. Lampens Skin
 Husvaled end i Døden hendes Sind;
 Og mere høit end før dens Lue brændte
 Da Fulvia sit sidste Blik den sendte.
 Dens Flamme zittred end i frygtfuld Hast
 Da hendes klare, sorte Døie brast;
 Den kasted end sin Glands paa hendes Billed,
 Da Døden Smertens Udtryk blidt formilded.
 Da blussede den op — dens Straale faldt
 Endnu engang paa Fulvias Gestalt,
 Men tabte pludselig sin Glands og Styrke —
 Da gik den ud — og Alt omkring blev Mørke.

Noter til „Vestalinden“.

1) „Fordi sit Løfte og sin Gød hun brød“.

Den Vestalinde, der brød sit Rydsfædeløfte, blev levende begravet paa Campus sceleratus i Nærheden af Porta Colina, og hendes Elsker pidsket tildødt paa Comitium.

2) „Her — dybt paa Grottens Bund — en Svibank
staaer“ o. s. v.

Beskrivelsen af det underjordiske Kammer og de deri værende Gjenstande m. m. er efter Plutark, der i sin Levnetsbeskrivelse over Numa Pompilius omhandler Omstændighederne ved en Vestalindes Henrettelse, hvorved han især udhæver Romerfolkets grændseløse Bedrøvelse.

3) „Til Vestas Tjeneste jeg hende vier“.

Ingen Vestalinde blev yngre end 6, eller ældre end 10 Aar indviet til Vestas Tjeneste. I Templet maatte de tjene 30 Aar, efter hvilken Tid de erholdt Frihed med Tilladelse til at gifte sig — Noget, der dog ansaaes uheldbringende for Vestalinden selv. — Istedetfor Somfruer toge Grækerne Enker til Præstinder.

4) „Ihi her stod Vestas Borg — her Solen tændte
Den rene Flamme, som paa Altret brændte,
Hvis Lue nærer Livet overalt“.

Naar den hellige Ild gik ud, maatte den kun antændes
igjen ved Hjælp af Solens Straaler og et Brandspeil. Det
sidste Vers har Hensyn til det Mysteriøse i Vestadyrkelsen, der
rimeligviis havde en langt dybere Betydning, end i Alminde-
lighed antages.

. Slaven.

Høit imod Nord og fiernt mod Øst,
Dybt i Siberiens Klippebryst,
Hvor Kulden som en mægtig Last
Om Jordens Sider knuger fast,
Hvor dækket til af Is og Sne
Den lange Vinter er at see,
Hvor Dagen ruger kort og mørk
Paa Landets grændseløse Ør,
Hvor Fjeldets sneebedækte Tind
Er Speil og Grav for Solens Skin,
Hvor Floden baner iisbelagt
Sig tordnende sin Vej med Magt,
Hvor Skoven, mørk og milelang,
Af Fuglesløiter aldrig flang,
Hvor Ulveslokkens hæse Skrig
Af Graven falder frosne Liig

Mens Bjørnen gaaer paa Rov sin Gang —
Der ligger Scenen for min Sang.

Men over Jorden er den ei;
Nei, følg mig gjennem Bjergets Bei
I Hulen ind, til Svælgets Rand,
Hvor Dybets Brønd du skue kan.
I Kurven stig! Grib Ræden fat,
Der ovenfor nu løsnes brat,
Thi Reisen gaaer til Mulm og Nat.
Gen Favn du synker — atter en
Ned fra den faste Klippesteen,
Og raslende med større Hast
Snart Lænken glider med sin Last.
Forbi du Klipper farer nu,
Hvis Nærhed fylder dig med Gru;
Med Møie gaaer dit Aandedrag,
Dit Hjertes Kraft er slap og svag,
Thi hvert et Glimt af Lys er slukt
For dig paa denne tause Flugt.
Foroven, om dig, Morke kun,
Forneden gaber Svælgets Bund;
Hvis Lænken brast, hvis Krogen gled,
Du styrted hundred Favne ned

Den skarpe Klippevæg forbi:

Dit Bryst var knuust — din Sjæl var fri!

Paa Svælgets Bund din Fod nu staaer.

I hvalte Gange frem du gaaer,

Og ved de matte Campers Skin

I Bjergets Dyb du vandrer ind,

Hvis Svælving lyder ved dit Trin.

Snart ligger Hulen for dig fri,

Snart risler dig en Bæk forbi

Og deler Veien for dit Skridt;

Snart sænker Loftet af Granit

Sig lodret paa dit Hoved ned,

Snart danner det en Bue bred,

Mens ud og ind sig Gangen snoer,

Just som i Sandet Slangens Spor.

Du vandrer nu i Malmets Hjem,

Thi allevegne glimte frem

Ved Campernes det svage Skjær

De rige Klarer fiernt og nær;

Og allevegne sees en Hær

Af Mænd, som med arbeidsom Haand

Forstyrre Bjergets stille Land.

Men disse Mænd i Jern og Baand,

Hvor kom de fra? Hvad samlede dem
 I dette Jordens dybe Hjem? —
 Fra Vesten som Forviste kom
 De hid; at lide deres Dom,
 Den strenge Dom, meer haard end Død,
 Som rev dem op fra Hjemmets Skjød
 Og Livets Rødder sønderbrød.
 Med Panden furet, Blikket vildt,
 Fra Verden og fra Lyset skilt,
 De trælle her ved Nat og Dag
 Til deres sidste Mandedrag;
 Med Jern i Haand og Jern om Been
 De bryde sønder Bjergets Steen,
 Med Sjælen mørk og forrigfuld
 De drage frem af sorten Muld
 Den rige Erts, det lyse Guld.
 Høst lyde deres Hammerslag
 Besvarede af Hulens Brag;
 Høst, lænkede til Karren fast,
 De trække frem den tunge Last;
 Høst, samlede i en talrig Flok
 Om den uhyre Klippeblok,
 De gjennebbore Fjeldets Steen.
 Af Borets Gange lades een,

Dg hurtig flygter hver en Mand
 Idet nu Minen tændes an —
 Hør Bjergets frygtelige Brag!
 Hør Buldret, lig et Tordenslag!
 Hør Echo! Frem af Hulen sprang
 Det dundrende; — fra Gang til Gang,
 Lig Drønet af Kanonens Rør,
 Det ruller hen og langsomt døer.

* * *

Til Grotten hist, der hvælver frit
 Sit Loft paa Piller af Granit,
 Igjennem hvilke Løgtens Skin
 Sin svage Straale kaster ind,
 Nu Slavefogden Iwan gaaer;
 Dg ved hans Side, frum af Aar,
 Med Rinden bleg, med Diet blidt,
 Med Skjægget langt og sølverhvidt,
 En gammel Munk, der, Ranken lig,
 Til Staven trofast støtter sig.
 Fra Skoven, fra hans Hytte, hvor
 Han lever som en Gneboer
 Dg dyrker Gud i Gensomhed,
 I Bjerget man ham hentet ned,

Alt bringe med sin fromme Røst
 En Døende den sidste Trøst.
 Thi det er Slavefogdens Pligt
 (En gammel Lov ham byder Sligt)●
 Alt skaffe Slaven, som skal gaae
 Derhen, hvor ingen Bødler naae,
 En Præst, en Grav, et Knippe Straa.

Hr. Pater — Iwan taler nu —
 Snart til dit Nadsel kommer du!
 Der indenfor i Hulens Krog
 Han ligger krummet som en Snog
 Og spæget som en lænket Hund,
 Og venter paa sin sidste Stund.
 Gjør nu Mirakler hvis du kan,
 Thi selv jeg aldrig var istand,
 Hvor sød endog min Tale var,
 Alt faae den mindste Lyd til Svar.
 Og aldrig, skjøndt paa siette Aar
 Han Huusly her i Bjerget faaer,
 Paa intet Sted, til ingen Stund
 Et Ord jeg horte fra hans Mund.
 Saa høit endog han Raffen bar,
 Dog uden Mæle plat han var;

Dg skjøndt min Svøbe han har smagt,
 Har aldrig dog han Tak mig sagt;
 Dg skjøndt med dobbelt Kraft jeg slog,
 Ei mindste Suk hans Læbe drog —
 Spar derfor, Munk, kun al dit Præk!
 Han er saa haard som Hjeldets Bæg.

Saa Iwan talte — bort han gif;
 Men fiernt i Gulen Munkens Blik
 Ulyffens Son isyne fik.

Paa Gulvet i en fugtig Braa
 Krum paa sit Leie Slaven laae,
 Ved Graven selv med lænket Fod,
 Ret som en Mand sig binde lod,
 Naar til sin Flugt mod Lysets Hjem
 Den tager Dødens Binger frem.
 Fra Lampen, ved hans Hoved sat,
 Der faldt en Straale svag og mat
 Ned paa hans lange Hovedhaar,
 Der graanet sig omkring ham slaaer;
 Ned paa hans Pande, paa hans Kind,
 Med dybe Rynker furet ind;
 Ned paa hans blaalig-blege Mund,
 Der talte ei, men zittred kun;

Med paa hans feberhede Blif,
 Der ledte om en Lædskedrif;
 Med paa den kolde Seng, han fik
 Til Hvile for sit Hoved redt:
 Lidt muggent Salm, paa Jorden spredt.
 Saa stille laae han som et Liig;
 Og Munken sagte nærmere sig,
 Men standser atter paa sin Vej,
 Det sidste Skridt han voved ei.
 Thi lig en dødsfudt Svanes Sang
 Fra Slavens Bryst et Suk nu klang,
 Og lig en Bølge steg hans Barm,
 Og langsomt hæved sig hans Arm,
 Men sank saa atter svag og mat
 Som af den sidste Kraft forladt.
 Et Bæld af Kummer var hans Blif,
 Der af Grindring Næring fik;
 En Tavle lig hans Mashed var,
 Der Sorgens Indskrift paa sig bar,
 Den tause Sorgs, der, sluttet ind
 I Dybet af det mørke Sind,
 Dog over Pande, over Kind
 Med skarpe Mærker træder frem,
 Og vidner lydles om sit Hjem. —

Og hvo var han, som hvílte her
 Forladt af Alle, Døden nær? —
 Har gik forbi fra Timen, da
 Sit fjerne Hjem han reves fra,
 Fra Timen, da ved Straffens Dom
 Han hid paa Slavefarren kom,
 Da ind han friede Livets Gjæld
 Og sagde Lysets Sol Farvel,
 Da gjennem Bjerget stille ned
 I Mattens dybe Favn han gled. —
 Her, blandt det mørke Broderskab,
 Stak som en fremmed Fugl han af,
 Og aldrig drak hans Dre Trøst
 Af Bjergets andre Slavers Røst,
 Thi ubekjent for Alle her
 Han gik en Gaade for Enhver.
 I Taushed han sin Byrde bar,
 I Sværmen eensom dog han var,
 I Stilhed ruged Dag og Nat
 Han paa de skjulte Sorgers Skat.
 Saa døde Tiden Kilden lig,
 Der gjennem Sandet sniger sig,
 Der uophørlig gaaer forbi
 Med stille, livløs Melodie,

Saa hengled og hans Tid — den svandt,
 Mens ingen Handling fast den bandt.
 Dog i sit monotone Flud
 Den huled Dag fra Dag ham ud:
 Den fløred til hans sidste Lyst,
 Grindrings Stjerner i hans Bryst;
 Den dræbte Kræften i hans Aand,
 Den lagde Villien selv i Vaand,
 Den gik foruden Fryd og Qual
 (Eg Draaben, der i evigt Fald
 Formaaer at hule Bjergets Steen)
 Sam langsomt gjennem Marv og Been.
 Nat efterhaanden sammen faldt
 Hans høie, kraftige Gestalt;
 Lidt efter lidt som slukt forgif
 Hans bydende og stolte Blik —
 Han drev et Brag paa Tidens Gly,
 Ikkun en Skygge af sig selv.

*

*

*

Men jagte over Slavens Bryst
 Nu lyder Munkens milde Røst:
 Hvo end du er, hvad end du leed,
 En Tilflugt for din Sjæl jeg veed,

Thi giennem bittre Sorger freim
 Gik ogsaa jeg til Fredens Hjem.
 Selv, truffen af Forvilsnings Dom,
 Sid fra mit fjerne Land jeg kom;
 Selv, reven, bort fra Hjem og Slægt,
 Jeg smægted under Trældoms Rægt;
 Selv vandred jeg af Alt forladt
 I Skovens Huler Dag og Nat.
 Dog medens Narene de randt,
 I Trældom her jeg Frihed fandt;
 Fra Skovens tause Helligdom
 Mig Haabet her imøde kom,
 Og talte med en himmelsk Røst
 Til Jordens Smerter i mit Bryst.
 Thi ogsaa mig gav denne Jord
 Gengang sit Løfte og sit Ord:
 Som ung til Friheds Sag jeg svor,
 Som Polak, som Kosciuszko's Ven,
 Til Polens Kamp jeg gav mig hen;
 Men hvad jeg søgte paa min Vej,
 Den stille Fred, den var der ei.
 Først her, af Verden reent forstødt,
 Mit Øie har dens Straale mødt;

Og derfor, Ven, hvad end du leed,
En Tilflugt for din Sjæl jeg veed.

Saa Munken talte — Slaven, som
Til Bæggen havde vendt sig om,
(Ret som hans Sjæl, kun vant til Haardt,
Med Bitterhed sig vendte bort
Fra Tonen af en blød Accord)
Nu pludselig iveiret foer,
Rast op ved Lyd af Munkens Ord.
Kosciuszko! Polen! stammed han —
O Gjenlyd af mit Fædreland,
Der toner her paa Gravens Rand! —
Høit straaede hans Dies Blod
Mens saa han talte — Purpur gød
Sig over Rinden — Taarer brød
I stærke Strømme heftig frem;
Og som hans Hjerte fulgte dem
Og smelted hen i denne Flod;
Og som hans Sjæl sig vugge lod
Af Mindets Bølge, blød og sm;
Og som hans Fortids Haab og Drøm
Fik Liv ved denne Taarestrom,

Saa skued Munken hans Profil
 Forklaret af et stille Smil,
 Saa sad han, skøndt i Jern og Baand,
 Et Billed af en frigjort Land.
 Hans Hoved støtted paa hans Haand,
 Hans lange Lokker, dunkelgraa,
 I Hvile paa hans Skulder laae,
 Hans ædle Ansyn, stolt og blidt,
 I Taarer selv sig hæved frit.

I Taushed stille saa han sad,
 Og Pandens Skyer sig skilte ad
 Ved Mindets smeltende Musik;
 Da løfted han sit tunge Blik,
 Og med sin Haand han Munkens tog,
 Og nærmere ham til sig drog
 Indtil han hvilede ved hans Bryst.
 Den hele Godhed af din Trøst —
 Saa talte han — du kjender ei;
 Thi hvad du været har, er jeg.
 Jeg er en Polak! Jeg som du
 Brod Fædrelandets Baand itu!
 Som du jeg Frihedsolen saae
 I Purpurflammer op at staae,

Og dale, af hvert Glimt forladt,
 I rædselsfuld og bældmørk Nat.
 Som du jeg levet har og lidt!
 Som du jeg kæmpet har og stridt!
 See dette Haar! Snart er det hvidt,
 Skjøndt neppe tred'Ve Aar forgik
 Fra Dagen, da jeg Lyset fik.
 See 'denne krafterløse Arm!
 Hør Dødens Uhr i denne Varm!
 Hvor Tiden nu med stærke Slag
 Mig minder om den sidste Dag —
 Og dog har jeg endnu en Trøst!
 Jeg hviler ved en Broders Bryst;
 Min Læbe, lang Tid sluttet i,
 Endnu engang sig løser fri,
 Thi mine fjerne Brodres Sprog
 Endnu engang jeg hører dog. —
 Gi som den frændeløse Hund
 Jeg vente skal min sidste Stund;
 Gi som et Dyr i eensom Dval
 Mit sidste Suk jeg drage skal;
 Roscius' Ben skal trykke til
 Mit Die, naar det briste vil,

Skal gjemme trofast i sin Favn
 Peter Wysocki og hans Navn! — (1)

Wysocki! — Frihedshelten? — Han,
 Der først af Alle for sit Land,
 Det gamle polske Banner svang,
 Da Friheds Torden sidste Gang
 Fra Weichselfloden vældig klang?
 Der sønderrev med kraftig Mand
 Sver Lænke om sin Moders Haand;
 Der drog sit Sværd og greb sit Spyd
 Ved Klang af Krigstrompetens Lyd;
 Der blandt de Tappre forrest stod,
 Der gav sit Fædreland sit Blod,
 Der segnede tilsidst som Alt
 Da Polens Drn i Støvet faldt? — —
 Ja, ham det var, som nu igjen
 Sank paa sit Leie kraftløs hen. —
 Sit Døie fast han lukte til;
 De gamle Sorgers vante Spil
 Begyndte atter om hans Mund
 Og paa hans Pandes mørke Grund.
 Hans Blæde var et Solglimt kun,

Der trængte gjennem Mørkets Skyer,
 Thi neppe født den atter flyer;
 Hans Kjærlighed, af stærk Natur,
 Var som en fangen Fugl i Buur,
 Thi Friheds Lust og Sol fandt ei
 Til Sjælens Fængsel mere Ve. —
 Saa bandt ei Lænken blot hans Fod,
 Men Sjælens Styrke og dens Mod;
 Ei blot omkring ham Mørket var,
 Men i sit Indre han det bar;
 Ei Kulden blot ham knuged haardt,
 Nei Haabets Vingepar frøs bort,
 Og Bjergets Masse, tung og fast,
 Laae paa hans Hjerte som en Last.

*

*

*

Men Munkens taler atter nu:
 O Ven, en Fremmed er ei du!
 Dit Navn, Wyszocki, har jeg hørt,
 Da det paa Rygtets Vinge ført
 Med Polens Krigsang, stærk og hoi,
 Igjennem Verden herligt fløi.
 Selv her, midt i Naturens Liig,
 Fornam jeg Kampens vilde Skrig:

Jeg hørte om den bittre Nød,
 Jeg hørte om de Tappres Død,
 Om Blod og Jammer tusindfold
 Paa Wolas Skandse, Warschaus Bold;
 Og da jeg hørte Polens Fald,
 Var du og blandt de Dødes Tal!

Saa talte Oldingen med Ild,
 Mens end med Diet sluttet til
 I Hulens natligdunkle Braa
 Med ængstet Sjæl Wyszocki laae.
 Hans Kraft var brudt — Titanen lig,
 Der under Naget vaanded sig,
 Der, boiet under Rjæders Last,
 Til Klippens Top blev smedet fast,
 Var ogsaa han ved Gudens Lov
 For Straffens Ræmpegrib et Nov.
 Men nær Forløsningstimen var;
 Thi Dødens Bægt alt Hjertet bar,
 Og som i Storm et bladfuldt Træ
 Saa skjælved alt hans Bryst og Knæ,
 Og som et Glor der synker ned,
 Alt Taagen for hans Die gled,

Og som en Thy paa langsom Fod
 Sneg Dødens Iis sig til hans Blod.
 Da traf ham Munkens sidste Ord,
 Og fjøndt hans Sjæl fra denne Jord
 Alt halv var revet bort, saa dog
 Ved Klangen af hans Fædres Sprog,
 Ved Mindet om hvad længst foer hen,
 Igien tilbage vendte den.
 Den bragte atter Liv og Kraft
 Tilbage til hver Nerves Saft,
 Den malte atter frisk sig af
 I hver Grindring, som den gav.
 Hans Tanke vaagned af sin Grav,
 Begeistret funklede hans Blik,
 De matte Lemmer Styrke fik,
 Let fra sit Leie op han stod,
 Og mens han stotted sig imod
 Det haarde Fjeld, og mens et Skin
 Af Hulens Lampe traf hans Kind,
 Og lyfte op til Munkens Skræk
 Det Præg, som Døden gav hans Træk:
 Han strakte ud sin visne Haand,
 Og med et Suk dybt i sin Aand
 Han brød den bundne Læbes Baand.

Hvo minder — saa hans Tale klang —
 Hvo minder med den bittre Sang
 Om Blod og Jammer tusindfold
 Paa Polas Skandse, Warschaus Bold?
 Hvo kalder mig tilbage, da
 Just denne Jord jeg flygted fra,
 Og vækker med den svundne Harm
 De fordums Smerter i min Varm?
 Svit over Jorden alt min Fod
 Paa Skyens lette Svælvning stod,
 Og gjennem Taagens Glør mit Blik
 Til længst forsvundne Dage gik.
 Jeg saae mit Lands den gyldne Tid,
 Da Polens Drn med Vingen hvid
 Floi paa den seierrige Flugt,
 Og baded sin Glands i Havets Bugt;
 Da den kæmped paa Valen den blodige Dyst
 Mod Folketammer i Vest og Øst,
 Da sit Hjem affyne den tabte ei
 Paa to Gange Hundrede Miles Bei.
 O, straalende Konge, Sobieski, du!
 De Christnes Stjerne, Tyrkernes Gru,
 Dit glimrende Sværd du viste mig nu!

Jeg saae dig smykket i Seirens Glands
 Med den eviggrønnende Laurbærfrands;
 Jeg saae, hvordan Rygtet bar i sin Favn,
 Polens det ældgamle, stolte Navn;
 Jeg hørte det prises med herlige Ord
 For Østen og Vesten, for Syd og Nord,
 For den hele lyttende, vide Jord!

.
 Du gamle Mand, som hos mig staaer
 Med klare Blik og hvide Saar,
 Du kjendte vist aldrig det brændende Saar,
 Hvis Luc tændtes af bitter Harm,
 Der fra min Ungdom gnaved min Barm.
 Siddende paa mit Lands Ruin,
 Jeg tømte Mindets berusende Vin;
 Dybt bøiet under et Slaveaag
 Jeg læste bestandig Frihedens Bog;
 I Bindens Guseu, i Vandets Kluf
 Jeg hørte bestandig Ornens Suk,
 Den stækkede Orns, hvem Fiendehaand
 Holdt smægtende fangen i stærke Baand.
 Jeg fasted mit Dje rundt omkring,
 Jeg skued den brudte, splintrede Ring

Af Polens Lande, og saae min Slægt
 Synkende under en Trældoms-Bægt;
 Og naar mit Øre fornam en Klang,
 Det var mine Brødres Smertesang,
 Det var mine Landsmænds Klageskrig,
 Mens under Mæget de vaandede sig.
 Da tændtes det brændende Saar i mig,
 Da stormed i Vildhed Hjertets Slag,
 Da tørsted jeg efter Hævnens Dag! —

O Friheds Dag! — Som Braget, naar
 Ned i et Krudttaarn Lynet slaaer,
 Og Loftets Hvelving, Murens Rad
 Ved Lynets Kræfter splittes ad:
 Saa lod paa hiin Novemberdag,
 Da først vi heised Friheds Flag,
 Det frygtelige Tordenflag!
 Hvert Baand med eet vi sønderrev,
 Hver Trællekæmpe splintret blev,
 Hvert Øre drak den fulde Klang
 Af Haabets Toner, Vrens Sang;
 Hvert Øie over Land og By
 Saae Glædens rige Sol paany.

Da gif vor klare Stjerne op!

Fra Dalen høit over Skovens Top

Floi da, den løsladte, hvide Drn

Til Glæde for alle Polens Børn!

Hver Ridder lod sig i Baaben see,

Hver Wonde hvæssed sin skarpe Lee,

Hver Dreng blev Yngling, hver Yngling Mand,

Til Skjold for vort herlige Fædreland.

Selv Qvinden væbned den spæde Arm

Dg lagde Staalet omkring sin Barm,

Dg Sværdet, frunget af Alles Haand,

Vakte den gamle, frigerske Mand,

Dg stolte Taarer af Diet flød,

Dg Kinden blev varm og blussende rød

Bed den liflige Tanke om Seier og Død.

Da rykked Fienden fnysende ud,

Dg tallose Skarer fulgte hans Bud,

Samlede rundt fra den halve Jord,

Fra det fjerneste Øst, fra det høieste Nord.

Som Sneelavinen ved Fjeldets Skred

Ruller med Larm over Dalen ned;

Som over en Vold, der er ødelagt,

Floden styrter med brusende Magt

Og skjuler med Vølger Fredens Hjem,
 Saa styrted de fiendtlige Hære frem.
 Ved Stoczec og Dobre først Blodet flød,
 Ved Wawre og Praga Trompeten lød,
 Ved Brochow det vældige Sammenstød (2)
 Fyldte Lusten med Døendes Skrig,
 Og Dalen og Skoven med tallose Liig.
 Der hævede Chlopicki sit gamle Ry,
 Der værned Skrzynicki for Land og By,
 Der smykked vi os under Baabenglands
 Med den rige, duftende Seierskrands.
 — O, glimrende Dage, lig med den!
 Da paa Wawres Glette vi mødtes igjen;
 Da ved Dembe det seirende Polske Sværd
 Foer som et Lyn gennem Fjendernes Hær;
 Da Gen imod Ti vi stormede frem,
 Og førte de titusind Fanger hjem!
 Af Helte da vored en mægtig Trop
 Af Krigens blodige Udsæd op:
 De iulte til Døden som til en Dands,
 De streedes som Stjerner i Rang og Glands,
 De tragted som du efter Wrenss Krands,
 O Malachowski! der opgav din Land (3)
 Da du kæmpede forrest med Leen i Haand. —

.
 Som Volgen vor stolte Lykke steg,
 Som Volgen den sank og atter veg;
 Som en faldende Stjerne, som en blussende Ild
 Endtes det blodige Skuespil!

Forgjæves kæmped Dembinskis Hær, (4)
 Forgjæves lyned Uminskis Sværd,
 Paa Jorden gaves ei Frelse meer,
 Thi stedse strømmede fleer og fleer
 Af Skarer i hundredetusindeviis
 Fra Ostens Stepper, fra Nordens Iis —
 Da gaves vor hellige Frihed til Priis!
 Paa Wolas Skandse med Euvemod (5)
 Fegted Sowinski, og faldt i sit Blod
 Med Helteskaren, som hos ham stod;
 Paa Gzyskes Volde, paa Warschaus Rand
 Mod stormende Hære holdende Stand,
 Kæmped vi Alle til sidste Mand.

Der hørte jeg Seierskriget, som lød
 Til Klagesangen ved Polens Nød;
 Der Blodet af tusinde Bunder flød,
 Der Ornen sin mægtige Vinge brød,
 Der, truffen i Hjertet og viet til Død,
 Fra Himlens Bue den fusende faldt,
 Og knuste styrkende sig og Alt! —

Wysocki taug, — og Munken, som
 Fra Mørket havde vendt sig om,
 Nu kaldte kjærlig paa hans Navn
 Idet han aabnede sin Favn,
 Og bød ham til en sidste Trøst
 Den stille Hvile ved sit Bryst.
 Men Slaven rørte ei sin Fod;
 I Taushed drømmende han stod
 Paa samme Plet, mens Campens Skin
 Endnu som før faldt paa hans Kind,
 Og lyfte op til Munkens Skræk
 Det Præg, som Døden gav hans Træk.
 Endnu en Livstraad bandt hans Aand,
 Endnu han strakte ud sin Haand,
 Endnu fra Diets aabne Ring
 Hans Blik gik speidende omkring,
 Skjøndt ifkun i hans eget Sind
 Det Synets Kraft nu vendte ind.
 Hvad der i Sjælens Dyb han saae,
 Hvo kan det tolke og forstaae?
 Hvo løstet Livets Slør som han,
 Og var til Yttring end istand? —
 Grindrings Skat han havde tømt,
 Alt hvad han havde haabet, drømt

Og levet, havde nys en Magt
 Tillive paa hans Læbe bragt,
 Som kunde kun fra Mindets Hav
 Sig Haabet reise af sin Grav;
 Som skulde før hans sidste Stund
 Hver Sorg sig leire om hans Mund,
 At Sjælen under Smertens Skjul
 Desbedre fødte Glædens Fugl.
 Dog var hans Sands endnu ei død;
 Thi da fra Bjerget atter lod
 De fjerne Hammerslag, igjen
 Han dreied Diet mod dem hen.
 Jo stærkere fra Klippens Gang
 Den dybe Lyd af Trældom klang,
 Jo mere Lænken flirred om
 Hans Fod da Dødens Gysen kom,
 Jo mere Mørket trængte frem
 Fra Hulens natopsfyldte Hjem:
 Desmere Glands hans Døie fik,
 Desflere rige Straaler gif
 Fra Smilet om hans blege Mund;
 Desmere frit han hæved kun
 Sin mandig-stolte Pande mod
 Det Land, der alt sig skimte lod.

I Taushed længe saa han stod —
 Da foer han sammen som i Skræk,
 Og over alle spændte Træk
 Med eet en dunkel Skygge jog.
 Dybt i sin Sjæl et Suk han drog,
 Og pludselig paa Dødens Bud
 Hans Dine vildt sig spiled ud.
 I Dødsangst skjælved hvert et Lem,
 Og da i Huln længere frem
 Et Skridt han fra sit Leie skred,
 For Munkens Fod han styrted ned.

*

*

*

Hans Strid var endt. — I Hulens Braa
 Død paa sit Leie Slaven laae,
 Ved Graven selv med lænket Fod,
 Ret som en Aand sig binde lod,
 Der til sin Flugt mod Lysets Hjem
 Har taget Dødens Ringer frem.
 Hans Blik var brustent — Hjertet koldt,
 Hans høire Haand, af Munken holdt,
 Der rigt med Taarer væded den,
 Gav intet Tryk til Svar igjen.
 Fra Bæggen skinte Lampen mat
 Ud i den dybe, dunkle Nat;

Fra Fjeldet som en Afskedsfang
 I langsom Taft en Hammer klang,
 Der lød som Trældommens Farvel
 Ind i det stille Gravcapel. —
 Dog, mens vancæret, lænket, dødt
 Hans Legeme her laae forstødt,
 Hvor var hans Sjæl? — Floi som en Fugt
 Den under Dødens tætte Skjul
 Til Fredens lyse Palmers Top?
 Sprang Paradisets Porte op,
 Mens, som en Seierherre nu
 Han Sorgens Lænker brød itu?
 Gik med det glædesfyldte Sind
 Han nu ved Morgenrødens Skin
 I Friheds evige Tempel ind? —
 Hvor var hans Sjæl? — Hvem har et Svar?
 Men hvordan den tilmode var,
 O, spørg hans Mafyn kun derom:
 Læs i det stille Smil hans Dom.

Noter til „Slaven“

1). „Peter Wyszocki og hans Navn!“

Peter Wyszocki — Hovedbefordreren af den sidste Poliske Revolution — blev født 1799; traadte 1817 som Frivillig ind i den Poliske Garde; stiftede 1828 en Forbindelse i Fædretilskolen til Polens Befrielse; udførte den 29. November 1830, i Opstanden for 160 Elever af denne Skole, det bekjendte Overfald paa Belvedere i Warschau, den daværende Storfyrst Constantins Bolig; kæmpede under Befrielseskrigen i Slagene ved Okuniew, Wawre og Grochow; gik med General Dwernicki til Polhynien; blev med denne General — ved hans Retirade til Galizien — Østerrigsk Fange; flygtede fra Galizien til Warschau, hvor han, som Oberst, ved Stormen paa Wola faldt haardt saaret i Rusisk Fange. Dømt til Døden og derefter benaadet, førtes han til Sibirien, hvor han i Lænker maatte arbejde i Bjergminerne til sin Død, der indtraf 1837. Et Par Afvisninger fra disse historiske Data findes i Digtet.

2). „Ved Grochow det vældige Sammenstød, osv.“

I Slaget ved Grochow kæmpede 38,000 Polakker seierriktig mod en tredobbelt saa stærk Rusisk Hær. Udsaldet blev kun decideret ved Chlopickis fortriolede Anstrengelser og den senere

Generalissimus' Skrzynecki's Bravour og Klogskab. Den første General traadte kort derpaa fra Skuepladsen; Skrzynecki derimod begyndte her sin egentlige militaire Løbebane, hvis Glædespunkter vare de paafølgende Slag ved Wawre og Dembe.

3). „O Malachowski! der opgav din Land.“

Oberst Julius Malachowski faldt med 2000 Polakker i Træfningen ved Rajmierz, hvor den gamle General Sierawski førte en Polsk Troppeafdeling mod en fire Gange saa stærk Fjende.

4). „Forgjæves kæmped Dembinski's Hær" osv.

Dembinski og Uminski, Polske Generaler, den Sidste især udviklede i Krigens Slutning store militaire Talenter.

5). „Paa Wola's Skandse," osv.

Wola, en Forstædsning i nogen Afstand fra Warschau; Gzyske, en Redoute i Nærheden af Staden. Stormen fandt Sted d. 6—7 Septbr. 1831.

B l a n d e d e D i g t e .

E n D r o m.

Hvad er en Drøm? — En Hvile uden No;
Et Liv, som ei er Daad; en dunkel Aands
Af det Forsvundne, som vor Tanke binder.
Tidt ligner den en natlig Sky, der svinder
I Horizonten bort for Haabets Glæds,
Og tidt en Sø, hvor blanke Lilier groe,
Der alle svulme af de gamle Minder,
Og trylle med den søde Duft vor Sands.

Men Drømmens Magt er som den stærke Vind,
Der kommer susende og farer hen,
Mens Ingen veed at tolke os dens Kilde:
Paa Tankens Grændse hæver den sig stille,
Og derhen stræber svæffet atter den,
En Form af Livet i vort eget Sind.
Det, som er samlet, kan dens Kræfter stille,
Det, som er fiernet, samler den igjen.

Jeg drømte — og forunderligt det var, •
 Thi høit jeg stod paa Toppen af et Fjeld,
 Og Binger hæng fra Skuld'ren ved min Side.
 I Dybet saae jeg majestætisk glide
 Det store Hav, hvis Bølge rullede snel,
 Og kasted, medens Stormen høit den bar,
 I Luften Skummet op, det fridnehvilde,
 Og sank saa sukkende som et Farvel.

Fra Fjeldets Top jeg bort i Luften fløi —
 Forneden rullede den vaade Grav,
 Foroven hang paa Himlen Mattens Stjerne.
 Den Bei, den viste mig, jeg fulgte gierne,
 Thi bagved Grændsen af det mørke Hav
 En Kyst jeg saae, der hævede sig høi,
 Og klart et Land sig viste fra det Fjerne,
 Der snart min trætte Vinge Hvile gav.

Fra Strandens Bred jeg op i Landet gik;
 Og som jeg vandred frem med lette Skridt,
 Blev underlig og ængstet jeg tilmode;
 Thi Lyset, hvori alle Former stode,
 Var som den blege Maanes sølverhvidt;
 Men ingen Maane skuede mit Blif,

Og Alt var roligt — Dødens Stilhed boede
I Landet, der sig aabned stort og frit.

Men da paa Sletten længer jeg gik frem,
Jeg tryllet blev af yndig Fuglesang,
Og Fløitetoners vuggede mit Dre.
Jeg ilte frem, for Tonen ret at høre,
Men da jeg naaede Lundens Bladehang,
De fjerne Fløitetoners dunkle Hjem, —
Da taug, hvad nys mit Hjerte monne røre,
Og ingen Stemme meer i Luften klang.

Nu traadte ind jeg i den stille Lund,
Hvor Alting lokked Diet skjønt og smukt,
Og ranke Træer bedækked Jordens Flade;
I Lundens Krone tausé Fugle sadde,
Paa hver en Green der hang en deilig Frugt —
Men da jeg holdt den plukket til min Mund,
Da smuldrede den hen som visne Blade,
Og uden Smag den var, som uden Lugt.

Forundret standsed jeg, og nu en Frygt,
Som vandred jeg i Dødens stille Land,
Mit Hjerte med sin kolde Haand berørte.

Alt var som Graven — ingen Lyd jeg hørte;
 Men da mit Die faldt paa Veiens Sand,
 Jeg skued lette Fodspor deri trykt:
 Dem fulgte jeg, og til en Eng de førte,
 Der rundt omringet var af Skovens Rand.

Og foran Engen snart jeg stille stod,
 Og saae i Lustens sølverhvide Skin
 Gestalter, som fra hver en Kant sig hæved.
 Snart over Engen de som Taager svæved,
 Skjøndt ei der rørte sig den mindste Vind;
 Snart vandred de forbi paa sagte Fod;
 Da saae jeg Træk, hvorved mit Hjerte bæved,
 Og Blik, som naaede Dybet i mit Sind.

Thi det var Skikkelser fra fordums Tid,
 Det Bæsnær var, som før jeg havde kjendt
 Og havde elsket i de svundne Dage:
 O, raabte jeg, her faaer jeg Alt tilbage,
 Alt, Alt, hvorfor mit Hjerte før har brændt!
 Og over Engen hen jeg iulte did,
 Hvor hine Skikkelser jeg saae at drage
 Forbi mit Die, af en Taage blendt.

Men bort de flygtede som nær jeg kom,
 Og ned for Foden af mig alle faldt
 Naar længselfuld jeg iulte dem imøde.
 Som Billedstotter laae de, tause, døde,
 Berøved Liv og Følelse for Alt. '
 Da vendte Hovedet jeg sorgfuld om,
 Og ei jeg standsed Taarerne, som brøde
 Af Diet frem, til Liv af Smerten kaldt'.

Hvor er jeg, sukked jeg — og dette Sted,
 Hvor Alt er mig bekjendt, hvad er dets Navn?
 Og hvad er disse Former, som forsvinde
 Saa let som Nattens Sky for Morgenvinde? —
 Mens saa jeg tolkede mit eget Savn,
 Og løstede mit Die op derved,
 Da saae jeg komme, dybt fra Skoven inde,
 En ny Gestalt mod mig med hævet Favn.

Gi langt fra mig den standsede sin Gang,
 Og talte disse Ord med sagte Røst,
 Og med en fordum kjendt og elsket Stemme:
 Hvis du vil vide hvor du nu er hjemme,
 Saa vend din Tanke mod dit eget Bryst,
 Mod hvad der fordum i dit Hjerte klang,

Da vil du som Grindring klart fornemme,
 Hvad her dig fylder nu med Sorg og Lyst.

Thi gjennem din Grindrings Land du gif;
 Og det var Mindets blege Lys du saae,
 Dets Rost det var, der klang som Fugletoner,
 Dets Frugt dig loffede fra Lundens Kroner,
 Dets Skiffelser det var, du skued paa,
 Da Engens Taager svæved for dit Blik —
 Men i det Forbigangne Mindet throner,
 Thi kunde aldrig dem din Længsel naae.

Og hvo er du, jeg sagde — hvo er du,
 Som vel jeg kjender, skiondt jeg ikke veed
 Dit Navn; men klart jeg bærer i mit Indre
 Dit Billede — din Rost jeg kan erindre;
 Og før — jeg veed det — før har Kjærlighed
 Med mig forenet dig, jeg skuer nu.
 Da smilte Skikkelsen, men det var mindre
 Den Glades Smil, end Smil af den, som leed.

Til mig den traadte hen og greb min Haand,
 Og maalte mig med milde Diefast,
 Og sagde med et Suf: Betragt mig noie!

Thi jeg og du har jo det samme Dø,
 I hver Bevægelse den samme Hast,
 De samme Træk, den samme stille Aand,
 Den samme Form, skjøndt Aarene dig bøie —
 Af, Tidens Ringer Intet binder fast!

„Du er?“ — Jeg er, saa afbrød den, dig selv,
 Hvad du har været, men hvad aldrig meer
 Du blive kan — dit eget sundne Billed.
 Mens Tiden i sit dunkle Næt dig hilded,
 Mens Dag for Dag den gnaved Formens Leer,
 Mens foran Undergangens vilde Flo
 Den dine Haab og dine Kræfter stilled —
 Mig, urørt af dens tunge Haand, du seer.

Thi her jeg lever i Grindrings Land,
 Og for i Sandet skued du mit Spor,
 Thi daglig vandrer jeg blandt dine Minder.
 Til dette Sted min Tanke fast mig binder;
 Kun for det Forbigangne har jeg Ord,
 Og evig ung jeg aldrig ældes kan.
 Dog medens du bestandig Veien finder
 Til mig — er eensom jeg paa denne Jord.

Ei loffer Haabet mig med al sin Eyst,
 Ei sender Glæden mig sin friske Krands,
 Ei Tiden sin Forandring til mig bringer;
 Og aldrig faaer min stærke Længsel Binger,
 For let at bære mig i luftig Dands
 Til dig, at jeg kan hvile ved dit Bryst.
 En Skjæbne mig i dette Fængsel tvinger,
 Hvor ingen Straale sender mig sin Glæds.

— Saa talte Skikkelsen og vendte sig;
 Og vel jeg saae, hvordan en Taare faldt
 Ned fra dens Øie mens den gik tilbage.
 Men høit mit Hjerte svulmed ved dens Klage;
 Imod den unge, svævende Gestalt
 Jeg strakte Haanden ud, og bøied mig
 For kjærlig til mit Hjerte den at drage —
 Men Drømmen flygted — og forbi var Alt.

Lucifers Fald.

Førend Alt blev overmandet
Af Naturens Ræmpevægt,
Før den gamle Jord blev dannet,
Og velsignet og forbandet
I vor gaadefulde Slægt;
Førend Solens Flammeskjær
Evsende gif frem i Vælde,
Som det straalerige Bælte
Om Planeters mørke Hær;
Førend Stormen fanged Vinger
Til at maale Dybets Dal:
Vandred Morgenrødens Bringer,
Mørkets vældige Betvinger,
Lucifer i Himlens Sal.

Første Mand blandt Lysets Skarer
 Stod han nær ved Thronens Fod,
 Engles mægtige Forsvarer,
 Seirende ved alle Farer,
 Føniks af Kraft og Mod.
 Naar han med sit Flammesværd
 Gik igjennem Himmelrummet,
 Rys af Skyggerne formummet,
 Tændtes Lyset fjernt og nær.
 Purpurstraalerne han værner
 Over Horizontens Rand,
 Ratten tordnende han fjerner,
 Til de før saa dunkle Stjerner
 Fero lucem! raabte han.

Da fik Livet hine Flammer,
 Som med Tro vi skue til
 Hvergang Sorgens Pæl os rammer,
 Hvergang i den dybe Jammer
 Haabet saaret flygte vil.
 Himlens høie Stjernetelt
 Ved hans stolte Ord sig hæved,

Millioner Kloder søved
 Klare paa det dunkle Felt.
 Selv i Glands han drog tilbage,
 Lagde ned sin stærke Magt,
 Og med Toner uden Mage
 Sang han nu om Mørkets Drage
 Og de rene Straalers Pragt.

Dog, hans stolte Kraft ham daared,
 Gud han glemte over sig;
 Hovmod's Pæl hans Hjerte saared,
 Selv til Hersker han sig faared
 I det lyse Himmerig.
 Kort var Kampen da han faldt,
 Paradisets Aander skjælvde
 Da han dømtes ned i Helved,
 Gensom og forladt af Alt.
 Selv han stod foruden Klage
 Dengang Himlens Dør blev lukket;
 Men da Haabet veg tilbage,
 Ned han styrted — hundred Dage
 Varede hans Helvedslugt.

Mere let end Himlens Fugle
 Gjennemskære Lustens Slør,
 Mere snelt end Dødens Kugle
 Farer fremad fra det hule
 Tordensvangre Ræmperør;
 Lynet lig, der, mægtigt sendt
 Ud fra Himlens østre Buer,
 Funklende mod Vesten luer
 Førend Diet sig har vendt:
 Saa paa understærke Vinger
 Lucifer i Skyen foer;
 Mærket dybt af Herrens Finger
 Stormende han frem sig svinger
 Gjennem Nattens Taageflor.

Ingen Fakkell meer dog brænder,
 Lysets klare Blik er lukt,
 Ingen Straale Stjernen sender,
 Ingen Flamme meer sig tænder
 Ved hans Komme, ved hans Flugt.
 Alt i Mulin er hyllet ind;
 Naar i Nat han seer tilbage,

Hører han en dæmpet Klage,
 Sig et Echo af hans Sind.
 Det er Sphærer's Chor, der synger
 Om den store Fyrstes Fald —
 Høit i Smertens Arm han gynger,
 Sorgen, som hans Hjerte tynger,
 Ruller frem i Tordenskrald.

Da det var, som Angers Pile
 Traf for første Gang hans Bryst:
 Mens han styrted tusind Mile
 Søgte Sjælen, saaret, Hvile.
 Ved Grindrings bittere Lyst;
 Og hans Aand med Smerte gif
 Bedende mod Himlens Buer,
 Og den gamle Flamme luer
 Atter i hans skjonne Blik.
 Hist paa Kloden i det Fjerne
 Diets Straale fæstet er;
 Mørket fanged Lysen gjerne —
 Deraf blev den skjonne Stjerne,
 Som har Navn af Lucifer.

Kort var dog hans Stolthed avet,
 Atter Trods fik Overmagt,
 Og i Skyggerne begravet
 Floi han gennem Taagehavet,
 Uforandret, uforsagt.

Men af Gensomheden træt
 Morket han med Kraften blander,
 Og en Skikkelse han danner,
 Som fik Liv og Aandedræt.

Al sin Magt i den han dølger,
 Og til Tusinde den blev:
 Stolt han flyver — Skaren følger,
 Gjennem Stjernehavets Bølger
 Verdenskredsen han beskrev.

Saa han floi og faldt fra oven
 Blandt sin dunkle Hær fordulgt,
 Lig med Stormens Hviin i Skoven,
 Lig med Bruusningen i Boven,
 Af et rædsomt Mørke fulgt.
 Himlen fjernes meer og meer,
 Kloders aldrig talte Skarer

Glende forbi han farer,
 Intet Maal endnu han seer;
 Da faaer Die han paa Jorden,
 Sig et Glimt i Mørket tabt:
 Nylig dannet, nylig vorden
 Led af Stjernebæltets Orden,
 Bar af Gud den nylig skabt.

Og den Bældige betræder
 Med sit Folge Jordens Rand;
 Over Havet, som ham væder,
 Over steile Klippesteder
 Iler han til Orknens Sand.
 Derfra styrer han sin Fod
 Gjennem Skovens høie Gald
 Hen til Paradisets Dale,
 Hen hvor Livets Bugge stod.
 Her, blandt nylig skabte Minder
 Om hans evig tabte Lyst,
 Blussende med Rosenfinder,
 Dybt i Søvnens Arme finder
 Eva han ved Adams Bryst.

Og fra Jorden let han hæver
 Parret i sin stærke Arm;
 Tankesuldt hans Die svæver
 Over begge — stille bæver
 Gvas drømmerige Barm.
 Og han kysser hendes Mund,
 Hviſter sukkende til hende:
 Hyst skal paa din Læbe brænde,
 Sorgen i dit Hjertes Grund;
 Mange Sønner vil du føde,
 Slægter spire skal fra dig,
 Alles Hjertes dog skal bløde,
 Alle, Levende og Døde,
 Snart i Dybet tabe sig!

Derpaa over Adams Læber
 Aander han og taler saa:
 Synden nu ved dig sig flæber,
 Om endog din Mund den dræber,
 I dit Hjerte skal den staae! —
 Begge paa det gamle Sted,
 Biede til Fremtids Kummer,

Buggede af stille Slummer,
 Sagte nu han lægger ned;
 Og som Vænte for sin Fange
 Riber mægtig af sit Haar
 Koffen han, den dunkle, lange,
 Der, forvandlet til en Slange,
 Glands som alle Farver faaer.

Men hans Fod, som kun har hjemme
 Dybt i Mørkets dybe Skjød,
 Flygter hurtig, thi fornemme
 Kan hans Dre Herrens Stemme,
 Som i Havens Gange lod.
 Dog paa Flugt til Jordens Rand
 Til et Minde om sig satte
 Fieldet han, det steile, bratte,
 Høst i Drfnens hvide Sand;
 Og ved Kalpe brød for Vandet
 Han en Aabning bred og stor;
 Da saa Havet skjulte Landet,
 Raabte han: Som jeg forbandet,
 Saa forbandet denne Jord!

Nu med Lykken, han har ranet,
 Bort i mørke Skyer han skred,
 Og med Skaren, han har manet,
 Dybt i Verdensoceanet
 Styrtes atter han sig ned.
 For hans Die svinder Alt,
 Dog hans Bei er endnu længer,
 Med hvor ingen Tanke trænger
 Dybt og dybere han faldt.
 Hundred Dages Maal er borte,
 Og da Tiden fødes ny,
 Staaer han udenfor de sorte
 Kæmpehoie Selvedporte,
 Der sprang op med Larm og Gny.

Her med Bæven uden Ege,
 Dog med Trods, som bøies ei,
 Seer han første Gang sit Rige,
 Gaaer han ad den steile Stige
 Ned til Undergangens Bei.
 Haabløshedens Dal han seer,
 Og ved Skin af svovlblaa Luer

Dybet's Marter-Sal han skuer,
 Og for første Gang han leer.
 Og som Gjensvar paa hans Tale,
 Paa hans vilde Jubelfang,
 Opad fra de dybe Dale,
 Nedad fra de høie Sale
 Frygtelig et Echo klang.

Her han sætter paa sin Krone,
 Her hans Slaver paa hans Bud
 Reise op den mørke Throne,
 Herfra han til hver en Zone
 Sine Aander sender ud.
 Hver af dem er snarefuld,
 Alle klogtige og snilde,
 Og som Loffemad de stille
 Lyst og Hovmod, Trods og Guld —
 Hver en Aand, som Vinket følger,
 Som i Raaden ei har Plads,
 Seiler, naar ham Graven følger,
 Over Evighedens Bølger
 Ned til Lucifers Palads.

S o r g e n.

Snart verler Tidens Form; dens Skikkelser
Er Drømmen lig, der let forbi os farer,
Thi Diebliffets Kraft fortærer alle,
Og kun Grindring gi'er dem varigt Liv:
Men ud af Sjælen springe rige Strømme,
Der i Forening mægtigt vælde frem
Igjennem Tidens Port som Livetsølger.
En Evighed er disse Kilders Ophav,
Og gjennem deres Bæsen aabenbarer
Sig Sjælens hemmelige Bæsen selv.
Men hvis du Kildernes Natur vil kjende,
Da heft dit Blik paa den ydre Verden,
Thi alt det Skabte kun er Tankens Billed;
Og hver en Form af Aanden, Fryd som Sorg,
Har dannet tusind Skikkelser, i hvilke
Den skjulte Verden speilede sit Liv;

Har opladt tusind Tunger, som fortolke
 Den indre Stemme med forskjelligt Sprog.
 O, lyt til disse Røster! Snart din Fod
 Det hemmelige Land betræder — snart
 Dit Dje seer dets verlende Natur.

Det var mod Aften: over Heden gik
 Jeg frem med tunge Skridt, thi som en Byrde
 Af mange Centner Tiden hvælte paa mig;
 Og for mit Dje Himlen dækket var
 Af Taagens tætte Slør, saa ingen Straale
 Af Dagens Stjerne, men et uvist Lys
 Mig Veien viste gjennem Sandets Drk.
 Rundt Egnen øde var, thi Flodens Seng
 Var tørret ud, saa intet Træ fandt Liv
 Til Bært og Frugt, og hvert et Græs var visnet.
 Og naar jeg løstede mit Blik, jeg saae
 Kun hist og her en enkelt Fugl, der fløj
 Med matte Vinger gjennem Taagens Hav,
 Som var dens Kraft forbi, som gik til Døden
 Dens trætte, sidste, sørgelige Fart;
 Men taus jeg vandred frem; selv Sukket døde
 Paa Læberne, og lig en blytung Vægt
 Laae Afmagt paa min Siæl, saa ingen Glands

Alf Haabets rige Sol mit Die skued,
 Saa Livets Strøm, saa Kraft og Lyst og Mod
 Var som en Kilde midt i Orknens Sandhav
 Til Bunden tørret ud — var som en Plante,
 Der savner Lys og Varme, visnet hen.

Og Nat det blev. Jeg foran Skoven stod,
 Den tykke, dunkle, hvis uhyre Stammer
 Og tætte Kroner lovede mig Ly
 Mod Regnens Strømme, der nu styrted ned
 Med slig en Magt, som havde Lufsten sig
 Forvandlet til et Hav, der faldt til Jorden.
 Og Stormen løfted nu de stærke Vinger,
 Og fløi med Lynets Fart og Tordnens Bragen,
 Saa Jorden rysted, og dens indre Huler
 Med Bæven aabnede de dybe Svælg.
 Men ind jeg flygted i den dunkle Skov,
 Hvis Grene Stormens Magt nu sønderbrød
 Sig Livets svage Rør; hvis tykke Stammer,
 De hundrekaarige, nu bøied sig,
 Og sukke i det Jnderste, som nærmed
 Sig den forfærdelige Skjæbnes Dom.
 Dybt skjælvede min Siæl, og Rædsel greb den,
 Thi vilde Toner lød fra Skovens Indre

Sig Ulvens Tuden og Schafalens Syl,
 Og høit fra Træers Toppe Ugler skrege,
 Som raabte de paa Hævn. Rundt skued jeg,
 Men intet Syn mit Øie saae til Trøst,
 Thi bældørk Nat bedækked Alt, — mit Øre
 Var ene levende af alle Sandser;
 Men gjennem denne Port drog Frygt og Jammer
 Med deres vilde Hære mod min Sjæl.
 Saa flygted jeg, thi Angst min Fod bevinged.
 I gjennem Skoven brød jeg -- alle Tanker
 Var vegne fra mig: Skræk var ene til.

Forbi var Regnen — Stormens Binger bundne,
 Et Uveir havde rensed Luften, men
 En bitter Kulde ramte mig, der stod
 Nu foran vilde Klipper. Skoven laae
 Alt længe bag mig, og et ukjendt Land
 Af Is og Snee sig aabned for mit Blik.
 Frem vandred hurtig jeg, og snart omringet
 Af steile Fjelde gik jeg langs med Randen
 Af dybe Kløfter, hvor det mindste Feiltrin
 Mig havde ført til Undergang og Død.
 Hvorhen jeg skued, saae jeg samme Øde:
 De nøgne, steile, iisbedækte Fjelde,

Den høie, hvide Sne, de frosne Bække,
Den stille, ubeboede Natur.

Alt var en Grav, og Dødens Kulde huste
Paa disse Steder, hvor Naturens Liig
Sig strakte frygtelig for Diet ud.

Da isnede min Sjæl — den sidste Varme
Svandt af mit Bryst; det sidste lyse Haab
Forvandlede sig til Dødens blege Billed;

Og ned jeg satte mig og saae til Himlen,
Hvorfra en Skare kolde, klare Stjerner
Beskued som med Haan min Undergang.

Da drog en Bitterhed, jeg før ei kjendte,
Igiennem Hjertet, og som Lynets Slag,
Der splitter Skyens Hvælving, brast dets Pandser,
Og tusind Taarer styrted af mit Blik.

— Hvor blev det stille! Som ved Tryllemagt
Forsvandt de øde Fjelde, og jeg vandred
Ind i den vide Dal, som aabned sig.

Saa stille var det i den hele Dal;
Det var som Alting slumred, som om Sønnen
Nys havde lagt sit lette Drømmeslør
Paa hver en Gjenstand, mens det svage Lys
Sig Aftendæmring dunkelt kun mig viste

De matte Omrids, som en Taage dækked;
 Dog svæved Ynde lig en luftig Gratie
 Den over Engen, og fra hver en Kant
 Bred Melodier frem lig Harpetoner.
 Og allevegne kjendte Skikkelser
 Mit Die mødte, men de hvilede alle
 Som slumred de, skjøndt deres Læber smilte
 Og sagte aabned sig til et Farvel.
 Jeg skred forbi dem halv i Fryd og halv
 Af Frygt betagen, mens den samme Stemme
 Mig fulgte ængstelig med sit Farvel.
 Da saae jeg foran mig et gyldent Tempel,
 Hvis Straaler selv i Dagens blege Lys
 Var som naar Morgenrødens Glands sig hæver,
 Og over Templets Dør jeg læste: Lykken.
 Let aabnede jeg Døren, traadte ind
 For sødt at fryde mig i Lykkens Straaler,
 Men Odelæggelsen mit Blik kun traf;
 Thi sønderslaget Altret laae i Gruset,
 Og sønderbrudt hvert Billed — Orglets Toner
 Klang som en Sang, der fattes Harmonie.
 Men under disse Toner Gulvets Grav
 Sig aabned, og en Skikkelse steg frem,
 Dybt i hvis Hjerte sad et Sværd; hvis Die

Var luffet, og hvis lange Lokker strømmed
 Red om de hvide Skuldre som et Slør.
 Da vendte jeg min Fod og stormed ud,
 Mens Billedet mig fulgte lig en Skygge;
 Dog var det ikke Skræk, hvad nu jeg folte,
 Det var et Veemod, som var Sjælen smeltet,
 Som løste Hjertet sig i Medynk op.
 Frem iulte jeg til Flodens nære Rand,
 Og i den lette Baad jeg fasted mig
 For ret at hvile, for at døe, for aldrig
 At vaagne mere op til Lys og Dag.
 Hvad nu mig hændte ei jeg veed, thi bort
 Paa Flodens Bølger Baaden drev, og Slummer
 Saae som et gravtykt Dække paa min Sjæl.

Det Morgen var, og Solens Rose steg
 Just frem af Jordens Skjød dengang jeg vaagned.
 End hvilede jeg i Baaden, der sig gynge
 Paa Flodens blanke Bande, hvor de smelted
 Til Et med det umaalelige Hav.
 Og over Havet saa mit Øie ud,
 Hvis Kreds med Horizonten sig forened,
 Hvis Bølger hvined som en Pii i Flugten,

Hvis tykke Taager hæved sig fra Gladen,
 Og steg iveiret op lig sorte Skyer,
 Der som et Pandser lagde sig om Solen,
 Saa denne reiste sig, en ildrød Kugle
 Foruden Straaler med en skummel Glands.
 Men som en Fjer nu Vinden greb min Baad
 Og slynged den fra Bolge over Bolge
 Midt ud i Havets dybt oprørte Bunde.
 Alt vented jeg min Død, thi Baaden dykked
 Som Fuglen paa sin Flugt — da saae jeg om,
 Og saae en Klippe rage frem af Dybet,
 Hvorpaa der sad en Skikkelse, hvis Die
 Med Stjernens Glands mig traf i denne Nød.
 Ud strakte Haanden han, og Baaden drev,
 Som lystred den hans Vink, mod Fjeldets Side,
 Og frelst og sikker jeg paa Klippen stod.
 Men da jeg hævede mit Die, saae
 Jeg foran mig en Genius, hvis Vinger
 Hang sænkede om Skulderen; hvis Træf
 Var stivnede som Is; hvis mørke Blik
 Mit Die traf med underfulde Straaler.
 Han rakte Haanden ud og talte: Siig,
 Hvad er dit Navn, og hvorfra kommer du

Til dette Hav, og hvorfor søgte du
Min Bolig, som den Dødelige flyer?

Mit Navn er **Homo** sukked jeg — min Fod
Har giennemvandret alle Rædslers Rige,
Og alle Skræffens Pile traf min Sjæl.
Gi drev min Villie mig til dette Sted:
En useet Magt mig over Heden førte,
Igennem Skovens dybe Nat, og over
De vilde Klipper og de stille Dale
Til Flodens Volger, som mig bragte hid.
Gi selv jeg søgte dig; en anden Magt,
Og mere stærk end jeg har ledt mit Skridt —
Men hvo er du? — O, hvis du det formaaer,
Da løs mig disse Gaader, som forvirre
Min Tanke nu; o, bryd den Lænke, som
Min Sjæl har bundet, saa det hele Liv
Mig forekommer nu et evigt Fængsel.

Da smilte han — dog Smilet snart forsvandt,
Og dobbelt blege blev hans blege Kinder,
Og dobbelt Alvor svæved om hans Pande.
Du er hos Sorgens Genius, han sagde,
Du gif ad Sorgens Veie: Alsmagt, Skræk,

Den bittre Kulde og det dybe Veemod
 Har verelviis dig ængstet og behersket;
 Du seiled ned ad Sorgens Strøm, Du kom
 Til Sorgens Hav, som her dit Dø møder
 Foruden Grændser og foruden Bund.
 Hver Draabe her er bitter, intet Liv
 Bevæger sig i disse Bande — Skygger
 Kun stige frem af disse Bølgers Grav.
 Saa talte han, og greb min Haand og drog
 Mig til sit Bryst; hans marmorkolde Hjerter
 Berørte mit, og om min Skulder stynget
 Han sine Arme, mens de blege Læber
 Han trykket paa min Mund med disse Ord:
 Nu er du min — jeg vier din Sjæl til Sorgen.

Men af hans Arme rev med Skæf jeg mig;
 Et Afgrundssvælg sig aabned i min Tanke,
 Og skælvende min Læbe talte: Saa
 Er Alt forbi! Forbi er Glæden, Haabet,
 Og Fredens milde Aand er evig død! —
 Du seiler, svared han, thi denne Klippe,
 Som hviler midt i Sorgens Hav, er Fredens,
 Og Haabet lyser end fra hine Stjerner,
 Der, medens Solens Glands er svunden, sende

De stille Straaler til dit Die ned.
 Og vil du kjende Glæden, den, som bliver,
 Som stiger dobbelt skøn og evig herlig
 Af Sorgens Hav, saa sku, og lær af mig!
 Et Bæger greb han nu, et stort og gyldent,
 Og fyldte det af Havets Vand til Randen
 Og rakte mig det hen. En Draabe drak jeg,
 Men bitter, af, som Døden, var dens Smag.
 Nu tog en Spire han af Klippens Grund
 Og sænkede den i Bægret, som han holdt
 Høit i sin venstre Haand, imens han slyngede
 Omkring mit Liv den høire Arm, og bredte
 Til Flugt det store, hvide Vingepar.
 Bort fløi han nu med mig, og Klippen svandt,
 Og op fra Søens Bølger let vi steg
 Høit over Taagen i den stille Luft.
 Men for mit Die fortæd Alt, thi Flugten
 Gik opad nu med Pilens Fart; mit Dre
 Fornam kun Vingernes de stærke Slag.
 Saa fløi vi længe — da mit Blik jeg atter
 Jveiret slog, laae Jorden under mig
 Kun som en stor og blegroed Stjerne, mens
 Det hele Firmament sit Bælte slyngede,
 Besæet med lyse Kloder, rundt om os.

Men op til Sorgens Genius jeg saae,
 Hvis Arm endnu mig favned og hvis Haand
 Endnu det gyldne Bæger holdt i Lufsten —
 Men hvor forandred' saae jeg nu hans Træk,
 Og end jeg aldrig skued slig en Skjønhed!
 Ud fra hans Die Freden lyste — Glæden,
 Den himmelske, omsvævede hans Pande,
 Og fra hans milde Læbe Ordet klang:
 Sku op til dette Bæger og fat Mod!
 Da saae jeg vore op af Fredens Spire
 Og Sorgens Bæger nu en himmelsk Blomst,
 I Form en Lilie, hvis lufte Krone
 Sig hæved meer og meer, saa høit den steg
 Frem over Skaalens Rand og spredte ud
 I Ætherhavets Skjød sin rige Bellugt;
 Nu steg den høiere, og Kronen bredte
 Sig stor og større, og paa eengang brast
 Dens Bæger, farvet indeni som Solens
 Den første Rodme; milde Toner klang
 Fra Blomstens dybe Indre, der sig aabned,
 Som fødtes nu den rene Harmonie,
 Hvori sig Liliens Bladekrone formed.
 Men ned i Skaalen skued jeg — fortæret
 Af Blomstens Bært var Båndet; Perler skjulte.

Den stærke Rod, hvis ranke Stengel gynged
 Sig let, som Fuglen gynger sig paa Grenen.
 Og høit mod Stjernen Sorgens Engel slynged
 Det gyldne Væger nu — som Draaber fløi
 De klare Perler ud, og Vægret sank,
 Mens Blomsten, hævet opad, svandt for Diet.
 — Men Sorgens Genius talte: Opad stiger
 Nu Paradisets gyldne Lilie — sig,
 Om du begriber nu dens lette Flugt?
 Hvi sank den ei til Jorden? Hvorhen fløi
 Den rige Perlefrands, som den omslynged?
 Og mon dit eget Væsen kun du fatter?
 Hvor er dit Sted i Rummet? Hvad er Tiden
 I denne Evighedens lyse Kreds?
 Kast rundt dit Blik — see om din Tanke rummer
 Blot disse Stjerner's Tal, som nu du seer?
 Og saae du Lilien vore frem af Vandet?
 Begreb du Blomstens Vært? og hvad er Spiren,
 Som sluttet i sit Indre dette Liv?
 Saae du det Lyse gjemmes i det Mørke,
 Det Søde i det Bittre — saae du Matten
 At føde Farven og den varme Dag?
 Og sig, hvad er din Sjæl, den skjulte Kjerne,
 Som bringer tusind Værter frem, enhver

I Form og Farve verlende, og alle
 Af samme Rod og samme Næring fødte?
 Og hvo er jeg, skjøndt een, for hvert et Die
 Forskjellig dog, og efter Hvers Natur
 Snart hadet, frygtet, elsket og forbandet?
 — Du eier intet Svar. Erkjend, at Intet
 Begribes enkelt, men det Hele fatter
 Kun den, der samler Alting i sin Aand.
 Han taug; — mit Die lufte jeg og hvülte
 Mig til hans Bryst. Lig Storm jeg atter horte
 Hans Fingers vældige og stærke Slag —
 Jeg skued Jorden — og tvivled ikke.

D a n s e m u s i k.

1.

See, hvor Solen gylden smiler
Hoit i Lustens klare Blaa!
See, hvor Skyen fremad iler
Som en Fugl med Vinger paa!
Lyt til Klängen
Nu af Sangen,
Som med Toner
Deilig fylder Lundens Kroner —
Al den Jubel skal forgaae!

2.

Seer du Rosen hist, den røde,
Hvori Lyset straalet klart?
Disse Blade, o hvor bløde!
Dette Bæger, o hvor zart!

Friſt i Luſten
 Stiger Duſten
 Fyldt med Sodme;
 Roſe, fuld af Lys og Rødme!
 Al din Skjønhed viſner ſnart.

3.

Hiſt det ſidſte Purpur ſvinder,
 Dagens Konge drager hjem;
 Og den blanke Nat oprinder,
 Deilig Maanen glider frem.
 Tusind mindre
 Stjerner tindre
 Fjernt og rolig
 Paa den ætherklare Bolig —
 Af, en Taage ſkjulte dem!

4.

Træd herind, ved Blands af Rjerter,
 I den tonesyldte Sal,
 Hvor de ungdomsfriske Hjerter
 Føde Drømme uden Tal;

Kraftig Barmen
 Hæver Barmen,
 Diet funkler,
 Ingen Sky dets Smil fordunkler —
 Sorgen dog det ende skal!

5.

Dette underfulde Billed,
 Som i Dandsen svæved sidst;
 Som til Hvile nu sig stilled
 Ved den ranke Pille hist;
 Dette Hjerte,
 Frit for Smerte,
 Som saa herligt
 Første Gang sig aabner fjærligt,
 Brister, af, om stakket Frist.

6.

Hør, hvor Tiden nu sin Tunge
 Blandt de Gamle løser fri:
 Ogsaa vi var cengang unge,
 Glands og Ungdom er forbi!

Tidens Strømme
Alle Drømme
Skal forandre:
J skal rives fra hverandre,
Falme og forgaae som vi.

Nattevagt.

Naar Alting gaaer til Hvile
Hvad Livet kaldte frem,
Naar alle Taager ile
Til deres dunkle Hjem,
Naar Dagens Lys sig sjerne,
Mens af hver Sky forladt
Den evig faste Stjerne
Staaer paa den stille Nat:

Da synker hen i Dvale
Hver Drom, vi stige saae;
Den store Sandheds Tale
Vi kan igjen forstaae;
Vi kan igjen fornemme
Den Kraft, vi bæres af,
Den underfulde Stemme,
Hvis Røst os Tanke gav.

Dg dybt i Sjælens Indre
 Sig aabner da et Blik,
 Som ingen Stranker hindre,
 Som ingen Grændser fik;
 Med det vort Hjem vi skue,
 Et større Fædreland
 End denne lille Tue,
 Som ei os holde kan.

Det Sorgeligste flinger
 Harmonisk da og smukt,
 Det Tungeste faaer Vinger
 Til mægtig Himmelflugt,
 Det Ringeste forsvarer
 Sin Plads i Livets Krands,
 Det Mørkeste sig klarer
 I disse Straalers Glænds.

Dg i vor Aand sig sænker
 Den store Fader-Aand,
 Som løser alle Bænker,
 Dg bryder alle Baand;
 Dg naar de sidste falde,
 Da føle vi med eet:
 Alt Gud er Alt i Alle,
 Dg Alle kun er Eet.

G j e n s y n.

Hvor blev den Blomst, som fyldte
Din Sands med liflig Duft?
Hvor Straalen, som forgyldte
Den sommervarme Luft?
Hvor er vel Lundens Kroner
Og Skovens Bladegang,
Med hine tusind Toner
Af Fuglechorets Sang?

Og Dyrets Liv, der dækkes
Som af en dunkel Sky,
Skal ei til Lys det vækkes
Og leve op paany?
Den Hund, som trofast døde
Af Sorg paa Herrens Grav,
Skal aldrig ham den møde,
Til hvem den hen sig gav?

O, fast dit Blik tilbage,
 Og see hvad selv du var:
 Hvor er de frundne Dage,
 Med hver en Blomst de bar?
 Hvor er vel Haabets Hjerte
 Og Kjærlighedens Krands?
 Hvor er dit unge Hjerte
 Og hvor dit Dies Glands?

Gengang maa Alt erfares
 Og leves om igjen,
 Etsteds maa dog bevares
 Hvad Tiden tæred hen;
 Ei blot hvert Glimt vi skue
 Af Aandens indre Lyn,
 Men hver en jordisk Lue
 Og hvert et jordisk Syn.

Da skal til Get vi samle,
 Hvad stykkeviis gik tabt;
 Da vaagner alt det Gamle
 Og staaer forynget skabt:
 Den Røst, som Alt forsøder,
 Det Blik, som her os bandt,
 Os hisset ogsaa møder,
 Endskjøndt det her forsvandt.

Den Trost er dog den sidste!
 Den Tro bestaaer tilsidst:
 Hvad her jeg maatte miste,
 Jeg moder eengang hist.
 Til Undergang ei skabtes
 Endog det mindste Tro;
 Nei, intet Liv det tabtes,
 Skjøndt hvert et Liv maa døe.

Paa Møens Klint.

Nu, da Aftensolen svinder
Bag den skovomkrandsede Bred,
Nu, da Nattens Lys oprinder,
Medens Evighedens Minder
Stige funklende herved:
Siddet jeg paa hviden Kyst,
Og med Diet jeg forfølger
Havets skumbeklædte Bølger,
Brusende i Kraft og Lyst.

Hvorfra disse dybe Stemmer,
Denne underfulde Klang?
Friske Toner jeg fornemmer,
Alt hvad Havets Dybde gemmer

Ruller i den sære Sang:
 Sig et Suf fra bundløs Grav,
 Torden lig, der mat sig bryder,
 Verdens stærke Røst, der lyder
 Fra det store Verdenshav.

Hvorhen storme disse Bølger
 Med de hvide Rygge hist?
 Stærke Vind! som nu dem følger,
 Som med Skummet's Slør dem dølger,
 Siig, hvor fandt I Hvile sidst?
 Hist i Vesten, hist i Øst,
 Hist ved Sydens varme Strande?
 Har I trykket Nordens Pande,
 Stolte Bølger! til Jert Bryst?

Kommer I fra Dybets Rifter,
 Hvor sig skjuler Verdens Brag,
 Hvor de vældige Bedrifter
 Ligg'e Liig — hvor Mørket skifter
 Aldrig med den lyse Dag?
 Kysfed I den Dødes Mund?
 Ham, som tusind Favne dækker,
 Ham, som ingen Morgen vækker
 Af et hundredeaarigt Blund.

Randt I om de stolte Værker,
 Fra den Tid, der været har:
 Kraftens overblevne Mærker,
 Skjønheds svundne Underværker,
 Som den gamle Verden bar?
 Saae I Alt hvad Dybet fik,
 Hvad der fandt sin Grav i Boven?
 Mere værd end Alt heroven —
 Mere værd — det dog forgif!

Først naar Fjeldets Sider smelte
 Paa den sidste, store Dag,
 Først naar Havets Skaaler vælte,
 Naar sig løser Jordens Bælte
 Med det frygtelige Brag:
 Da skal ud af Dybets Nat
 Stige frem hvad nu bevares,
 Da skal atter aabenbares
 Den nedsunkne Verdens Skat.

Indtil da du ruller, ruller,
 Hav, uendelige Hav!
 Døver Stormen med dit Bulder,
 Bærer Sneffen paa din Skulder,

Styrter den i Dybets Grav.
 Frisk som da du først frembrød,
 Trykker du med Ungdomsvarme
 Jorden i de fulde Arme,
 Ræmpekræftig, mild og blød.

Klare, blaalig-grønne Dække
 For den aldrig maalte Bund!
 Hvad som du kan mægtig trække
 Sjæl og Dje — kræftig vække
 Alt som du i Hjertets Grund?
 Bøielig som svagest Siv
 Fik du Verdens halve Styrke,
 Himlens Dybde, Nattens Mørke,
 Dagens Lys og friske Liv.

Du, som gemmer Aftnens Stjerne,
 Morgnens Rødmen i dit Skjød,
 Du, som fra det høie Fjerne
 Drager længselsfuld og gierne
 Lys og Farve til dig ned: .
 Stovets Bryst hvor er du lig!
 Mens du Jord og Himmel favner,
 Fuld af Uro dog du savner
 Fredens stille Aand i dig.

St. Helena.

Midt i Havet staaer en Ø;
Fjernt Maal for dristig Skipper
Hæve sig dens steile Klipper
I den kæmpehoie Sø.
Der Orkanens Vænder boe,
Over Bølgen der de suse,
Der de stærke Storme bruse
Uden Rast og uden Ro;
Der har vildest Fugl sin Rede,
Der, imellem Fjeld og Hav,
Tvende dunkle Pile frede
Om den store Keisers Grav.

Hvad — den slumrer Høiheds Væld?
Den, hvem Jorden var for lille,

Den, hvem Stormen var for stille,
 Den, som sprængte alle Baand.
 Knuste Døden denne Varm?
 Denne Kraft, der meer ei ruller,
 Der, lig Atlas' høie Skulder,
 Bar en Verden paa sin Arm.
 Blev til Intet Storheds Villed,
 Lige stolt i Vel og Vee,
 Som for Lyset frem har stillet
 Lyffens' mægtige Idee?

Ja — til Hvile her han gif!
 Hver en Kraft nu slumrer rolig:
 Magt og Vælde her sin Bolig
 I det snevre Kammer fik.
 Glemsels Vland med sagte Fod
 Vandrer her, og alle Blade,
 Der om Seierskrandsen sadde,
 Strøer den ud i Dødens Flod.
 Dog — om Storhed Saga værner,
 Frisker op den glemte Glands,
 Slynger høit mod Himlens Stjerner
 Hans udødelige Krands!

Der den fængsler Blik og Sind,
 Lyser mægtig over Jorden;
 Kalder Syden, vinker Norden
 Til Beundring af dens Skin.
 Imod den har Tid ei Magt,
 Avinds Piiil gaaer fløv tilbage,
 Mens en Rad af friske Dage.
 Om dens Straaler holde Vagt.
 Den skal Fremtids Die lede
 Over Verdens vide Hav,
 Hen til Klipperne, som frede
 Om den store Keisers Grav.

Hvo var han? — Som Ornens Flugt,
 Naar paa understærke Vinger
 Allerhøiest den sig svinger,
 Hvor hvert jordisk Blik er luft:
 Saa i Livet var hans Gang!
 Som et Lyn til alle Sider,
 Mellem Jis og Pyramider
 Han sit stærke Glavind svang.
 Hvo var han? hvis Navn bevinget
 Foer som Storm fra Syd til Nord,

Han, hvis Arm, af Lykken tynget,
Holdt i Favn den halve Jord? —

Storheds Børn! Geniets Søn!
Hovmod's vældige Betvinger!
Skæbnens underfulde Finger
Snart for Lyset snart i Løn!
Seirens Styrer, Kampens Gud,
Frugt af hundredtusind Grave,
Midt i Friheds stolte Have
Kæmpetræets største Skud!
Friheds Morder — dog dens Amme!
Ruggen for dens store Sag,
Lyset for dens rene Flamme,
Helt i hundred vilde Slag!

Meer end dette — Tidens Speil
Var hans Liv, hvor frem sig stilled
Kraftens colossale Billed,
Kæmpedyder, Kæmpeseil.
Som Giganterne hans Magt
Stræbte kjæft mod Himlens Stjerne,
Kun det Høie, kun det Fjerne
Stod med denne Aand i Pagt.

Krandsen greb han — den, som bringer
Død, skjøndt evig Herlighed;
Stigende paa Ornevinger,
Bragte Byttet han herved.

Han, Prometheus' ægte Søn,
Deelte Straffen med sin Fader:
Til de vilde Klipperader
Lænket fast, han fik sin Løn.
Og forbauset Verden saae
Eventyret uden Måge,
Stort og tragisk selv i Klage,
At forsvinde og forgaae.
Nattens Skygge alt det fjerner;
Men forglemmes vil det ei,
Medens Evighedens Stjerner
Vandre over Tidens Vel.

Disse Klipper, denne Plet
Holder her i snevre Skranke
Alle Heltens høie Tanker,
Tæmmer her hans Styrke let.
Her hans stærke Seierssværd,
Her hans laurbærkrandsste Throne,

Her hans gyldne Verdenskrone
 Bytte blev for Dimes Hær.
 Frugten af utrolig Lykke,
 Arvingen til evig Priis,
 Vandrer her en stille Skygge
 Paa de stille Skyggers Viis.

Storheds Grav blev denne Ø!
 Høiheds Aander danned Scenen:
 Klippen selv er Bautaftenen,
 Mindet er den dybe Sø.
 Musen staaer paa Fjeldets Bryst,
 Klio med den ædle Pande,
 Og mod alle Verdens Lande
 Toner mægtig hendes Røst:
 See min Straf og see min Løn!
 See det Værk, som jeg fuldendte!
 See den Stjerne, som jeg tændte
 Klar og evig, i min Søn!

Grevens Død.

Høit i den rigtforgyldte Sal
 De tændte Kroner hang,
 Mens fra den buede Portal
 Musikens Toner klang;
 Men ingen Røst sig høre lod,
 Der faldte op til Dands,
 Kun tause Marmorstøtter stod
 I Salens stille Glands.

Da træder Grev Oginsky ind,
 En rank og høi Gestalt:
 Fra Panden ned om Hals og Kind
 Hans mørke Lokker faldt.

Imod Orchestret frem han gif,
 Og mens han Taushed bød,
 Han drog af Varmen en Musik,
 Og saa hans Tale lød:

Tag denne Dands, og klinge lad
 Dens Toner stærkt og frit,
 Naar ved min Haand i Dandsens Rad
 Vor Dronning svæver blidt;
 Først lad den stige som en Strøm,
 Der bruser stolt og fri,
 Saa lad den hende som en Drøm,
 Der snarlig er forbi.

Han vender sig — og op med Larm
 Nu alle Døre sprang;
 For Herrer, Damer, Arm i Arm,
 Blev hver en Indgang trang.
 Lig tusind Stjerner straalte brat
 Hvad skønnest var og bedst:
 Det hele Hof er denne Nat
 Hos Grev Oginsky Gjest.

Men af den gamle Konge ført
 Den unge Dronning gif,
 Eig Blomsten af en Storm berørt,
 Med dybt nedsænket Blik.
 Ret som et Speil af hendes Sind,
 Der ingen Hvile fandt,
 Var hendes liliehvide Kind,
 Hvis Rose kom og svandt.

Imøde Grev Oginsky gaaer
 Det kongelige Par,
 Og ved hans Ord Fyrstinden slaaer
 Sit Nie op til Svar.
 Hvad laae der ei i dette Sprog,
 Der uden Toner lød!
 Det var det hele Hjerte, og
 Et Billed af dets Nød.

Dog stille! Fra Orchestret ned
 Fanfaren lød igjen,
 Og til det floielsklædte Sted
 Nu Kongen føres hen.

Men da saa Ballet ordnet staaer,
 I sneehvidt Klædebon
 Til Dands den unge Dronning gaaer
 Ved Greb Oginskys Haand.

Og hvert et Die fulgte dem
 Da kongelig og frit,
 Som Dandsen bød, de vandred frem
 Saa langsomt Skridt for Skridt.
 Hun ligned Dagen, lys og mild,
 Hvis Straale lever kort;
 Hans Die var som Stjernens Ild,
 Hans Dragt som Natten sort.

Og mens hans forgbetyngte Aand
 I Blik og Miner laae,
 Han rører let Fyrstindens Haand,
 Og Læben taler saa:
 O Dronning! Lyt til denne Klang
 Saa flagende og øm,
 Et Echo af mit Hjertes Sang
 Er disse Toners Strøm.

Thi Dandsen, som os bærer nu,
 Hvis Røst og Melodie
 Er skjælvende som jeg og du,
 Min Smerte hviler i.
 Den digted jeg, da Haabet bort
 Sig sneg af dette Bryst,
 Som en forsvindende Accord
 Af Livet og dets Lyst.

Men intet Ord igjen til Svar
 Fyrstindens Læbe gav,
 Kun Barmen høit sin Uro bar
 Sig et bevæget Svar;
 Og Diet, bag hvis lyse Flor
 Rys Beemod laae i Skjul,
 Sant sky og pludselig til Jord,
 Just som en ængstet Fugl.

Hiin Tid sig atter folded ud,
 Der aldrig var forglemt,
 Hiin Tid, da til Dginskys Brud
 I Lon hun var bestemt;

Hin Tid, der Rod i Hjertet slog,
Da begge halv var Børn,
Før paa sin Vinge hende tog
Den kongelige Dn.

Men Dandsens Strøm med større Hast
Dem begge frem nu bar,
Saa skjult for Alles Dietkast
I Hoffets Sværm de var.
Og mere høit i begges Bryst
Sin Fakkels Gudens svang,
Og mere stærkt Dginskys Røst
For Dronning-Dret klang:

O, hører du vel Tonen hist,
Der hilser nu dig om?
Den er mit Afskedsord — tilsidst
En Gjenlyd af min Drøm.
Jeg drømmer end — og lad endnu
Mig denne korte Lyst!
Men er jeg vaagnet, drømme du
Det Gamme til din Trøst.

Saa svæved begge hen i Dands
 Af Ballets Sværm i Ly,
 Og over begge, lig en Krands,
 Hang Sorgens sorte Sky.
 Rundtom, hvor Glæden blussed varm,
 De muntre Stemmer lød,
 Men som en Piiil i Grevens Barm
 Sad alt den mørke Død.

For sidste Gang nu taler han,
 Thi snart er Dandsen endt:
 O Lyk! som end jeg skue kan,
 Hvi har du bort dig vendt?
 O Blik! hvori mit Liv nu boer,
 Hvi sænker du dig ned?
 Som fandt du i den dybe Jord
 Et Hjem for Kjærlighed.

Rad end til Afsked for min Død
 Mig høre' denne Røst!
 Midt i mit Hjertes bittre Nød
 Giv mig den største Trøst!

Siig, at naar skilt er jeg og du,
 Bort Haab dog ei er deelt;
 At du bevarer da endnu
 For mig dit Hjerte heelt.

Ved disse Ord Fyrstinden slog
 Sit Nie op til hans,
 Og ingen Sky af Tvivl forjog
 Dets underfulde Glands;
 Kun Taaren styrted fuld og blød
 Sig over Kinden varm,
 Og fangedes af Rosens Skjød,
 Der sad ved hendes Barm.

Men intet Ord hun talte dog;
 Men dog Oginshys Aand
 Fortolked let det stumme Sprog,
 Og med en dristig Haand
 Han løsbrev Blomsten, dugget nu
 Af Taaren reen og skær,
 Idet han sukked: Ogsaa du
 Bar hendes Hjerte nær!

Saa ilte han af Salen ud,
 Og bleg som Døden sank
 Fyrstinden ned — da lød et Skud,
 Til Døren styrted Alt. .
 Død, med det gennemskudte Bryst,
 Med Blomsten trykket mod
 Sin blege Læbe som en Trøst,
 Laae Greven i sit Blod.

Tankefuld.

Der sidder hun, og Knæet Armen støtter
 Mens Haanden slutter om den fine Kind;
 Der sidder hun og tænker, eller lytter
 Til Vanders sagte Røst, for Verden blind.

Frem hun sig bøier længselfuld bevæget,
 Hun søger, hvad hun aldrig finde vil,
 For eengang denne syge Sjæl er læget,
 For disse søde Dine trykkes til.

Dog blev i hendes Blik en Drom tilbage,
 Et Minde om et deiligt Eventyr,
 Grindrings Glands igjennem stille Klage,
 Sig Maanen, der forsvinder mellem Skyer. .

Men om den hulde Læbe Sorger blande
 De sagte Toner omt med Længsels Lyst,
 Der kaster Beemods Slør om hendes Pande,
 Men lokker ingen Taare frem til Trøst.

Nei, den er standset nu den fulde Kilde,
 Den over sunkne Grave Diet seer:
 Det Bryst, hvor Livet stormed, det er stille,
 Det føler ei — det røres ikke meer.

Saa sidder hun, og Knæet Armen støtter
 Mens Haanden slutter om den fine Kind;
 Saa sidder hun og tænker, eller lytter
 Til Manders sagte Røst, for Verden blind.

Bondens Syn.

En Bonde hjemad fra Marken gaaer,
 Ved Egen paa, Engen han stille staaer;
 Han vilde hvile sin mødige Fod,
 Thi satte han sig ved Træets Rod.

Da var det som Dvale over ham faldt,
 Mens trendende Gange hans Navn blev kaldt;
 Det var ham, som Stammen skilte sig ad:
 En deilig Jomfru derinde sad.

En Egefrands snoer sig om hendes Haar,
 Der guldguult lige til Foden naaer;
 Som Solskin, der gjennem Blade gif,
 Bar hendes Dines spillende Blik.

„Til Brudgom, Bonde! jeg faarer dig,
Saa qvad hun medens hun reiste sig;
Imedens hun gav ham sin hvide Haand:
„Min Fader har knyttet vort Ægtebaand.”

„Nu vil jeg tilhuse med dig gaae;
Der vores Bryllupsgilde skal staae,
Der vil jeg husvare din mødige Barm
Alt ved mit Hjerte, udi min Arm.”

I Huset de træde saa tause ind,
Der kysser han hendes Mund og Kind;
Han slaaer sine Armekring hendes Liv;
Og kalder skion Jomfru sin Ægteviv.

Fast trykker ham Bruden til sit Bryst;
Som Fuglens i Træet er hendes Røst,
Den daarer ham med en Sang, saa om,
Med Elskovs liflige, søde Drøm.

Som Træets Mos hendes Arm er blød,
I den han sover til Morgenrød;
Da vaagner han angst, og reiser sig
I skyndsom Hast, saa kold som et Liig;

Thi ude fra Egen en Stemmeklang,
 Igjennem Ruden han horte dens Sang:
 Kom ud du Bonde! ud paa min Eng,
 Ved mine Fodder er redt din Seng.

*

*

*

To Piger om Morgnen paa Engen gaae,
 Den døde Bonde ved Træet de faae;
 Ved hans Hoved laae der en Kampesteen,
 I Armen paa ham en nedfalden Green.

Pocalen.

Jeg eier et gammelt Bæger,
 Hvis Rand er sleben og fin;
 Tidt det mit Hjerte qvæger,
 Fyldt med kostelig Viin.

Naar op det løstes til Munden
 Med stærk og dustende Drik,
 En Pige stiger fra Bunden
 I samme Dieblif.

Hun sætter sin Fod paa Randen,
 Og synger en lystig Sang,
 Og kalder sig Venus den Anden,
 Skjøndt knap en Tomme lang.

Hendes sorte Loffer rulle
 Over det hvide Bryst,
 Hendes røde Læber er fulde
 Af Rørligheds smigrende Røst.

Hun skuer mig dybt i Diet;
 Og drifker jeg Druens Blod,
 Hun dandser omkring fornøiet
 Alt paa sin spæde Fod.

Men vredt hendes Dine tindre
 Naar Glasset jeg sætte vil;
 For hver en Draabe mindre,
 Hun vorer en Tomme til.

Hu rækker hun fast en Allen,
 Som før dog lustig og let,
 Og ligesaa løs i Talen,
 Og ligesaa fri og coquet.

Om min Hals sin Arm hun slynger,
 Og kysker min Pande ømt,
 Og sødt for mit Øre synger
 Det Godeste, jeg har drømt.

— Det halve Glas er tilbage,
 Det tomme jeg vil i Hast,
 Og saa til mit Hjerte drage
 Min Deilige ømt og fast.

Jeg saae hendes Dine tindre —
 Over Læberne Vinen randt —
 Den Skjønne blev mindre og mindre,
 Med den sidste Draabe hun svandt.

Donna Rosa.

(Et af Don Juans Eventyr.)

1.

Fra det høie Slot ved Floden,
 Fra de glandsopfyldte Sale,
 Prydede med Billedstøtter,
 Smykkede med Malerkonstens
 Yppige og rige Værker,
 Klinger Glædens muntre Stemme,
 Lystig Dands og søde Sange
 Til Musikens friske Toner;
 Hundred Kroner, tusind Lamper
 Let forvandle Nattens Skumring
 Til den straalerige Dag.

Don Juan, som Vert ved Festen,
 Læt omring't af Stadens Skjønne,

Berler med den Gne Blikke,
 Trykker taus den Andens Hænder,
 Svarer omt Camillas Sukke,
 Lægger Haanden paa sit Hjerte,
 Sværger Trostak — medens Diet
 Søger Donna Claras Læbe,
 Der fra Vindvets fjerne Bue
 Smiler elskovsfuld til ham.

Rundt han iler — dunkle Loffer
 Falde om den stolte Pande,
 Og hans Die kaster Straaler
 Til de længselfulde Skjønne.
 Blegthed hviler paa hans Kinder,
 Men de purpurøde Læber,
 Disse, af, som Elskovsguden
 Gav de seierrige Kræfter,
 Tolke høit, at endnu Flammen
 Blusser stærk i dette Bryst.

Kraft og Anstand, Gratie, Ynde,
 Alt hans Skabning smukt forener;
 Og den rige Silkeklædnings
 Korte Kappe, store Puffer,

Dg den franske Kniplings-Krave,
 Dg den spanske Hat med hvide
 Lange Tiedre, og den røde
 Sko med Sløisen paa den lille
 Smalle Fod, som Kaardens Spidse
 Neppe rører — Alt forskjønner
 Denne Skabning, disse Træk.

Nu hans Tante søger hende,
 Hun, for hvem hans Hjerte brænder,
 Hvem han elsker meest af Alle,
 Hvem endnu hans Dje aldrig
 Skuet har — den Ubekjendte!
 Hun, hvem Rygtets store Vinge
 Længst har baaret til hans Dre;
 Hun, hans yndige Cousine,
 Den Fernandos unge Datter;
 Hun, for hvem hans Sal er smykket,
 Hun, hvem denne Fest modtager,
 Første Gang fra Klosterhallen
 Indført i den store Verden;
 Hun, hvem fast han har besluttet
 Denne Aften at erobre,
 Hvad end Sciren skal ham koste;

Hun — da træder Fader, Datter,
Don Fernando, Donna Rosa,
Festlig smykt' i Salen, ind.

Don Juan gaaer dem imøde;
Haanden søger Don Fernandos,
Medens Flammer lig hans Blifke
Eræffe Donna Rosas Die;
Tale ved det første Møde
Alt til Blomsten, den forborgne,
Som hun bærer i sit Hjerte,
Hjertets første friske Rose.
See, hvor hendes fine Kinder
Straale høit i Blomstens Farve!
Hvor det sorte Die tindrer,
Mens hun lytter til hans skjønne,
Til hans søde Smigerord.

Men til Don Fernando vender
Slottets Herre nu sin Tale:
Don Fernando! I behage
Til den næste Sal at ile;
Længe har de gamle Damer
Spurgt om deres ædle Ridder.

Alf, hvor godt erindre ikke
 Damer, selv i høiest Alder,
 Deres Ungdoms tro Tilbeder —
 Don Fornando, hvor han nøler!
 Don Fernando, hvor han tøver!
 Hvor han dvæler! Hvor han Tiden
 Gjør os lang, den slemme Herre!
 Saa og saa paa tusind Maader
 Damerne har varieret
 Længe alt det samme Thema.
 Derfor nøl ei, ædle Ridder!
 Nye Kort og gamle Damer,
 Let med begge la'er sig spille,
 Begge Dele der I finder. —
 Nu til Dandsens lette Rækker
 Eders Datter vil jeg føre,
 Hvis min Donna mig forunder
 Denne Maade, denne Gunst.

Don Fernando svarer: Gjerne
 Lever jeg med gamle Damer
 Om igjen de gamle Tider;
 Paa Grindrings lette Ringer
 Flyve frem de fordums Glæder,

Stille Sorger, søde Smerter.
 Let igjen de gamle Hjerter
 Føde Ungdoms friske Drømme —
 Længst henvisnede Bouquetter
 Tages frem og lugtes til.

Nu jeg gaaer mit Kort at spille,
 Nye Kort med gamle Damer.
 Eder's Ord jeg om vil vende:
 Bogt Jer selv, min kjære Fætter,
 At I spiller ei de gamle
 Grusomt mod de unge Hjerter. —
 „Hvor I skjemter, ædle Ridder!“
 Don Fernando iler bort.

2.

Men i Salen nu fremtræder
 Don Juan med Donna Rosa. —
 Hun, med Kinder klædt' i Purpur,
 Og med Dine straalefyldte,
 Og med Læber smilomfrandste,
 Hilser paa de hundred Damer,
 Der med Blikket hende fluge;
 Reier let og fuld af Ynde

For Elskværdighedens Monstre,
 For de skjønt friscerte Herrer,
 Der i smaa og store Klynger
 Rundt i Salen staae gruppered.
 Han med Haanden giver Tegnet
 Til det ventende Orchester,
 Menuetten at begynde;
 Og Musikens stærke Toner
 Kalde nu de lette Hjerter,
 Kalde nu de lette Fødder
 Til den yndefulde Dands.

Hvilken Glands og hvilken Skjønhed,
 Hvilken Hær af unge Gratier
 Kalde disse Toner ikke!
 Hist de blaa og brune Dine
 Rimse under stolte Buer
 Straalerige ad hinanden.
 Hist Blondinen og Brunetten
 Arm i Arm gaac huldt forened',
 Thi saa godt de klæde sammen;
 Hist to fagre Damer skifte
 Ord og Haandtryk, medens begge
 Blik og Tanke fare vide;

Dist et Die opad skuer
 Fuldt af Udtryk og af Smægten;
 Dist et andet dybt sig taber
 I den egne Fods Beundring;
 Dist et tredie svæver udad,
 Og fortryller paa sin Vandring
 Hver en Vandrer med sin Glands.

Par ved Par nu staae rangered:
 Herrerne med Fjer-Barretten,
 Damerne med hvide Bister
 Kæle deres varme Kinder;
 Og — hvor snild er Amor ikke!
 Dmme Ord og omme Miner,
 Kun for To af sød Betydning,
 Skjule sig bag disse Mure,
 Let opførte som nedrevne. —
 Saa i Glædens lyse Farver,
 Saa i Ungdoms friske Morgen
 Staae i Dandsens lange Række
 Med Forventning alle Par.

Stærke Toner nu frembruse —
 Og alvorlig og med Anstand
 (Fast høitidelig er Minen)

Herren bukker, Damen neier;
 Og den samlede Quadrille
 Deles saa, lig tvende Strømme,
 Der sig krydse — der forenes,
 For at fjernes snart igjen.

Men omkring i tætte Klynger
 Stille sig de gamle Damer,
 For at mønstre, kritisere;
 For med muligst største Skaansel
 Ungdoms Daarskab at bedømme.
 Donna Cara, Donna Mara
 Stikke Hovederne sammen.
 Lidt af Talens rige Bytte
 Musen har bevaret mig.

Seer I — hvisker hiin — Fernandos
 Unge Datter, som ved Pillen
 Don Juan nu Haanden rækker?
 See, hvor kjæft omkring hun skuer,
 See, hvor Svanehalzen kneiser,
 See, hvor stoltelig hun bryster
 Sig, imens de sorte Dine
 Sprude Funke som Raketter.

Smil kun til den smukke Fætter!
 Slig en Fugl var værd at fange —
 Ha, nu slaaer hun ned mod Gulvet
 Diet, som af Lynild truffet —
 See dog bare, Donna Mara!
 Som en Tagsteen blev hun rød.

Th, ja vist! den Anden svarer,
 Seer jeg det, og lugter Luntten.
 Det var blot et kjærligt Haandtryk
 Fra den velbekjendte Fætter.
Doucement ma petite coquette!
 Ogsaa vi har været unge,
 Og naar Legen du begynder,
 Veed jeg ogsaa hvor den ender:
 Først et Haandtryk, saa et Fodtryk,
 Saa et Kys og saa et Favntag,
 Saa — men seer I, Donna Cara!
 Taber hun ei Brystbouquetten? —
 See, hvor hurtig han den fanger,
 Trykker den mod sine Læber —
 Nu god Nat min stolte Svane!
 Dine Binger synke snart.

3.

Menuetten er tilende.

Don Juan sin smukke Dame
Ud fra Salens store Brimmel
Fører nu til Cabinettet,
Til det venlige, det stille,
Oplyst af en eenlig Lampe,
Der et Halvlys sødt udbreder,
Som naar Maanen sine Straaler
Sænker gjennem Busk og Krat.

Her, min Donna, kan I hvile;
Fjernt fra Larmens stærke Toner
Drage Veiret, sanke Kræfter,
Til I atter ind vil træde
Fri og let i Dandsens Række,
Af, blandt alle hine Damer
Funklende som Aftenstjernen,
Der de mindre Lys fordunkler
Paa den straalerige Nat.

I den silkebløde Divan
Donna Rosa ned sig sætter,

Hovedet af Haanden støttet,
 Følgende med Diets Stjerne
 Don Juan, som over Gulvet
 Iler hen til Klokkestrengen,
 Der paa Bæggens røde Damast
 Smykt med gyldne Blomster hænger.
 Stærkt han ringer — Pagen kommer.
 Bring Champagne! han befaler:
 Af den røde to Pocaler,
 Af den hvide tvende Glas.

Hurtig det er skeet, og atter
 Med den Gulde han er ene.
 Nu den solv-indlagte Bakke
 I sin venstre Haand han hæver,
 Byder Donna Rosa tage
 Af de tvende Glas det ene.
 Dette kommer jeg til Minde,
 Blidt han hvisker, om den skønne
 Aften, som i Skjønheds Straaler
 Bragte mig den ny Cousine;
 Om det stærke, emme Venskab,
 Som jeg ønsker maa forene

Dem, hvem alt Naturen sammen
Bundet har med nære Baand.

Hendes Dje Svar ham giver,
Og mens Rosenlæben smiler,
Griber tøvende hun Glasset;
Ripper af det — Viniens Flamme
Rød sig sænke, medens Hjertet
Hæver sig med lette Slag.

Nu en Bøn, min skjønneste Dame,
Dette Hjerte har til Eder,
Og min Læbe blev betroet,
Under evig Trofasts Løfte,
Ydmyg denne Bøn at tolke:
Glaae mig her til Eders Ridder!
Den udkaarede og kjække,
Som for Kjærlighedens Straupe
Stride vil med hver en Fiende,
Der med Almors gyldne Baaben
Eders Frihed tør bekæmpe.
O, drag ud den lille Biste,
Hvid som Sneen hvor den hviler,
Fra det hulde Bryst I tage

Den, og give Ridderlaget
 Ham, som alt for Eder's Fodder
 Alt en Slave knæler her.

Indig leer hun, mens hun hæver
 Let sig fra den bløde Divan;
 Stærkt det sorte Die funkler,
 Og de dunkelbrune Loffer
 Svæve om de klare Blikke
 Lig en Sky, der vugger stille
 Sig om Nattens klare Lys.

Frem hun træder — tusind Folder
 Af den hvide Klædning falder
 Rundt omkring den ranke Skabning;
 Og den lille Fod fremtitter
 Under Kjølens rige Dække
 Som en Fugl, der ud vil flyve
 Fra den hvide Morgensky.

I sin høire Haand hun hæver
 Bisten nu, og munter taler:
 Ricere Fætter! kan jeg nægte
 Hvad saa bønlig I forlanger,
 Ridderslag af denne Biste?

Ringe kun er denne Naade,
 Men det skee som I begjærer:
 Vær — ja vær min Vifte-Ridder!
 Eders Pligter være lette
 Som det lette Slag af Viften!
 Eders Tro dog ei saa lustig,
 At med eet den viftes bort!

Saa hun talte, mens hun gav ham
 Trende lette Slag med Viften:
 Get paa Skuldren, eet paa Rinden,
 Get paa Pandens stolte Bue —
 Det er skeet, — og nu hun byder:
 Ridder Don Juan, staae op!

Men han griber henrykt Haanden,
 Som ham skjenked Ridderlaget;
 Trykker den mod sine Læber,
 Sværger, tro hvert Bud at lyde,
 Som hans Dame ham befaler.
 Derpaa hine to Vocaler,
 Hvori Vinens Perler skumme
 Luende med røde Draaber,
 Donna Rosa hen han rækker.
 Tag den ene, vint han beder,

Skaalen tom for Eders Ridder,
 For den tro, som aldrig svigter
 Hverken Damen eller Pligter,
 Paalagt' af hans Dames Mund.

Hun — hvor kan hun her sig vægre?
 Krandsen Rosen paa sin Læbe
 Med Champagnens friske Perler. —
 Nu til Salen hen, Hr. Ridder!
 Siger hun, mens let hun neier:
 Til min Fader, som mig savner,
 Hurtig nu jeg ile maa.

Først et Kys, mit Hjertes Dame!
 Først et Kys af dine Læber,
 Af de tryllende, de røde,
 Som har vækket hver en Længsel,
 Der har Hjem i denne Sjæl.

Det blev røvet — og mod Døren
 Flyve hendes lette Fodder:
 Indig Purpurrodme dækker
 Kinder, Pande, Hals og Bryst.

Denne Bei, min skjønnne Donna!
 Denne Bei, og ei den anden,
 Fører Jer til Don Fernando.
 Snart af denne Bei jeg bringer
 Faderen det kjære Barn.

4.

Rundt om Slottets høie Mure
 Strækker Parken, stor og stille,
 Sig med Lovets dunkle Gange,
 Med Canalers blanke Flade,
 Med de sivomfrandske Bugter,
 Paa hvis Speil de hvide Svaner
 Stolt som Havets Nympher seile.
 Alle Sydens søde Frugter,
 Hundredtusind unge Blomster
 Sende deres Duft og Bellugt
 Fra det friske Bæger ud.

Det er Nattens første Time;
 Mørket sine Garn udspænder,
 Fanger i sin stærke Snare
 Alle Aftenrødens Straaler.
 Taageslørets dunkle Folder

Lægge sig paa Himlens Kinder;
 Sidste Purpurfy forsvinder,
 Dagens friske Liv forstummer,
 Alt bereder sig til Slummer,
 Bugget ind i Nattens Arm.

Alt er stille (o saa stille,
 Som paa Livets første Morgen
 Barnets Hjerte), Alt er dunkelt —
 Alting hviler — Dødens Taushed
 Hersker ene — Natten ruger
 Sommervarm paa Blad og Busk.

See, da drager frem en gylden
 Fy paa Himlens høie Hvælving;
 Og i Maanens stille Straaler
 Nu et andet Liv begynder,
 Ikke kraftig varmt som Dagens,
 Men fortryllende og yndigt
 Med sit blege Farveskær.

Rundt i Slottets store Have
 Alt nu vaagner, halv af Drømmen

Halv af Slummer end bedøvet;
 Og fra Lovets dunkle Gange
 Hæve sig de klare Toner,
 Fuglesang i Nattens Stille:
 Elskovs vakke, sømme Klage
 Verlende med Qual og Glæde;
 Beemods Stemme, sødt besvaret
 Af et andet Hjertes Toner,
 Sangen over alle Gange —
 Floiten af en Nattergal.

Og de lange Skygger skride,
 Mellem Buske mellem Stammer,
 Flygtende for Maanens Flammer
 Ræmpestore frem af Mørket.
 Og som Drømmen, naar den skifter,
 Tryller Alting halvbesløret,
 Stedse verlende, med Lyset
 Mørket, og med Fuglens Gange
 Gensom Tausheds stille Fred.

Men det Heles Herskerinde,
 Maanen, Nattens unge Dronning,

Seiler rødmende og herlig
 Gjennem Himmelhavets Bolger.
 Snart hun kaster sine Blikke
 Funklende paa Dal og Høie,
 Snart hun speiler sig i Vandet
 Tusinddobbelt, snart hun standser
 Længselfuld ved Bæk og Kilde;
 Snart, som om Grindring mørkned
 Hendes Hjerte, falder Sløret
 For det hulde Dies Straale.
 Saa hun svæver, rig paa Drømme,
 Kaldende paa Suk og Længsel,
 Over solbestrøede Skyer,
 Svulmende af Kjærlighed.

5.

Hvo er Parret, som nu vandrer
 I de dunkel-lyse Gange?
 Som paa Sletten ud nu træder?
 Damen nolende, og langsomt
 Flyttende de lette Fodder,
 Herren ilende, og dristig

Slyngende sin Arm om Damen:
Donna Rosa, Don Juan!

Juan.

O du vredes ei, du Elskte!
At jeg fulgte Hjertets Stemme,
At jeg ledte dig iblinde,
Selv et Bytte for den blinde
Gud, til disse Steder,
Fjernt fra Glædens muntre Toner.
Riørlighed vil ikke Selskab:
Ikke Herrers Speider-Blikke,
Ikke Frøkners skarpe Øren,
Ikke Fruers spidse Ord.

Rosa.

Dog jeg vredes, ædle Fætter!
Thi for snart I overtræder
Eders Pligter som min Ridder.
O betænk: Hvad Jer misshager,
(I som vist forlængst af Verden
Og dens tomme Glæder kjed er)
Mig just morer og fornøier:
Herrers Speider-Blikke aldrig
Traf jeg i det stille Kloster;

Froknens skarpe Øren gi'er mig
 Leilighed, lidt Vid at øve;
 Fruens spidse Ord jeg sender
 Dobbelt spidse dem igjen.

Juan.

Nei, umuligt, at et Die,
 Saa fortryllende og yndigt,
 Ikke skulde selv fortrylles
 Ved den hulde Maanes Straaler;
 At et Hjerte, som bevæger
 Alle Hjerter, ei bevæges
 Skulde selv af denne Stilhed,
 Afbrudt kun af Fuglens Sang.

Rosa.

Neen ei Maanen for mit Øre!
 Tie dog endelig med Maanen!
 Alle Spaniens Romaner,
 Som i Klostret Pater Gomez
 Os forskaffed — længst mig gjorde
 Kjæd af Maanen og dens Straaler;
 Og af Gensomhed og Stilhed
 Længe trættet, slaaer mit Hjerte

For Tandango, for Gachucha,
For de muntre Strenges Klang.

Juan.

Lyt, o lyt til disse Toner!
Philomele til dig taler.
Elskerinden for min Elskte
Aabenbarer al min Længsel,
Al min Kjærlighed og Attraa.
Saa hun gik, naar Luna lyst
Over Jorden ned, og skued
Snart ved Flodens Bred i Dalen,
Snart i Skoven bagved Løvet,
Hyrden ved Hyrdindens Bryst.

Rosa.

Det er muligt — Men saakelig
Falder Duggen; hvis I vil det,
Vandre vi til Salen op.

Juan.

O forstilt er denne Kulde!
Altfor pludselig forandret
Er din Aldfærd og din Tale.
Tvivler du om dette Hjerte?

See mig her for dine Fodder,
 Hvor den kydske Maane høre
 Vil den Ged, som jeg dig sværger:
 Før skal Jorden, skal den faste
 Sig bevæge — før skal Solen
 Hvile paa sin lyse Bane,
 Hvormed Dagen den betegner;
 Før skal Stjernechoret standse
 Med den stolte Flugt paa Natten,
 Før end dig jeg sviger — før end
 Trofskab doer i dette Bryst!

R o s a.

Reis Jer, reis Jer, ædle Fætter!
 Forhen sliq en Ged var kraftig;
 Men ifølge Nutids Lære
 Gjælder Eders Ged ei meget:
 Jorden flyver — Solen og de
 Fire Stjerner ei sig flytte.
 Derfor reis Jer — Vil I vredeß,
 Vredeß paa Copernicus!

J u a n.

Ha, min Kjærlighed du spotter!
 Ei du fattet har dens Glæde,

Da til Livet sødt den vaagned
 Ved dit første Smil at møde;
 Ei du prøvet har dens Smerte,
 O, saa rig, at nu den fattig
 Er paa Taarer — denne Smerte,
 Som mig snart vil bringe Døden,
 Denne Død, som er din Lyst.

Rosa.

Døden? Nei, nei I skal leve!
 Leve maae I, ædle Fætter!
 Lov mig endelig dog dette.
 Og, hvis Eders Smil jeg fatter,
 Det med Døden just ei haster.
 Op til Slottet! Op til Dandsen!
 Til den lustige Fandango
 Jeg indbyder Eder nu!

Juan.

Grumme Skjønne!

Rosa.

Ædle Fætter!
 Skjenk min Haand igjen sin Frihed,

Alt den følge kan med Foden,
Som nu Afsked ta'er med Jer.

Juan.

Denne Haand jeg slipper ikke,
Thi for dyrebar den er mig!
Mod min Villie J mig nøder...

Rosa.

Nøder?

Juan.

Nøder, ædle Donna!
Kun den bittere Nød mig nøder
Til —

Rosa.

Hvortil?

Juan.

Til at forskaffe
Eders Lune andet Morskab.
Leporello hist sig nærmer
Med de raske Heste — Hvis J
Vist min Donna har at ride...
Denne Nat er dog saa skøn.

Rosa.

J mig overrasker, Fætter!
Virkelig, et Ridt i Natten

Næsten friste det mig kunde.
 Det er Andet, end at lytte
 Her til Nattergalens Toner,
 Og for Maanen rørt at sværme.
 O hvor herligt, hen at flyve
 Paa den raske Ganger — Jorden
 Flyver under Hestens Fodder
 Som en dunkel Drøm tilbage.
 Engen damper, Hesten stamper,
 Tørstig drikker Læben Lusten,
 Diet qvæges, Kinden gløder,
 Brystet hæves, Haabet vinker,
 Ovenover Stjernen blinker —
 Af! Champagnen mig begejstrer,
 Tilgiv, Fætter, mine Ord!

Juan.

Disse Ord min Sjæl fortrylle!
 O forsøg det! Snart tilbage
 Er vi som paa Bindens Vinger.
 Op paa Gangeren, den lette!
 Op da til den lette Flugt!

Rosa.

Først jeg sikker dog maa være
 Paa min Ridder og hans Trostfab . . .

Juan.

O, til evig Tid den Samme!

Rosa.

Altid lydig?

Juan.

Altid lydig!

Rosa.

Og besteden?

Juan.

Ja, besteden!

Rosa.

Altid trofast?

Juan.

Altid trofast!

Rosa.

Fast i hver en Sjæbnens Prove?

Juan.

Fast som Klippen!

Rosa.

Men som Sivet

Boielig i mine Hænder —

Juan.

Ja, som Sivet og som Klippen!

Rosa.

Siv og Klippe — Nu velan da!

Run en Prøve her med Sivet,
 At jeg skjønné kan, om ogsaa
 Ret paa Klippen jeg tør bygge.

Juan.

J befaler?

Rosa.

At min Handske,
 Som af Haanden her jeg trækker,
 Som mod Træets Top jeg slynger, —
 (See, o see hvor høit den flyver!)
 At J denne Handske henter
 Fra den lette Green mig ned.

Juan.

O, J spøger!

Rosa.

Rask, Hr. Ridder!

Er mit Bud endog Caprice,
 Mellem os Contracten lyder:
 Hvis jeg Eders Bøn skal følge,
 Maae J følge mine Bud.

Juan.

Aldrig jeg Contracten bryder;
 Som et Lyn jeg Handsken henter!

Rosa.

Som et Lyn jeg Eder følger,
Har I Handsken ned mig bragt.

Juan.

Alt i Træet er jeg oppe!

Rosa.

Bogt Jer for de tynde Grene!

Juan.

Høiere jeg stiger —

Rosa.

Bogt Jer!

Juan.

Grenen gynger —

Rosa.

Hold Balancen

Juan.

Snart jeg er ved Maalet.

Rosa.

Fætter!

Jeg til Lykke ret Jer ønsker,
Ogsaa jeg er ved mit Maal.

Saadan talte Donna Rosa,

Da hun flygtede som Vinden
 Op til Slottet, giennem Haven. —
 Don Juan — som just i Haanden
 Handsken holdt — fra Grenen springer,
 For den Flygtende at fange.
 Dog i Springet glider Foden,
 Og til Jorden var han styrtet
 Hovedfulds, hvis ikke Rappen,
 Greben af de skarpe Grene,
 Havde standset ham, saa fastholdt
 Mellem Jord og mellem Himmel
 Svævende han hængte nu.

Juan.

Leporello! Skurk! hvor er du?

Leporello.

Her min ædle Herre! Her jeg
 Bringer Hestene — men Himmel!
 Kors bevare's! hvad er dette?
 Hvo, min Herre, har Jer hængt?

Juan.

Hurtig, Slynge! Hid med Skuldren,
 At min Fod paa den jeg sætter.

Leporello.

Her er Skuldren!

Juan.

Boi nu Ryggen!

Leporello.

Saa — nu fik I Fod paa Jorden.

Dog Jer Kappe gif i Løbet;

Hoit paa Grenen sonderrevet

Hænger den som en Trophæ.

Juan.

Hvor blev Damen?

Leporello.

Damen, som vi

Skulde føre bort i Matten?

Juan.

Ja, just hende, dumme Dævel!

Leporello.

Hende Pokker længst har taget.

Juan.

Hvorfor spærred ei du Veien?

Leporello.

O jeg Taabe! Men jeg troede,

At paa Skramt hun skulde flygte

Og af Eder saa indhentes,
 For at derved Gventhyret
 Kunde faae romantisk Sving.

Juan.

For din Tro tag dette Drig'n,
 Af et stærkt prosaisk Sving!

Leporello.

Over mig tilsidst det kommer!
 Hvergang I ved Næsen tages,
 Mine Dren strax maae bøde.
 Nu begriber jeg det Hele!
 Ikke sandt, saa gif det, Herre?
 Op i Træet fik den Lille
 Eder narret efter Handsken,
 For at selv hun kunde flygte.
 Siig nu ei, at i en Lygte
 Meer jeg præfer, naar jeg siger:
 Mandfolks List er vel behende,
 Qvindfolks List er uden Ende!

6.

- I de hvide Sale klinger
 Atter Dandsens muntre Toner;
 Atter samle sig de gamle

Damer om den lyse Cirkel,
 Hvor sig til Fandango stiller
 Donna Rosa med Don Pedro.
 Strengen toner — Castagnetten
 Svarer i den Skjønnes Hænder,
 Og som Stjerner hendes Dine,
 De uskyldige og glade,
 Laane Dandsens Gratie Straaler,
 Følge med hver Legemsbevægelse,
 Svæve høit med Haanden, naar den
 Roster sig med Castagnetten,
 Flyde op og ned med Foden
 Naar den hurtig sig bevæger,
 Naar igjen den vandrer langsomt,
 Bunden af Musikens Takt.

Alles Dine følge hende
 Med Beundring og med Glæde;
 Uden Villie let hun vinder,
 Fast hun binder alle Hjærter.
 Som paa Binger, medens Tonen
 Indig klinger, nu hun svæver
 Af de lette Fodder baaren,
 Med den venstre Haand paa Ryggen,

Med den høire høit i Lufsten,
 Gjennem Salen, forbi Døren,
 Da just Døren i det Samme
 Aabner sig, og aabenbarer
 Don Juan i verlet Kappe,
 Med en halv nedslagen Mine,
 Og med Dine, som formørke
 Sig ved Syn af Donna Rosa,
 Der i Flugten kun tilfaster
 Ham et let ironisk Smil.

Med Forundring alle Damer
 Hjerte-Seierherrens Miner,
 De forfnytte, nu betragte.
 Og til Leporello, som sin
 Herre følger, træder hurtig
 Donna Mara. Munden løber
 Som et Hjul med tusind Spørgsmaal,
 Medens hun med Guld opveier
 Hver Betænkning af hans Trostak.
 Alt hun veed nu — og tilbage
 Iler hun til Donna Cara,
 For Historien at skrifte.
 Donna Cara, tynget af den,

Sender den til Donna Clara,
 Og, engang i Flugten, flyver
 Som en Boldt nu rundt i Kredsen
 Den fra Clara til Camilla,
 Fra Camilla til Elvira,
 Fra Elvira til Rosaura,
 Fra Rosaura hen til Laura,
 Og fra Laura saa til Blanca,
 Og fra Blanca nu fremdeles
 Videre in infinitum,
 Saa at inden fem Minutter
 Hele Kredsen har den inde.
 Hvilken Liffen, hvilken Hviſten!
 Hvilken Fniſen, hvilken Spørgen!
 Hvilken Spotten og Forhaanen!
 Hvilken Kulde møder ikke
 Hjerte-Seierherrens Blikke
 Nu fra hver en Dames Dine —
 Af, saa gaaer det! Gen Bataille,
 I Utide tabt, berøver
 Ofte Generalen Frugten
 Af saa mangen blodig Seir!

Gndt er Dandsen. Donna Rosa,
 Der et Dieblif sig fjermed,
 Nu med Don Fernando vender
 Fra den anden Sal tilbage;
 Og til Afſked nærmere begge
 Sig nu Don Juan, der gaaer med
 Youngent Smil dem let imøde.
 I tilgive, ædle Fætter,
 Don Fernando taler: at vi
 Alt tilhuse os begive,
 Men en Datters Luner veed I,
 Bor en Fader altid føie.
 Og desuden, jeg maa tilſtaae,
 At mig hine gamle Damer
 Juſt ei frifte til at tøve:
 Som en pluffet Hane gaaer jeg
 Bort fra Spillet med dem Alle!
 Mens fordybed' i Grindring
 Af den gamle Tid vi ſadde,
 Riggede de mig luunt i Kortet;
 Mens begeiſtret ſødt af Minder
 Jeg for Kjærligheden ſværmed,
 Skrev de Beter mig paa Beter;
 Mens jeg ſuffed, ſveg de Farve;

Mens jeg rørt mit Hjerte blotted,
 Kneb Ducaterne de fra mig.
 Saadan gaaer det, ædle Fætter!
 Damer blive altid Damer —
 Skjøndt ei meer interessante,
 Stedse dog interesseerte
 Og af Interesse fyldt'.

Haard er Donimen, ædle Herre!
 Svarer Don Juan, idet han
 Vender sig mod Donna Rosa,
 Og med sagte Stemme taler:
 Jeg har bedre Tro, min Donna!
 Og hvad mig idag er hændet,
 Kun i denne Tro mig styrker.
 Strængt, men ikke uretsfærdig
 Handler J, min ædle Dame,
 Da min ringe Fæst J røver
 Med Jer selv dens hele Smykke —
 Dog, jeg tør mig ei beklage!
 Kun i dette Haab jeg lever,
 At en Bro mig Tiden bygger,
 Hvorpaa angerfuld og ydmyg
 Eders Gunst jeg tør mig nærme.

Eder's Handske her tilbage
 Rækker jeg med dyb Beundring
 Af dens Gierindes Skjønhed,
 Saa bedaarende, at derved
 Kun min Udsærd kan undskyldes.
 O, lad dette Tegn paa Fiendskab
 Gi os skille — Haanden skabtes
 Som Foreningens Symbol!

Stolt ham svarer Donna Rosa:
 Edle Ridder! fald dog ikke
 I det omme Sprog tilbage;
 Ordet vel, men ikke Tonen
 Er I mægtig. Denne Handske
 Tør jeg ikke meer modtage —
 Da til Eder jeg den kasted,
 Greb I selv den jo begjærlig,
 For mig fjendtlig at bekrige.
 Gjem den vel, og glem den aldrig,
 Thi fra mig den skal Jer sige:
 Ikke alle Spaniens Piger
 Ved de søde Ord I vandt!
 Saadan talte Donna Rosa —
 Dybt hun neied, og forsvandt.

Seiladsen.

Midt paa Havet, mellem friske Bølger,
 End i Afskedsdrømme seiler jeg;
 Seer paa Søen ud, hvor Binden følger
 Skumklædt Bove paa dens vaade Bei.

Kuerød i Vesten Solen daler,
 Farver med sit Purpur Hav og Sky:
 Funklende den fjerne Bred den maler,
 Glimrende som Guld den lille By.

Den forlod jeg — Blikket ud jeg sender,
 Fremad der er Alting koldt og dødt;
 Ingen Kyst mit Øie der erkjender,
 Intet fordums Syn, som jeg har mødt.

Dog — hvad vugges hist paa Dybets Bunde?
 Samme Billed som i dette Bryst!
 Dunkle Lokker om en yndig Pande,
 Dine, straalende af Haab og Lyst.

Frem mod mig det søøver fra det Fjerne,
 Nær og nærmere paa lette Fod, —
 Nu det svandt! — men Kjærlighedens Stjerne,
 Venus' Die, frem af Bølgen stod.

V a a r e n.

Atter brister Jordens kolde Bælte,
 Af dens Moderskjød nu atter vælte
 Blomster frem i millionerviis;
 Atter i de lovbedækte, svale,
 Svie, lyse, ætherfyldte Sale
 Klinger Fuglens Sang til Vaarens Priis.

Bækken frem med løste Bolger dandser,
 Solens Billed, som en Sky bekrandser,
 Svømmer stoltelig paa Bolgens Bryst;
 Mild som Duen svæver Lusten over
 Havet, der med skumbedækte Bøyer
 Bryder susende mod Landets Kyst.

Og saa Menneket er løst fra Smerte;
 Op fra Spiren dybest i hans Hjerte

Fredens dufterige Lilie groer.
 Som en Puppe brister Sjælens Kummer,
 Som en Sommerfugl af Dødens Slummer
 Vaagner Glæden med de søde Ord:

See, med Morgenrødens Krands om Panden
 Er den unge Genius opstanden,
 Slaaer sin Vinge jublende og glad:
 Opad, opad vil den Lette stige!
 Hente Mennesket fra Lysets Rige
 Kjærlighedens røde Rosenblad.

Tilbagefald.

Fængsles atter nu min Binge
 Da jeg meest den troede fri?
 Drages atter jeg tilbage
 Til det gamle Sværmeri?
 Af, med Kjærlighedens Roser,
 Som i Hjertet finde Ly:
 Deres Duft og deres Torne
 Sig forynge og fornye.

Ja, det Svundne vaagner atter!
 Vaaren lig der bryder frem,
 Spire hundredtusind Blomster
 Atter i det øde Hjem.
 Atter Hjertets gyldne Harpe
 Er med friske Strenge stemt,
 Og tilbage komme Toner,
 Som forlængst jeg troede glemt.

Var det disse dunkle Løkker,
 Som mig trylled over Alt?

Denne friske Foraarskabning,
 Denne yndige Gestalt;
 Dette Liv, hvis milde Varme
 Sig med rene Farver brød
 I det brune Dies Straaler,
 I de varme Kinders Glød?

Fængsled mig hiint Præg af Tungstund,
 Som det hulde Nafn fik,
 Dette Slør af Nat, som dækker
 Lyset tidt i hendes Blik,
 Dette Sind, som uharmonisk,
 Dog har reent sig aabenbart
 Gjennem Lunets Smil og Taarer
 Saa fortryllende og klart?

At jeg veed ei! Get jeg føler,
 At den lange Fred er endt;
 At med alle sine Pile
 Guden er tilbage vendt.
 Amor! Løs mig af din Lænke,
 Sling den Skjønne fast deri,
 At hun dele maa min Længsel,
 Eller ganske mig befri!

Bella Donna.

Klart straalte Lysets blanke Glands
 Fra tændte Campers Rad;
 Som Blomster i en spraglet Krands
 I Kredsen Damer sad.
 Dog fængslede intet Syn mit Blik;
 Jeg drog ad Drømmens Bei,
 Og Diet rundt i Længsel gik,
 Men fandt sin Gjenstand ei.

Da aabned Døren sig, og brat,
 Som Fryd i Sorgens Bæ,
 Som Stjernen paa den dunkle Nat,
 Min Skjønne lod sig see.
 Hun traadte frem i Damer's Flok
 I Ungdoms lyse Pragt,
 Med Perler om den brune Lok,
 I staalblaa Silke dragt.

Ei saae jeg før saa fin en Kind,
 Ei før et Diepar
 Al saa vidunderligt et Skin,
 Som disse Dine var;
 Ei før et Blik saa stolt og blidt,
 Ei Midie før saa slank,
 Ei før et Bryst saa perlehvidt,
 Der yndigt steg og sank.

Nu drog til Strengenes Musik
 Hun Gløret af sin Hals,
 Og lig en Drøm saa let hun gif
 Ind i den lette Bals.
 Hoit slog ved Tonen hendes Barm,
 Og mig det var igjen,
 Som førte Himlen i min Arm
 Jeg giennem Lusten hen.

Saa svæved hun, og fængslede sødt,
 Sig Lys paa Nattens Bei,
 Hvert jordisk Blik af hendes mødt,
 Skjøndt selv hun vortes ei.
 Selv uberørt af hver en Glands,
 Skjøndt den fortrylledt Alt,

Steg frem i Nymphchorets Dands
Den herlige Gestalt.

O fagre Skjønne! Stolte Mo!
Saa deilig og saa kold,
Som Maanen, der i blanken Sø
Sig speiler tusindfold:
Dit Blik er Straalens klare Skin,
Et Hav er dette Bryst,
Der suger dybt dit Billed ind,
Og skjælver ved sin Eyst!

Billedet.

Skal aldrig mere dig jeg see
 Paa denne skønne Jord?
 Skal aldrig meer jeg Trost og Bæ
 Mig hente af dit Ord?
 Skal aldrig, som naar from og mild
 Din Stemme, yndig klang,
 Alt aldrig meer jeg lytte til
 Din Læbes søde Sang?

Du Sjæl i Alt hvad Diet saae!
 Mod hvem jeg stræbte hen,
 Gi for din Herlighed at naae,
 Kun for at elske den;
 Kun for at elske, skøndt med Lyst
 Saa dog med evigt Savn,
 Den Skat, jeg bærer i mit Bryst:
 Dit Minde og dit Navn.

Men hvor jeg gik og hvor jeg stod,
 Dit Billed fulgte mig:
 Af Havets blanke Bølgeslod
 Det yndigt hæved sig;
 Det funkled fra den dunkle Nat
 I gyldne Stjerner's Krands,
 Det vandred gjennem Skov og Krat
 Hos mig i Maanens Glænds.

Da gav saa sødelig det Svar
 Naar jeg det talte til,
 Da lyste klart dets Diepar
 Med overjordisk Gld,
 Da bølged Haarets rige Flod
 Omkring den hvide Kind,
 Da vandred let den lette Fod
 Med Mander's sagte Trin.

Lidt drog jeg da den fine Haand
 Med Skjælven til min Mund,
 Og hvisked med bevæget Mænd:
 Er du et Billed kun?
 Er du kun hende som hun boer
 I Mindet, som jeg fik?

Var da ei hendes disse Ord
 Og disse milde Blik?

O Liv i Drømme, fuldt og let,
 Som saa jeg levet har!
 O Liv! som tidt jeg har begrædt,
 Fordi kun Drøm du var.
 O fagre Billed! Mild du seer
 Paa mig foruden Ord;
 Skal vi da aldrig mødes meer
 Paa denne skjønne Jord?

I en Ståmbog.

Let som en Fugl i Flugten frem sig stilled
 Det Syn, som-mig dit lette Bæsen gav;
 Og som en Fugl saa iler nu dit Billed
 Ud Volgen til det blaa Atlanterhav.
 Men hvor jeg gaaer, med Savn jeg vil erindre
 Det Dies Skjønhed, som jeg flygte seer;
 Thi Nordens Dag har nu en Straale mindre,
 Og Sydens Himmel snart en Stjerne meer.

Dødens Hule.

Ak, det er saa mørkt saa tyst derinde,
 Ingen Stemme trænger fjærlig ind;
 Ingen Sol og Maane Bei kan finde
 Til hans blege Kind.

Saus han sidder ved den dybe Kilde
 Med en Fakkell i sin stærke Haand;
 Den han slukker — Døren aabnes stille
 For en ængstet Mand.

Nu i Hulens Dyb sin Plads han faarer,
 Sætter til sin Mund et Bægers Rand,
 Fyldt med de Forladtes stille Taarer —
 Bægret tommer han!

Gravlægning *).

Her i Gravens Hule,
Dybt i Jordens Bryst,
Vi med Taarer skjule
Alle Hjerters Lyst.

Chor.

Vi med Taarer skjule
Alle Hjerters Lyst.

Rene, stærke Villie,
Fromme, milde Du,
Fine, hvide Lillie,
Rnæffet ligger du!

Chor.

Fine, hvide Lillie,
Rnæffet ligger du!

*) Dette Digt er uden Forfs. Vidende og paa en feilagtig Maade aftrykt i Nytaarsgave fra danske Digtere for 1836.

Intet Blik os bevæger
Nu i Sorgens Stund;
Ingen Røst bevæger
Meer din blege Mund.

Chor.

Ingen Røst bevæger
Meer din blege Mund.

Paa de hvide Kinder
Haabets Rose doer.
Haaret mørkt sig vinder
Sig et Sorgeslor.

Chor.

Haaret mørkt sig vinder
Sig et Sorgeslor.

Hænderne sig folde
Paa den unge Barm;
Barmen, af, den folde,
Svulmer aldrig varm.

Chor.

Barmen, af, den folde,
Svulmer aldrig varm.

Alt er lagt til Hvile:
Glædens Melodie,
Sorgens Suf og Pile
Flyve dig forbi.

Chor.

Sorgens Suf og Pile
Flyve dig forbi.

Sov da sødt i Haven!
Dødens Timer tæl!
Stig saa let af Graven! —
Elskede, Farvel!

Chor.

Stig saa let af Graven!
Elskede, Farvel!

Den Hedenfarne.

Dig søger alle vegne
 Til alle Tider jeg:
 Gik hjem til Fredens Egne
 Du ad den stille Bei?
 Boer du i videst Fjerne,
 Bag Aftenrødens Skjær,
 Den straalrige Stjerne
 Den rene Himmel nær?

Kan ei du Jorden glemme
 I Lysets Ætherduft?
 Endnu din milde Stemme
 Bevæger Nattens Luft;
 Endnu, naar Mørket hæver
 Sit Slør og løser fri
 De lette Drømme, svæver
 Du sagte mig forbi.

Gen Trøst er mig forlenet,
 Som byder Tiden Trods:
 Jeg veed vi er' forened',
 Skjøndt Døden skilte os;
 Jeg veed, at løst fra Smerte
 Og skilt fra Jordens Savn,
 Bevarer dog dit Hjerte
 Et Billed og et Navn.

Til Luna.

Mens din Fod, den zephyrlette, maaler
 Himmelbanen i den tause Nat,
 Falde dine Dines klare Straaler
 Melankolske gjennem Busk og Krat:
 Bittrende med Luften Bladet bærer,
 Skyggen dybt i Skoven stille staaer,
 Taaagers Dronning hen ad Engen svæver
 Med det hvide Slør om sine Haar.

Sødte min Sjæl dit Trylleri fornemmer,
 Gamle Drømme vaagne i mit Bryst,
 Toner, smeltende lig Mindets Stemmer,
 Guse hen i Vestenvindens Røst.
 Og som du, hvis længselfulde Blikke
 Søger Elskeren, som tabt du har:
 Speider rundt mit Die — finder ikke
 Hvad mig her i Verden fjærest var.

P e r l e n.

(Gfr. Matth. 13. 45, 46.)

Hvi jeg Gods og Guld ei meer besidder,
 Hvi jeg fattig giennem Verden gaaer,
 Jeg, hvis Herlighed var før som Solen,
 Naar den pragtfuld op i Østen staaer?
 Saa I spørger; — See, min Skjæbne førte
 Mig fra Hjemmet ved sit stærke Bud,
 Og jeg vandred giennem mange Lande
 I den underfulde Verden ud.

Da jeg traf en Perle paa min Vandring,
 Just som Sjælen modig var og træt,
 Just som Diet var af tusind Syner,
 Var af Jordens Underværker møet;
 Slig en Perle aldrig før jeg skued,
 Aldrig før af Straaler slig en Krands,
 Aldrig før saa gjennemsigtig Klarhed,
 Aldrig saa vidunderlig en Glands.

Og den var ei blot mit Dies Glæde,
 Snart den ogsaa blev mit Hjertes Trøst;
 Dag og Nat dens Herlighed mig fyldte
 Med unævnelig og stille Lyst.
 Naar mit Die hvulste paa dens Straaler,
 Freden underfuld til Hjertet kom:
 Den var Lys i hele Verdens Mørke,
 Rigdom i Alverdens Fattigdom!

Store Summer bød jeg dens Besidder,
 Naar kun Perlen blev mig overladt;
 Dog, han fordrede mit hele Gie
 For sin stieldne, kostelige Skat.
 Alt jeg gav, saa heftig var min Attraa,
 Og jeg vandred bort, en Betler lig:
 Gods og Guld er borte — ifkun Perlen,
 Dyrebar som fordum, er hos mig. —

Det store Værksted.

Nften var det, og vi stode
 Foran Husets aabne Port,
 Hvor den høie Mester boede,
 Skaberen af Skjönt og Stort;
 Han, hvis Værker havde bundet
 Med Beundring fast min Aand;
 Han, til hvem jeg havde fundet
 Veien ved min Fjerss Haand.

For vi traadte ind, min Fjer
 Talte til mig disse Ord:
 Hvad endog du seer og hører,
 Hvad du haaber end og troer,
 Mesteren vil ei du skue,
 Thi for denne Gang ei meer
 End hans Værksteds ydre Stue
 Og hans gamle Træl du seer.

Dog oplades vil dit Die
 Ved den gamle Slaves Bærf,
 Du vil skjønne, at den høie
 Mester er saa viis som stærk;
 Thi hvad Slaven danner efter
 De Modeller, du skal see,
 Aabenbare vil hans Kræfter
 Og hans skabende Idee.

Saa han talte, og vi traadte
 Gjennem Portens Soiler ind,
 Og en stor og hvælvet Grotte
 Nu vi saae ved Ildens Skin.
 Allevegne Baal der brændte
 Over Skaaler af Metal,
 Allevegne Gjenskin sendte
 Bæggen, formet af Chrystal.

Og paa Bæggen i en Bue,
 Egesfor den aabne Port,
 En Metaldør var at skue,
 Skøn og saare kunstig gjort;
 Ind til Mesteren den førte,
 Ildenfra dog lukket til,

Saa dens Hængsel kun sig' rørte
Naar den høie Mester vil.

Men i Grotten allevegne
Kolber og Retorter hang,
Hvorfra Draaber saaes at regne
Gjennem snevre Tragters Gang.
Store Kar opfanged Vandet,
Og ved Ildens Magt det blev
Her med nye Stoffer blandet,
Til det atter løs sig rev;

Til det, fanget af en Mængde
Bøiede og smalle Rør,
Atter sydende sig trængte
Frem igjennem tætte Slør.
Kort Tid kun i dem bevaret,
Drypped Bæskten langsomt ned,
Til den størknet saa og flaret
Sammen til en Masse gled.

Rundt paa Jorden stod der Skaaler,
Hvori Gasterne sig gød,
Der i farverige Straaler

Frem af Gulvets Kilder brød.
 Skilte ad og atter blandte,
 Skiftende Couleuren om,
 Brusende til Slutning randt de
 I det gasopfyldte Rum.

Høie Bunker og jeg skued
 Her af Kalk og Jord og Leer,
 Og omkring dem Ilden lued,
 Luttrende dem meer og meer.
 Store Blæsebælge brummed,
 Hammerværkets Valser gif,
 Ilden gnistred, Vandet skummed,
 Som en tordnende Musik.

Men belyst af Ovnen's Flamme,
 Ved sin Ambolt og sit Bord,
 I den høire Haand en Hammer,
 Foran sig en Kugle stor,
 Saa jeg fjernt i Grottens Ende
 Nu den gamle Slave staae,
 Og bestandig Kuglen vende
 Og med Hamren den at slaae.

Ei han hviled, ei han rasted,
 Gnister fløi i Hallen om,
 Derpaa Ruglen bort han kasted
 Just som nærmere vi kom.
 Mens i Karret saa han bragte
 Leret, farvet overalt,
 Kunde forfra jeg betragte
 Ret hans Mafsyn og Gestalt.

Hvi han var og før af Lemmer
 Som den vældigste Gigant,
 Haanden, han om Karret flemmer,
 Ei i Kraft sin Eige fandt;
 Stærk var Armen, Ryggen høiet,
 Haarets Lok saa tyk og strid,
 Mørkt hans Mafsyn var, og Diet
 Klogt og vildt til samme Tid.

Ingen Følelse sig malte
 I de gamle, runfne Træk,
 Ikkun Kraft og Klogskab talte
 Fra hans Pande, bred og fjæk;
 Om hans Been der sad en Lænte,
 Stærk og høielig og lang,

Saa til Grotten sig indskrænke
Maatte evig Slavens Gang.

Men behændig uden Mage
Saae jeg nu ham ile om,
Og af hvert et Kar at tage,
Hvorpaa han tilbage kom.
Leret foran sig nu tog han,
Derpaa ælted han det vel,
Og imens han ælted, slog han
Diet op til sin Model.

Thi paa Dvørens Hylde stode
Smaa Modeller rundt omkring,
Saa jeg knap mit Die troede,
Bed at see de tusind Ting:
Alt var samlet her i Orden,
Dog som Billed kun og dødt,
Alt, hvad forhen jeg paa Jorden
Og i Verden havde mødt.

Nu med Leret Slaven blanded
Stoffer af forskjellig Sort,
Og med herlig Kunst han danned

Først en Hund og saa en Hjort.
 Saa livagtig var giengivet
 Begges Form i Stort og Smaat,
 At for ud at gaae i Livet
 Livet selv dem mangled blot.

Begge Former Slaven fasted
 Nu paa Bognen op, hvis Hjul
 Frem igjennem Muren hastede
 I en Løngangs dybe Skjul.
 Fra og til ham Bognen førte
 Dag og Nat ved egen Magt,
 Mens til Mesteren den førte
 Hvert et Bærf, som var fuldbragt.

Da den borte var, min Fører
 Svifted til mig: Pas nu paa!
 Naar at aabne sig du hører
 Mest'rens Dør, som før vi saae —
 Den jeg saae mod Væggens Bue
 Ligefor den aabne Port,
 Hvori Døren var at skue,
 Skjøn og saare konstig gjort.

Dg paa Hængslets blanke Ringe
 Dørens Floi sig dreied bort,
 Dg jeg skued frem at springe
 Som et Lyn den lette Hjort.
 Flugten ei dens Taffer fulgte,
 Ei dens Dies Diamant,
 Hunden gjøende den fulgte,
 Til i Porten begge svandt.

Men forbauset atter vendte
 Diet jeg mod Slaven hen,
 Der med Hurtighed fuldendte
 Just et Arbeid nu igjen.
 Eig en Rem det var, der snoede
 Sig i Bugter om hans Krop,
 Dg paa Remmen sad et Ho'de,
 Svulnet som en Edderkop.

Frem han trak den og tilbage
 Over Skuldren i sin Haand,
 Dg jeg Remmen saae modtage
 Farver som et spraglet Baand.
 Hurtig Bognen den bortførte,
 Dg da hurtig om jeg saae,

Saae jeg Døren, der sig vorte
Paa sit Hængsel, op at gaac.

Stærkt mit Hjerte slog og bange,
Thi fra det forborgne Hjem
Skued jeg en vældig Slange
Nu i Bugter komme frem.
Smukt i Lyset Farven brød sig,
Gnistet funkled fra dens Blik,
Hvislende den fremad skød sig,
Til ad Porten ud den gif.

End i Frygt til Slaven skued
Jeg paany med agtsom Du,
Og en Rosenknop, som lued,
Formede den Stærke nu.
Derpaa med behændig Finger
Skabte han et Fugle-Par,
Uden Liv dog begges Vinger,
Uden Duft dog Rosen var.

Op til sin Model han havde
Hurtig saa sit Blik igien,
Og opmærksom Diet svæved

Over Formen længe hen.
 Leer, med fine Stoffer blandet,
 Tog han nu, og med sin Haand
 Han et Barne-Legem danned,
 Skjönt af Form, men uden Aand.

Barn og Fugl og Rose førtes
 Vort paa Vognen samme Gang;
 Et Minut — og atter røstes
 Mest'rens Dør, og op den sprang:
 Smykt med morgenrøde Kinder,
 Med et Smil og deiligt Blik,
 Hvori Paradiset skinner,
 Gjennem Grotten Barnet gif.

Rosenknoppen, fyldt med Duften,
 I hans Haand sig hæved høi,
 Begge Fuglene i Luften
 Om hans gyldne Hoved fløi.
 Synet var saa skjönt og herligt,
 At til Slaven om jeg saae,
 For at see hans Blik, naar kjærligt
 Dette Bærk det hvulde paa.

Dog fordybet i et andet
 Stod den Gamle mørk og suur,
 Medens Haanden atter danned
 Paa en Menneskefigur.
 Skjævt han dog den holdt for Diet,
 Og paastraa hans Haand gled bort,
 Saa Figurens Ryg blev bøiet
 Og det ene Been for fort.

Handen rynked han i Brede
 Da sit Misgreb han blev vaer,
 Men da Bognen alt stod rede,
 Dog Figuren hen han bar.
 Bognen rullede — Knap jeg blinkede
 Med mit Die, før paastand
 Gjennem Grottens Dør der hinkede
 Frem en lille, puflet Mand.

Ved et Træf nu faldt mit Die
 Paa det store Uhr, der stod
 Mellem Villerne, de høie,
 Paa den stærke Marmorfod.
 Over Ræmpestiven Uglen
 Nikkede her til Tidens Gang,

Medens nedefor Pendulen
Sin uhyre Kugle svang.

Robberviseren, som peged
Hen paa Tidens stumme Bud,
Meer og meer sig frem bevæged,
Timen nu var løben ud.
Hundred Sjul med eet man hørte,
Samren i det skjulte Værk
Kloffen dundrende berørte,
Saa dens Tone gjenlød stærk.

Men da Timen slog, jeg skued
Alt i Grotten skifte om:
Andre Flammer frem der lued,
Andre Kilder frem der kom;
Hammerværket Valser skifted,
Andre Stoffer blev end før,
Andre Arter Lust der vifted
Frem af Blæsebælgens Rør.

Kun den gamle Slave stod end
Uforandret ved sit Værk:
Tænken sad endnu om Foden,

Haanden virked endnu stærk.
 Kuglen, som han før bortslængte,
 Greb han just som Timen lød,
 Og mens sammen han den trængte,
 Han med eet den sønderbrød.

Atter føied han den sammen,
 Bendte ud hvad før var ind,
 Kasted saa den ind i Flammen,
 Pustet op ved kraftig Vind.
 Mens endnu den gløded, tog han
 Den i Favn med stærken Arm,
 Og med Samren vældig slog han
 Løs paa Kuglens hvalte Barm.

Høie danned han og Dale,
 Jld og Vand han i den gød,
 Lig et Riis en gylden Hale
 Dybt han fæsted i dens Skjød.
 Da den fuldendt var, han kasted
 Den paa Bognen — som en Vind
 Bognen hurtig med den hast
 Til den store Mester ind.

Men min Fører hvistked til mig:
 Et Mirakel snart vil skee!
 Hist ved Portens Soile stil dig,
 Thi det Største skal du see.
 Hen vi gik — og fuld af Bængsel
 Saae jeg mod den lukte Dør:
 Døren atter paa sit Bængsel
 Let sig aabnede som før.

Og til Slaget af Pendulen
 Lyttende just stode vi,
 Da fra Døren Ræmpe-Ruglen
 Tordnende os foer forbi.
 I en Ildsky halv den dulgte
 Os sin glødende Gestalt —
 Ud ad Porten vi den fulgte —
 Tusind Mile var den alt!

Stor og større — meer og mere
 Borte Ruglen, fuld af Pragt;
 Hundred Mil nu eller flere
 Er dens gyldne Hale strakt.
 Langt og længer den sig sner,
 Meer harmonisk bli'er dens Klang,

Op mod Firmamentets Stjerner
Gjennem Luften den sig svang.

Henrykt fulgte Tanken stille
Med den flyvende Comeet,
Som paa Banen nu saa lille,
Fjern og straalende blev seet;
Som en nyskabt Tone klang den
I de stolte Sphæreres Chor;
Blandt de andre Stjerner svang den
Eig i Cirkel om vor Jord.

Men jeg sænkede mit Nie,
Greb min stille Førers Haand:
„Stor er Mesteren, den høie,
Ubegribelig hans Aand!
Men hans gamle, floges Slave,
Han, som Alt formaaer, og kan
Dog ei skjenke Livets Gave,
Han, den Stærke — hvo er han?”

„Hvad? — mig svared nu min Fører:
Saa du Slaven kjendte ei?
Han, der mægtig her sig rører

Paa sin fast afmaalte Bei:
Han, der uforandret viste
Sig ved Slag af Tidens Uhr:
Han, den gamle, noksom priste,
Altid virkende Natur!"

Den ottende Kunst.

Syv Konster man fra gamle Dage drev,
 Hvormed Enhver forsøge kan sin Lykke,
 Foruden først at gjøre Provestykke
 Og tage Borgerskab og Borgerbrev,
 Og frie Konster disse syv man nævner.
 Sligt er nu saare godt; kun er det slemt,
 At blandt de syv den ottende er glemt,
 Som — skjøndt den hverken fordrer store Gøner
 Saalidt som megen Lærdom — dog tilvisse
 Vi burde kaldes mindre fri end disse,
 Thi frit endnu den øves alle Dage;
 Og denne Kunst — er Konsten at behage.

Er det en Kunst? du spørger. — Troer du, Kjære,
 At du behage kan Enhver omsonst?
 Siig til dig selv: „o det er ingen Kunst,
 At vinde Hjerter og ved Hjerter Vre —

Dg see, om Livet vil det Samme lære.
 Nei! at behage, det er just en Kunst,
 Som for de Fleste selv er høist besværlig,
 Dg Kunstner er Enhver, som vinder Gunst;
 Er det ei saa, vil ei jeg være ærlig.

Men hvordan lærer man da Konsten? Ja,
 Jeg nægter ei, at dette just er Knuden;
 Thi mangel En behage kan, foruden
 At gjøre selv det Mindste til og fra.
 Han fødes til Behag; blot han sig viser,
 Man roser og tilbeder ham — man priser
 Ham selv for Dyder, som han aldrig har.
 Hver Dames Hjerte i Beslag han ta'er,
 Hver Fyrste laaner naadig ham sit Dre,
 Hver vil ham tjene, Alle kan han røre,
 Han i en Saandevending kan forføre,
 Dg er maaskee med Alt — dog kun en Nar.
 En saadan En ei Lærdom nodig har.
 Saa er der Andre, som med Suk og Smerte
 Sig sige maae, at Ingen de behage:
 De svede Nætter og de svede Dage,
 Men svede sig dog aldrig til et Hjerte;

De har paa Grens Trappe neppe fodet,
 For baglænds strax de styrte ned paa Ho'det;
 De vise neppe sig, om nok saa kort,
 I noget Huus, før Verten raaber: Vort!
 Det er Ulykkelige — disse Stafler
 De hjælpes ei ved Kunst, men ved Mirakler.

Men endnu er den tredie Sort tilbage,
 Den store Mængde, som ei kommer i
 Den nævnte dobbelte Categorie:
 Folk, som har sure og har søde Dage,
 Folk, som behage og som ei behage,
 Alt eftersom de Tingene vil tage;
 Folk, som i Lykkens Bog har et Capitel,
 Om ei paa anden Viis, saa ved en Titel;
 Folk, som sig altid føle for med Hænderne,
 Og aldrig røre tør ved Yderenderne;
 Folk, som, lig Koen, døe mens Græsset groer;
 Folk, som nu Folk er fleest paa denne Jord.
 Til dem at tale har jeg her den Ære;
 Thi naar de vil, saa kan de Konsten lære.

I Chinas Land, hvor Alting som bekjendt
 Er i den bedste Orden, hvor man kjender
 For Alting Raad og Trøst, man ogsaa har
 I Konsten at behage Professore.
 De boe i Peking, nær ved Keiserborgen,
 Og over deres Døre læser man
 Med gylden Skrift de Ord: King-kong-fut-se
 Pe-kuang-pe — Ord, som paa Dansk betyde:
 Træd ind, min Ven! du vil det ei fortryde.

Til slig en Mand en Morgen kom en Yngling,
 Hvis Navn var Peri, med fortvivlet Blik,
 Med Kinder, blegede af Sorg, og Miner,
 Som tydede paa dyb Glendighed,
 Og sagde sukkende: Giv mig et Raad!
 Lær mig den Kunst, at vinde trende Hjerter,
 Som nu jeg mistet har, igjen tilbage.
 En Ven jeg havde, en fortræfflig Digter
 I høiere chinesisk Poesie;
 Og en Patron, en Mandarin jeg kjendte,
 Som meente mig det vel; og o! jeg elsked
 En deilig, ja en himmelsk China-Datter,
 Hvis smalle Dine sadde sodt paaafraa,
 Hvis Fod i Længde knap var fire Tommer,

Hvis dunkle Haar var samlet til en Kegle,
 Der paa det spidse Hoved yndigt nikked —
 Men Ben og Elskerinde og Patron
 Har alle vendt sig bort i Brede fra mig,
 Thi jeg behager dem ei meer. Her gvaltes
 Af Sorg hans Stemme; og, af Smerten bøiet,
 Han sank til Jorden ned med Graad i Diet.

Nu, lad dig trøste, sagde mild den Lærde,
 Idet han hæved ham fra Gulvet op:
 Jeg kjender Gen, hvis Konst hvert Hjerte vinder,
 Og som dig lære skal den samme Konst.
 Med disse Ord han drog et Dække bort,
 Som deelte Stuen, og for Peris Blif
 Sig viste nu en siddende, en stor
 Og majestætisk Menneske-Figur
 Af Porcellain, hvis Hoved, der var smykket
 Med en uhyre høi og spids Terrin,
 Bestandig nikked fremad og tilbage,
 Som vilde det sig selv i Slummer vugge;
 Med andre Ord: en stor chinesisk Duffe.

Min unge Ben — Professorens nu talte —
 Betragt ærbødigt denne store Mand;

Thi denne Mand var, som han sidder her,
 I lang Tid Favorit hos en Minister;
 Selv Keiseren har høiligen ham yndet,
 Og hvad det smukke Kjon betræffer, da
 Jeg Ingen kjender, som var elsket meer
 Af dem ved Dag og Nat, til alle Tider,
 End denne store Mand, som her du seer.

Du spørger sagde Unglingen, idet
 Han til Figuren gik, og slog med Stokken
 Paa Duffens Hoved saa at huult det gjenlød:
 Hvor er det muligt? denne hjerneløse
 Og tomme Duffe — den en Favorit,
 Ei blot hos en Minister, men hos Damer?

Tie! svared hiin — forsynd dig ei med Ord,
 Og spot ei daarlig, hvad du ei begriber:
 Ja, det er sandt, den unge Mand er huul,
 Og Ho'det har den Gyne kun at nikke,
 Men just hans Huulhed er hans største Skat;
 Thi ved en egen Form af Bryst og Mave
 Gi'er som et Echo han hver Lyd igjen,
 Og paa hver Tale, som man retter til ham,
 Han svarer altid lydeligt og høit.

Gaa hen til ham, og gjentag stærkt og tydeligt,
 Hvad Mandarinen, hvad din Elskerinde
 Og hvad din Ven dig sagde sidste Gang,
 Før bort de vendte sig i Brede fra dig.
 Læg nøie Mærke til, hvad saa han svarer;
 Thi ægte Wiisdom, Raad og Hjelp og Trøst,
 Alt vil du finde samlet i hans Røst.

Hvert Ord, som da de sagde, vel jeg mindes,
 Gjensvared Peri, mens han vendte sig
 Til Duffen om, og talte høit til denne
 Med Mandarinens Røst: „Siig, unge Ven,
 Siig mig paa Ure og Samvittighed
 Din Mening om hvad nylig her du saae,
 Thi ei jeg nægte kan, at jeg faaer Skrupler;
 Da før Soldaten jeg lod Ho'det flaae
 Af Betleren, fordi han af mig tiggede,
 Mon da jeg gjorde Uret eller Ret?“
 Ret! raabte Duffen mens den heftig nikkede,
 Og som et Echo, medens Halsen vriskede,
 Den gjentog atter Ordet: Ret — Ret — Ret. —
 Jeg sagde: Uret — sukked Peri let.

Sig Digteren, lig Vennen atter hæved
 Mod Duffen han sin Stemme: „Bedste Broder!
 Hvis Dom jeg veed er sanddru, og hvis Bifald
 Er kjært mig over Alt — o siig, hvad tykkes
 Dig om det Digt, hvori jeg Theen priser,
 Og navnlig hæver høit den over Kaffe,
 Det lange Digt, som jeg igaar dig skikkede;
 Siig, finder du det daarligt eller godt?“
 Godt! raabte Duffen mens den voldsomt nikkede,
 Og medens atter frem den Lyden hikkede,
 Den repetered atter: Godt — godt — godt. —
 Jeg — sukked Peri — trak paa Skuld'ren blot.

Nu tredie Gang til Duffen han sig vendte,
 Og med sin Elskerindes Røst han talte:
 „Min omme Ven, hvem sødt min Sjæl tilbeder,
 Hvad synes du om disse sorte Pletter,
 Som omkring Diet jeg med Tusch mig prikkede?
 O, finder du med denne Pynt mig skjon?
 Skjon! raabte Duffen himmelhøit og nikkede,
 Og medens Peri den i Munden kiggede,
 Fra Maven toned atter: Skjon — skjon — skjon. —
 Jeg svared omvendt, sukked Chinas Son.

Den Lærde smilte — Ynglingen i Tanke
 Paa Jorden stirred; da han heftig udbød,
 Idet han hæved Haand og Blik mod Duffen:
 Ja, du har Ret, du Vise, hvem jeg haaned,
 Fordi jeg ei forstod din dybe Tomhed,
 Og ei begreb dit hule Væsens Ræderne.
 Ja, du har Ret! og som i Speilet seer jeg
 I dine Ord min Skjæbne og dens Aarsag.
 Alt har jeg tabt, fordi jeg før ei kjendte
 Dig og din hule, herlige Natur.
 Men kan min Brøde aldrig da forsones?
 End nikker du til mig — din Trøst jeg fatter:
 Du er min Lærer, jeg er din Discipel!

Han gik; men os Historien beretter,
 At inden trende Dage vandt han atter
 Tilbage sine trende tabte Hjerter.
 Ja, fremad gik han med utrolig Lykke;
 Thi altid nikked han, og Alle gjengav
 Han deres egen dyrebare Røst.
 Nu er han allerede Mandarin,
 Har otte Paafuglsfjer, og serten Koner,
 Af hvilke fast til Kaseri han elskes.
 Ja selve Keiseren ham er bevaagen,

Og har ham tillagt Navnet: **Pekko-Ekko**,
Paa Dansk: den høist behagelige Mand.

Her ender min Fortælling, og Moralen
Jeg overlader Hver at drage frem.
Husk bare paa, at China er dens Hjem;
Om os naturligviis er ikke Talen.

